ŞERİFE TORTOP

199 GÜNDE Çocuğum ve Ben

KAMPANYA KİTAPLARI

بسم الله الرحمن الرحيم

İstanbul / 1439 - 2018

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak
Erkam Yayın San. ve Tic. A.Ş.'ne aittir. İzinsiz, kısmen ya da
tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

199 Günde

Çocuğum ve Ben

Şerife Tartop

Kampanya Kitapları Yayın No : 116
Yayın Yönetmeni : Salih Zeki Meriç
İç Tasarım : altınolukgrafik / Mustafa Erguvan
Kapak Tasarım : altınolukgrafik / Muzaffer Çalışkan
ISBN No : 978-605-302-438-5
Matbaa ve Yayıncı Sertifika No : 19891
Baskı - Cilt : Altınoluk Yayın ve San. Tic. A.Ş.
İkitelli Organize San. Bölg. Mah.
Atatürk Bulvarı Haseyad 1. Kısım
No: 60/3 Başakşehir / İstanbul
Tel : (0212) 671 07 00
Faks : (0212) 671 07 48
Baskı Tarihi : İstanbul / 2018

Kampanya Kitapları Bir **Erkam Yayınları** Kuruluşudur.

KAMPANYA KİTAPLARI

Adres: İkitelli Org. San. Bölgesi Mah. Atatürk Bulvarı Haseyad 1. Kısım No: 60/3-C
Başakşehir / İstanbul Tel: (0212) 671 07 00 - Faks: (0212) 671 07 48
www.kampanyakitaplari.com

199 GÜNDE

ÇOCUĞUM VE BEN

Şerife TORTOP

KAMPANYA KİTAPLARI

İTHAF

Güzel insan,
Güzel eğitimci,
Ve, Güzel anne:
***Fatma Temir** Hocama*
İthaf ediyorum.

İÇİNDEKİLER

Takdim 13
Uzman Gözüyle 15
Önsöz 17

1. Gün - Ayşe Artık On Yaşında 21
2. Gün - Onuncu Yaşın Hediyesi 22
3. Gün - İstiane (Yardım) Namazı 23
4. Gün - Çocuklara Namazı Nasıl Sevdirelim 24
5. Gün - Ayşe'nin Uykusu Çok Ağır 26
6. Gün - Unutulan Bir Sünnet; Doğum Gününde Oruç… 28
7. Gün - Çocuğun Duâsı 31
8. Gün - Dur, Düşün, Konuş 33
9. Gün - Günde Bir Namaz Yetmez mi? 35
10. Gün - Beni Dinlemiyorsun? 37
11. Gün - Yolda Yatan Adam 38
12. Gün - Sarı Kanarya 39
13. Gün - Ev Okulu Projesi 40
14. Gün - Ev Okulunda Beyin Fırtınası 42

15. Gün - Cemaatle Namaz 44
16. Gün - Mevlid Kandili ve Arkası Yarın 46
17. Gün - Gülü Seven Dikenine Katlanır 48
18. Gün - Vicdanın Rahatsız Olması 50
19. Gün - Ahmed'in Kedisi 52
20. Gün - Kara Boncuk 53
21. Gün - Sana İhtiyacım Var 54
22. Gün - Allah Cemildir 55
23. Gün - Güvercin Yumurtası 58
24. Gün - Çalışkan Karıncalar 60
25. Gün - Babanın Yalanı 62
26. Gün - Annesine Küsen Çocuklar 63
27. Gün - Babanın Uğurlaması 65
28. Gün - Servisin Beklemesi 66
29. Gün - Filistin'e Bomba 67
30. Gün - Kara Boncuk Yavruluyor 69
31. Gün - Kara Boncuğun Ölümü 71
32. Gün - Hayvandan Aşağı 73
33. Gün - Organ Mafyası 75
34. Gün - Su Getirebilir misin? 76
35. Gün - Peygamber Efendimiz'i Nasıl Taşladılar 77
36. Gün - Âlemlerin Sultanı 79
37. Gün - Seni Bir Görmüş de Ben Olsaydım 80
38. Gün - Hediye 81
39. Gün - Seni Seviyorum 82
40. Gün - Cep Telefonu 83
41. Gün - Peygamber Efendimiz'e Mektup 85
42. Gün - Beraber Çıkalım mı? 89
43. Gün - Artık Büyüdüm. Kitaplarımı Kendim Seçebilirim 90

44. Gün - Geciken Namaz 92
45. Gün - Bir Vakit Namazın Terki 93
46. Gün - Sünnetleri Terk 94
47. Gün - İyilik 95
48. Gün - İyiliğin Karşılığı 96
49. Gün - Adam Olmak 98
50. Gün - Ali'nin Dolabı 101
51. Gün - Özür Dileme 102
52. Gün - Başımı Örtmek İstemiyorum 104
53. Gün - Gülümsemek Sadakadır 106
54. Gün - Çay Döküldü 108
55. Gün - Telefona Senin Çıkacağını Biliyordum 110
56. Gün - Korku 112
57. Gün - Şah Damarından Daha Yakın O Var 113
58. Gün - Kitap Hep Can Arkadaşım Olmuştur 115
59. Gün - Annemin Güvenine İhanet Edemem 117
60. Gün - Tamam Anne 119
61. Gün - Babam Varsa Ben de Varım 120
62. Gün - Namazı Geciktirenin Hâli 122
63. Gün - Babasına Arkadaş Olmuş 127
64. Gün - Dağılmış Âlet Çantası 128
65. Gün - Sofra Kurulmuş Olsaydı 129
66. Gün - Şemsiyemi Almıyacağım 130
67. Gün - Işık Açık Kalmış 132
68. Gün - Kafam Ağrıyor 133
69. Gün - Eve Gitmek İstiyorum 134
70. Gün - Tıkanık Lavabo 136
71. Gün - Tanzanya'daki Çocuklar 137
72. Gün - Susuz Kalan Kanarya 139

73. Gün - Uyku Yolculuğu 140
74. Gün - Uyumadan Önce 142
75. Gün - Diş Fırçalama 143
76. Gün - Ev Okulu 144
77. Gün - İmdaaat! 146
78. Gün - Arkadaş Daveti 147
79. Gün - Sabah Namazı Kaçtı 148
80. Gün - Allah'dan Geldik O'na Dönücüyüz 150
81. Gün - O Şimdi Cennette 151
82. Gün - Ölüm Acısı 153
83. Gün - Elektrik Faturası 154
84. Gün - Beraber Kek Yapalım 155
85. Gün - Barfiks 156
86. Gün - Küçük Bir Kaza 157
87. Gün - Yakınları Kaybetme Korkusu 158
88. Gün - Bebeğim 160
89. Gün - Şair Ayşe 162
90. Gün - Yatsı Namazını Kılmadım 163
91. Gün - Güzel Anlatabilecek miyim? 164
92. Gün - Kahvaltı Önemli 166
93. Gün - Kardeş Kavgaları 167
94. Gün - Karne 168
95. Gün - Sena Geliyor 169
96. Gün - Panorama 1453 170
97. Gün - Topkapı Müzesi 172
98. Gün - Ziyaret 174
99. Gün - Minyatürk 176
100. Gün - Eyüb Sultan Hazretleri 177
101. Gün - Süleymaniye'yi Ziyaret 180

102. Gün - Ayasofya 182
103. Gün - Sultanahmed 183
104. Gün - Aziz Mahmud Hüdai Hazretleri 184
105. Gün - Ayrılık ve Ceviz Oyunu 186
106. Gün - Ders Sıkıntısı 188
107. Gün - Çok Stresliyim 190
108. Gün - Seni Aradım 193
109. Gün - Teleskop 194
110. Gün - Yatmak İstemiyorum 195
111. Gün - Eller Yıkandı mı? 196
112. Gün - Sofra Adabı 197
113. Gün - Fasd Food 198
114. Gün - Çocukluğumuz Çok Güzeldi 199
115. Gün - Birdirbir, Eğitici ve Eğlendirici 99 Çocuk... 201
116. Gün - Taşıt İçinde 203
117. Gün - Yatsı Namazlarımızı Kılalım 204
118. Gün - Yarışanlar, Bu Yolda Yarışsınlar 205
119. Gün - Ahmed Ders Çalışıyor 207
120. Gün - Abur Cubur 208
121. Gün - Topum Nerede 210
122. Gün - Oyunda Yenilmek 211
123. Gün - Yazar Olmak İstiyorum 212
124. Gün - Bana Güldüler 213
125. Gün - Sınav Stresi 215
126. Gün - Çöpte Kalem 217
127. Gün - 18 Mart Çanakkale Zaferi 219
128. Gün - Bu Ruh 222
129. Gün - Namaz Ağacı 223
130. Gün - Namaz Nedir? 225

131. Gün - Duanız Olmasa Ne Ehemmiyetiniz Var 228
132. Gün - Kalem Kayboldu 230
133. Gün - Sınav Kaygısı 232
134. Gün - Evin Güzeli Camiye En Yakın Olan 234
135. Gün - Seni Seviyorum 237
136. Gün - Beceriksiz 238
137. Gün - Duygusal Beceri 239
138. Gün - Televizyon İstiyorum 241
139. Gün - Huzur mu, Eğlence mi? 243
140. Gün - Sınav Günü 244
141. Gün - Kazandım 245
142. Gün - Hocamızın Selamı Var 246
143. Gün - Ev Grubu 247
144. Gün - Hocaanne 248
145. Gün - Küçük Bir Gezinti 249
146. Gün - Lale Bahçesi 250
147. Gün - Yardım İsteyen Yabancılar 251
148. Gün - Özür Diledim Ya! 253
149. Gün - Ablamı Kıskanıyorum 255
150. Gün - Matematik Sınavından Korkuyorum 257
151. Gün - Bir Elma Yaprağı Daha Boya 259
152. Gün - Hz. Yuşa'ı Ziyaret 260
153. Gün - Fetih Kutlamaları 262
154. Gün - Anne Kuzusu 263
155. Gün - Sorunlarımız Bir Bardak Suya Benzer 265
156. Gün - Anne Seninle Uyuyabilir miyim? 267
157. Gün - İsimli Havlu 270
158. Gün - Miraç Gecesi 271
159. Gün - Okul-Aile Birliği Toplantısı 273

160. Gün - Toplantı Neticesi 274
161. Gün - Dört Hafta Doldu 276
162. Gün - Sürpriz 277
163. Gün - Elmaların Anlamı Ne? 279
164. Gün - Bu Sarık Paçavra Değil 281
165. Gün - Dün Çok Güzeldi 286
166. Gün - Kavgacı Arkadaş 287
167. Gün - Elmayı Boyuyorum 288
168. Gün - Paketi Taşımaya Yardım 289
169. Gün - Argo Kelimeler 290
170. Gün - Herkes Kendi Kabından Konuşur 291
171. Gün - Dağınıklık Beni Rahatsız Ediyor 292
172. Gün - Balık Sevmiyorum 293
173. Gün - Selamlaşma 294
174. Gün - Annesini Sevmiyormuş 296
175. Gün - Cuma Günü Tırnak Kesmek 300
176. Gün - Beraat Gecesi 302
177. Gün - Sancıdan İnciye 303
178. Gün - Ben Yapabilirim 305
179. Gün - Hikâye Üretiyoruz 307
180. Gün - Sorumlu Aile 308
181. Gün - Yatağın Harika Görünüyor 309
182. Gün - Sâlep Yapar mısın? 310
183. Gün - İçim Sıkılıyor 311
184. Gün - Hangi Camdan Bakıyorsun 313
185. Gün - Gülümsemenin Gücü 315
186. Gün - Büyük Misafir 317
187. Gün - Tatil Geldi 319
188. Gün - İlk Teravih 321

189. Gün - İlk Oruç 322
190. Gün - Ramazan Mukabelesi 323
191. Gün - İftar Anı 325
192. Gün - Ramazan Gecelerinin İncisi Mahyalar 326
193. Gün - Sizi Çoook Seviyorum 327
194. Gün - Hatıra Defteri 328
195. Gün - Onlar da Çocuktu / Ebû Yusuf 329
196. Gün - Odan Çok Harika 332
197. Gün - Ramazan Davulu 333
198. Gün - Bayram 335
Ve, Ve 199. Gün - Hafızlık İcazeti 337

TAKDİM

Dış dünyamızdaki hayatın, hastalık ve ölüm gibi mukabilini; iç dünyamızın vazgeçilmez hakikatleri olarak yeniden keşfetmek zorundayız.

"**Ya Rabbi! Bana eşyanın hakikatini öğret**" niyazında bulunan Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* neyin peşindeydi acaba? Onun tek gayesi, insanın mahlûkat içindeki mevkiini daha iyi kavrayarak, kendini tanıması, Rabbini bilmesiydi… Rabbini bilen ise, Rabbine karşı vazifelerini de bilip, tatbik edecektir…

Şerife Tortop kardeşimin kaleme almış olduğu kitabı "**Çocuğum ve Ben**" hayatın içinden seçilmiş olaylarda, anne çocuk arasında olması gereken iletişimi öğretmeyi hedeflemiş. Edebi vurgularla zenginleştirilip, sanatkârane bir üslupla yazılmış olması, kitabın okunmasına ve anlaşılmasına büyük bir rahatlık vermiş. Özellikle anne-baba ve eğitimcilere çok faydalı olacağı kanaatindeyim.

Kendisini tebrik eder, başarılarının devamını dilerim.

Fatma TEMİR
Eğitimci

TEŞEKKÜR

*Bu kitabı hazırlamama güzel katılımlarıyla destek veren kızım **Kâmile Tortop**'a çok teşekkür ediyorum.*

UZMAN GÖZÜYLE

Şerife TORTOP Hanımefendi'nin yeni kitabını zevkle okudum. Kolay. anlaşılır, akıcı üslûp ve güzel Türkçeyle yazdığı bu kitabı bütün annelere ve eğiticilere tavsiye ediyorum.

Çocuk eğitimini ilginç hikâyelerle sunan, teori değil uygulamaya dayanan bu kitaptan öğreneceğimiz çok hususlar var. Hikâye dedimse uçuk, havada kalır hikâye değil bunlar. Aksine günlük hayattan seçilmiş, ayakları yere basan, sık karşılaştığımız konulardan oluşuyor.

Zevkle okurken bilgileniyor, bilgilendikçe hayata tatbik etmek istiyorsunuz. Bizi rahatsız eden basmakalıp nasihatler değil bize doğruyu ve hakikati gösteren yaşanmış veya yaşanması muhtemel olaylardan yola çıkan tavsiyeler ve telkinler ihtiva etmektedir.

Güzel örneklerle doğrudan zihnimize ve duygularımıza seslenen, ibretli olaylarla çocuk eğitimine ışık tutan bu kitabı elimizin altında hep bulunduralım.

Birbiri ardına güzel eserler hazırlayan Şerife Tortop Hanımefendi'ye teşekkür ediyor, kitaptan çok yararlanılacağını belirterek yenilerini bekliyoruz.

Prof. Dr. Sefa SAYGILI
Psikiyatri Uzmanı

ÖNSÖZ

Bütün Hamdlerimiz;

"Kendinizi ve aile fertlerinizi yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun!" fermanıyla bizlere terbiyeyi emreden, âlemlerin tek terbiye edicisi Allahü Teâlâ Hazretlerinedir.

Salat ve Selamlarımız;

"Her çocuk İslâm fıtratı üzere doğar; anne ve babası onu, Yahudi, Mecusi ve Hristiyan yapar" buyuran, tek muallim Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* üzerine olsun.

Allahü Teâlâ Hazretlerinini inayeti, okuyucularımızın duaları ile dördüncü eğitim kitabımızı da çıkarmış bulunuyoruz. Nasip eden Rabbimize şükrediyor, tesirini yine O'ndan diliyoruz.

Hadis-i Şerifte buyrulmuştur ki:

"*İnsanoğlu öldüğü zaman bütün ameli kesilir. Ancak üç ameli müstesna:*

1. Sadaka-i cariye (mescid, medrese, çeşme vb. yapma)

2. İnsanların faydalanacağı ilim bırakma (İlim adamı, talebe yetiştirme, kitap yazma)

3. Arkasından kendine dua eden hayırlı evlat bırakma."

Rabbimden dua ve temmennim;

Bu kitap adına; hadis-i şerifteki ikinci maddenin müjdesine nail olmak. Kendim ve okuyucularım adına; üçüncü maddedeki gibi arkamızda dua eden hayırlı evlatlar bırakmak.

Çalışmak bizden, muvaffakiyet Allahü Teâlâ'dan.

Ve Yine Annelik...

"Cennet annelerin ayağı altındadır" buyurdu Sevgili Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*. Düşünürsek bu ne büyük müjde; bu ne büyük mevkidir.

Sevgi, şefkat ve merhamet annelikte yapmış en büyük zirveyi. Ve anne ile çocuğu arasına bir acaib sır, bir cezbe, bir sevda koymuş Allahü Teâlâ Hazretleri. Onun için demişler ki:

"Dünyada öğretilen bütün bilgilerin hiçbiri bize, bir annenin bakışının, bir kelimesinin verdiği şeyi vermeye muktedir değildir."

Hal böyleyken, bize ne oldu ki, anneler en çok evlatlarından, evlatlar da en çok annelerinden şikâyet eder oldu?

Bir genç kızımız: "**Annemi sevmiyorum; onu sevebilmek için ne yapmalıyım?**" diye soru soruyorsa…

Bir başka gencimiz: "**Ailemin yanında kendimi mutsuz hissediyorum ve ailemle beraber olmak istemiyorum. Ne yapmam lazım?**" diyorsa…

Nice anneler, hep evlatlarının hayırsızlığından, vefasızlığından dem vuruyorsa…

Bir şeyler ters gidiyor; bir yerlerde yanlışlıklar yapılıyor demektir.

Ne dersiniz? Allahü Teâla'nın fıtratta koyduğu annelik cezbesini annelik sevdasını bir takım yanlışlarımıza kurban mı ediyoruz yoksa?

Annelik gibi bir sermayeyi bozuk para gibi harcayıp bitiriyor muyuz yoksa?

Onun içindir ki kitabımızda öncelikle anneye hitap etmeye çalıştık. Yediren, büyüten değil; yetiştiren, eğiten anneye…

Burada, annenin eğitimci kişiliğini ele almamız dolayısıyla hitabımız aynı zamanda babalara ve bütün eğitimcileredir.

Kitabın İçeriğine Gelince…

Kitabın kahramanı Fatma Hanım, güzel bir anne örneği ile karşımızda… Bir annenin çocuklarıyla olan diyaloglarından hikâye tarzında örneklemeler yapmaya çalıştık. Diyaloglar tamamen hayatın içinden, canlı ve etkili. Onun için kitabı okurken yer yer Fatma Hanım ile özdeşleştiğimizi hissedeceğiz.

Kitapta teoriye hiç yer vermedik. Ama eğitim dalında gerekli birçok teorinin pratiğe dönüşmüş halini, Fatma Hanım'ın çocuklarıyla iletişiminde gösterdik.

Ayrıca annelerin veya eğitimcilerin, çocuklarla beraber okuyabilecekleri eğitici ve çekici hikâyeler seçip, aralara serpiştirdik.

Gerek bu hikâyeler, gerekse kitabın çocuk kahramanları Ayşe ile Ahmed'in, anneleriyle iletişimleri, çocuklar adına hem dikkat çekici, hem de eğitici olması dolayısıyla kitabı çocuklara da öneriyoruz. Ayrıca babalara da hitap etmesi amacıyla, yer yer çocukların babası Mehmet Bey'i devreye koyduk. Dolayısıyla eserimizi, eğitimcilere ve aileye yönelik bir el kitabı olarak takdim ediyoruz.

Gayemiz, yapılması gerekenlerle yaptıklarımızı kıyaslamak… Kendimizi muhasebe etmek; dolayısıyla içe dönmek… Önce kendimizi, sonra çocuğumuzu tanımak, keşfetmek. Zâhirleri değil, içleri keşfetmek…

Şair ne güzel söylemiş:

"Yıkılan sarayımda tek bir nakış kalmadı.
Dışa mıhlandı gözler, içe bakış kalmadı"

N.F.K

Yıkılan sarayların inşası için öncelikle annelerin, dışa mıhlanan gözlerini içe çevirmeleri gerektiğine inanıyoruz…

Ümid ediyoruz ki bakışlarımız içe dönerse, orada fıtratta verilen annelik cezbesini, annelik sevdasını bulacağız. İşte o sevda, o cezbe bize, nasıl annelik yapacağımızı öğretecek.

Dualarınıza dahil etmeniz talebiyle hepinizi, hepimizi Allahü Teâlâ'ya emanet ediyoruz.

Şerife TORTOP

1. GÜN

AYŞE ARTIK ON YAŞINDA

Tema: Namaz Sorumluluğunu Kazandırma

Ayşe artık on yaşına girmişti. Annesi onuncu yaşa mahsus özel bir hediye paketi hazırlamış; bunun için de günlerce uğraşmıştı.

Önce çeyizciden oldukça süslü, kırmızı renkli bir nişan sepeti aldı. Sonra bu sepete uyum sağlayan kırmızı yeşil taşlarla işlenmiş krem renk, saten bir seccade ile zarif bir namaz örtüsü aldı. Ayrıca renkleri bunlarla tam bir bütünlük sağlayacak şekilde, namaz kılarken üzerine alması için şık bir sabahlık diktirtti.

Özel taşlarla işlenmiş bu sepetin içine seccade, tespih, örtü ve sabahlığı düzgün katlayarak yerleştirince çok göz alıcı bir görünüm ortaya çıktı.

En üstüne kırmızı bir gül koydu ve üzerine şu sözleri yazdı:

"Rabbimin bahşişi! Seni bahşeden Rabbime sonsuz hamdü senalar ediyor; sana namaz, aşk ve huzur dolu, hayırlı ömürler vermesini yine O'ndan niyaz ediyorum."

Anneciğin…

2. GÜN

ONUNCU YAŞIN HEDİYESİ

Tema: Namaz Sevgisi

Ayşe hediyesini çok beğenmişti. Sepeti özenle odasına yerleştirdi. Özellikle sabahlık hem rahat, hem de gayet zarif olması hasebiyle çok hoşuna gitmişti. Artık on yaşa girmesi dolayısıyla namazlarını hiç terk etmemesi gerektiğini de biliyordu. Biliyordu ama yine de namazlarını vaktinde düzenli olarak kılmak zoruna gidiyordu. Onun için bu onuncu yaş hediyesi çok anlamlı olmuştu.

Ahmed ablasına takıldı:

– Sepetin de çok havalı. Görenler nişanlanıyorsun sanacak…

Ayşe güldü:

– Birileri biraz kıskanmaya mı başladı acaba?

Fatma Hanım Ahmed'e döndü:

– İki yıl sonra da sana bir damat bohçası hazırlayacağız inşâallah. İçinde takkesi, şirin mi şirin cüppesi ve bir de sürprizi…

Ahmed heyecanlandı:

– Sürprizi ney?

Üçü birden gülüşmeye başladılar…

3. GÜN

İSTİÂNE (YARDIM) NAMAZI

Tema: Duanın Gücü

Fatma Hanım, namaz konusunda çocuklarıyla önünde zorlu bir süreç olduğunu biliyordu. Hem de küçük yaşlarından itibaren ön hazırlıkları yapmış olmasına rağmen. Günde beş vakit tekrarlaması ve ömür boyu sürmesi dolayısıyla namaz, çocuğa verilmesi gereken en önemli sorumluluktu. Arkadaşlarının çoğunun, çocuklarına bu sorumluluğu kazandırmada zorlandıklarını görüyordu. Onun için konuyu çok önemsiyor, bir yanlışlık yapmamaya özen gösteriyordu.

Sık sık çocuklarının hidayette olmaları için istiâne (yardım)[1] namazı kılar; beş vakit namazının arkasından da hep dua ederdi.

Ancak bugün, bir karar aldı. Bundan böyle çocuklarının kalbine namaz ve Kur'an sevgisinin yerleşmesi için, her gün düzenli olarak istiâne namazı kılacaktı.

1. İstiâne namazı: Bir talebin yerine gelmesi için, Allah'tan yardım isteme niyetiyle kılınan iki rekatlık namaz.

4. GÜN

ÇOCUKLARA NAMAZI NASIL SEVDİRELİM

Tema: Namaz Sevgisi

Fatma Hanım çocukları namaza alıştırma ve sevdirme ile ilgili kitap araştırması yaptı. Güzel çalışmalar buldu. Hemen okumaya başladı; gerekli yerlerde de notlar aldı:

"Namaz Eğitimi Esnasında Şunları Asla Yapmamaya Çalışın:

- ✔ Çocuğun vazgeçmesi zor zevkleri ile namazı karşı karşıya getirmeyiniz.
- ✔ Çocuğu münafıklığa itecek zorluklar çıkarmayınız.
- ✔ Çocuğun yaşı ve birikimine uygun olmayan bilgiyi ve uygulamayı ondan istemeyiniz.
- ✔ Konuşmalarınıza dikkat ediniz. Yaşına ve kapasitesine uygun konuşunuz. Azarlama hakkınız sadece, on yaşından sonradır.
- ✔ Namaz konusunda eksiklerini bir dedektif gibi izlediğiniz hissi vermeyiniz.
- ✔ Namaz telkinleri esnasında, namaz kılınmaması durumunda nelerin olacağına dair ayet - hadis ve diğer bilgilerden başlamayın. Kılanın neler elde edeceğini konuşunuz.

✔ Namaz bilgisi ve eğitimine ait konuşmalarınız tartışma şeklinde olmasın. Bir güne de şıkıştırılmasın. Aralara serpiştirilmiş konuşmalar daha etkilidir."[2]

❀ ❀ ❀

"Yedi yaşına girdiği vakit,
çocuğa namazı öğretin."

Hadîs-i Şerîf (Tirmizi)

2. Çocuklarımıza Namazı Nasıl Sevdirelim ve Sevgi Seccadesi, Ahmed Bulut, s. 74.

5. GÜN

AYŞE'NİN UYKUSU ÇOK AĞIR

Tema: İletişim, Olumlu Gelişimi Farketme

Ayşe'nin uykusu çok ağırdı. Onun için sabah kalkış ve okula gidiş hep problem olurdu. Zorlanarak da olsa sabah namazına kalkar; servis saatine kadar tekrar yatardı.

Fatma Hanım her sabah olduğu gibi Ayşe'nin yorganını yavaşça çekti; yüzüne tatlı bir öpücük koyarak her zamanki sözlerini sabırla tekrarlamaya başladı:

– Ayşeciğim, haydi kızım!.. Servisin gelmek üzere. Haydi bir tanem!.. Gözünü birazcık aç, daha kolay uyanacaksın.

Derken, Ayşe kalktı ve lavaboya gitti. Biraz sonra pijamasında yer yer ıslaklar olduğu halde odasına döndü. Fatma Hanım'ın yüzünde derin bir sevinç ifadesi belirdi. Ayşe sabah okula giderken ilk defa, annesi hatırlatmadan abdest almıştı. Fatma Hanım sevgiyle kızına sarıldı. Bir yandan da iltifatlar yağdırıyordu;

– Benim kızım artık büyümüş de haberim yok. Artık kendi sorumluluklarını ben hatırlatmadan yerine getiriyor…

Daha sonra servisin gelmesiyle (her zaman olduğu gibi) sarılarak ayrıldılar. Fatma Hanım "Bugün akşam yemeğine farklı bir şey yapmalıyım" diye düşündü ve sordu:

– Ayşeciğin bugün akşam menüsünde özel bir talebi varsa, annesi severek yapmak ister…

Çağırdığı asansöre binen Ayşe'nin sesi merdiven boşluğunda yankılanıyordu:

"– O zaman Ayşecik piliç kanat ve salçalı makarna ister…"

❀ ❀ ❀

"Mallarınızla herkesi memnun edemezsiniz.
Güler yüz, tatlı dil ve güzel ahlakla
memnun etmeye çalışınız."

Hadîs-i Şerîf (Hâkim)

"Çocuklarınızla yedi yaşına kadar oynayın,
on beş yaşına kadar arkadaş olun,
on beş yaşından sonra istişare edin."

Hz. Ali (radıyallahü anh)

6. GÜN

UNUTULAN BİR SÜNNET; DOĞUM GÜNÜNDE ORUÇ TUTMAK

Tema: Küfür Adetlerinden Kaçınma

Ayşe annesinin yemek yemediğini fark etti:

– Anne sen yemiyorsun!

– Evet yavrum, ben bugün orucum.

– Hayrola anne? Bugün Pazartesi, Perşembe değil, kandil de değil…

– Haklısın… Ama bugün benim doğum günüm; onun için oruçluyum.

Ayşe bir çığlık attı:

– Nee! Bugün doğum günün mü? Hem de oruçlusun!

Fatma Hanım gülerek devam etti:

– Evet birtanem… Rasulallah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Efendimiz, doğum günü geldiğinde, şükür amacıyla nafile oruç tutarmış. Ben de o sünneti yerine getirmek istedim.

Ayşe şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Neden sonra:

– Biliyor musun anne, dedi. Komşumuzun kızı Nihal'in de bugün doğum günü. Ben gelirken gördüm. Bir adam elinde, üzerinde mumları olan ve "İyi ki doğdun Nihal" yazan kocaman bir pastayla kapılarının ziline basıyordu.

Fatma Hanım başını hafifçe iki tarafa salladı:

– Bilmiyorlar kızım… Yazık ki konunun önemini bilmiyorlar. Burada küfre benzeme, hatta küfre düşme tehlikesi var. Gerek doğum günü kutlamaları, gerekse 1 Ocak yılbaşı kutlamaları tamamıyla Hristiyan âdeti. Müslüman bir ailenin, aynı Hristiyanların yaptığı gibi pasta üstünde mum söndürmesi, "İyi ki doğdun" diye nakarat tutması sence mantıklı mı? Hem de Allahü Teâlâ Hazretleri ayet-i kerimesinde "***Ehli küfre azıcık dahi meyletmeyin***" buyururken… Azıcığı bırak, aynıyla almaya başladık küfür adetlerini. Sonra hadis-i şerifte de "***Kim kendini bir kavme benzetirse ondandır***" buyrulmuş. Bu hükümleri bilen bir Müslüman, asla bu yanlışları yapamaz.

Ayşe tereddütlü bir sesle:

– Anne dedi! Aklıma bir şey takıldı da… Yakında Mevlid Kandili geliyormuş herhalde. Hocamız kutlama için bir program hazırlamamızı istedi. Peki, Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in doğumunu neden kutluyoruz?

Fatma Hanım hafifçe arkasına yaslandı:

– Ama kızım bu tamamen farklı bir olay. Birincisi Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ömrü boyunca gerek kendisinin, gerekse başkasının hiç doğum gününü kutlamamış. Sadece kendi doğum günü gelince şükür amacıyla oruç tutmuş. Arkasından Sahabe-i Kiram Efendilerimiz de Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in doğumunu hiç kutlamamışlar. Ancak Osmanlı İmparatorluğu zamanında âlimler, Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e olan sevgilerinden dolayı Mevlid Kandili kutlamalarını başlatmışlar. Onun da zaten nasıl bir kutlama olduğunu biliyorsun. Bol bol ibadetle, Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e çok salâvat getirmekle yapılan bir kutlama.

– Anladım anneciğim, teşekkür ederim… Bunları bana anlatman çok iyi oldu. Bundan sonra doğum günü kutlamalarına hiç özenmeyeceğim.

❀ ❀ ❀

"Bizden başkalarının âdetlerine göre davranan bizden değildir."

Hadîs-i Şerîf (Deylemi)

7. GÜN

ÇOCUĞUN DUÂSI

Tema: Duanın Ehemmiyeti

Ayşe bugün sıkıntılı görünüyordu. Dalgın bakışlarını yakalayan Fatma Hanım sordu:

– Ayşeciğim! Sanki seni biraz sıkıntılı görüyorum.

Ayşe kırık bir sesle:

– Evet anneciğim, biraz sıkıntım var, dedi.

– Annenle paylaşmak istemez misin?

– İsterim ama, senin yardım edebileceğin bir konu değil, dedi Ayşe… Sonra da gözleri parlayarak atıldı:

– Anne! Sen Allah çocukların duasını kabul eder demiştin, ben de dua etsem kabul eder mi?

– **Elbette dedi Fatma Hanım. Allah dualara muhakkak icabet eder. Ya hemen kabul eder; ya bir müddet sonra kabul eder; ya da o dua sebebiyle o kişiye başka bir hayır verir. İstersen sana küçük bir hikâye anlatayım:**

"Bir köyde şiddetli kuraklık olmuş… Köy halkı, büyük küçük birleşerek yağmur duasına çıkmış. Duadan sonra öyle bir yağmur yağmış ki herkes sırıl sıklam olmuş. Ancak dua edenler içinde küçük bir çocuk hiç ıslanmamış… Bil bakalım, bu çocuk neden ıslanmamış?

Ayşe şaşkın şaşkın bakıyordu:

– Neden ıslanmamış?

Fatma Hanım:

– Çünkü, dedi; çocuk duasının kabul olacağına inandığı için yanına şemsiyesini almış.

Ayşe gülmeye başladı. Bütün sıkıntısı dağılmıştı. Dua gibi bir kapısı vardı.

❀ ❀ ❀

"Rabbiniz buyurdu:
Bana dua edin, size icabet edeyim."

Mü'min sûresi 60

8. GÜN

DUR, DÜŞÜN, KONUŞ

Tema: Sabır ve İrade

Ahmed hareketli bir çocuktu. Düşünmeden yaptığı bazı hareketlerinden dolayı, öğretmeninden birkaç kez uyarı almıştı. Yaptığı ani çıkışlar da arkadaşlarıyla uyumsuzluklar yaşamasına sebep oluyordu.

Bir gün Fatma Hanım oğlunu karşısına aldı. Elinde kocaman bir karton kâğıdı vardı.

– Bak yavrum, dedi. Sana bir soru sormak istiyorum. Düşünerek yaptığımız davranışlarda mı hata çok olur? Yoksa düşünmeden yaptığımız davranışlarda mı?

Çocuk:

– Bunu bilmeyecek ne var anne, dedi. Tabii ki düşünmeden yaptığımız davranışlarda hata çok olur.

Fatma Hanım istediği cevabı almıştı.

– O zaman dedi, sonradan pişman olacağımız davranışları yapmamak için önce düşünmemiz şart. Bir oyun oynayacağız seninle. Dur, Düşün, Konuş oyunu. Bu aynı zamanda sabır, irade oyunu.

Şimdi kartona kocaman kocaman yazalım ve asalım.

Konuşmak için ağzımızı açmadan önce duralım ve düşünelim; sonra konuşalım. Bunu her uygulayışımızda bir puan alalım. Puanlar onun üzerine çıktı mı sürpriz bir ödül olsun.

Sürpriz ödül işi Ahmed'i çok sarmıştı. İri harflerle kartona yazıp astılar:

Dur + Düşün = Konuş

❀ ❀ ❀

"Sabır ve dua mü'min için ne güzel silahtır."

Hadîs-i Şerîf (Deylemi)

9. GÜN

GÜNDE BİR NAMAZ YETMEZ Mİ?

Tema: Namaza Alıştırma

Fatma Hanım, çocuklarını namaza alıştırmanın kendisi için büyük bir sorumluluk olduğunu biliyordu. Ama alıştırma anında bıkkınlık vermekten de korkuyordu. Önce bir vakitten başlıyor sonra yavaş yavaş vakitleri artırıyordu. İşte bugün bir namaz vakti daha ilave edince Ahmed patladı:

– Anne! Sanki günde bir defa namaz kılsak yetmez mi? Niye beş vakit kılınıyor?

Fatma Hanım gülümsedi:

– Peki sen günde bir öğün yemek yesen yetmez mi? Yetmez… Bizi bizden iyi bilen Allahû Teâlâ, bize namazı beş vakit olarak emretmiş. Ki her mü'min'in hem dünya, hem de âhiret saadeti için buna mutlaka ihtiyacı var.

Hem namaz sevenle sevilenin buluşma anıdır. Mevla günde beş defa huzuruna davet ediyor. Bu büyük davete icabet etmemek mü'mine yakışır mı?

Ayrıca beş vakit namaz insanı arındırır, bütün maddi ve manevi kirlerden temizler. Bu konuda Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in çok güzel bir hadis-i şerifi var. İstersen tahtanı getir ve günün güzel sözü olarak onu yazalım.

Ve beraberce tahtaya yazdılar:

"*Beş vakit namaz, sizden birinizin kapısının önünden akan bir nehir gibidir. O kişi günde beş defa o nehirde yıkansa, onda kirden bir eser kalır mı?*" (Hadis-i Şerif)

❀ ❀ ❀

"Sana vahyedilen kitabı oku, namaz kıl!
Çünkü namaz, (insanı) edebsiz ve
çirkin davranışlardan alıkoyar."

Ankebut sûresi: 45

10. GÜN

BENİ DİNLEMİYORSUN?

Tema: Aktif Dinleme

Ayşe okuldan gelmiş, heyecanla başından geçen bir olayı annesine anlatıyordu. Fatma Hanım biraz dalgın olmasına rağmen kızını dikkatle dinlemeye çalışıyor, yer yer "Yaa, öyle mi?" diyerek mukabelede bulunuyordu.

Çok geçmeden Ayşe annesinin dalgınlığını fark etti. Konuşmasını kesti; annesinin gözlerinin içine bakarak:

– Anne! dedi… Sen beni dinlemiyorsun.

Fatma Hanım önce irkildi, sonra da gülmeye başladı.

– Haklısın galiba, dedi; ve devam etti.

– **Demek ki dinlemek için sadece kulakların açık olması, hatta gözlerin bakıyor olması yeterli değilmiş. Kalbin de bakması gerekiyormuş. Çünkü acil bir telefon bekliyordum. Gözlerim ve kulağım sende olmasına rağmen, kalbim onunla meşgul olduğu için seni iyi dinleyemedim. Ve sen de hemen fark ettin.**

Bu sefer Ayşe gülmeye başladı.

– Geçen akşamki olayda benim seni dinleyemediğim gibi, değil mi anneciğim?

11. GÜN

YOLDA YATAN ADAM

Tema: Tefekkür

Fatma Hanım çocuklarıyla yolda yürüyordu. Kaldırıma yatmış; saçı başı birbirine karışmış pislikler içinde bir adam gördüler. Ayşe:

– Aman Allah'ım! dedi. Zavallı adam, bu soğukta sokakta yatıyor! Anne, Allah bu adama neden acımıyor?

– Olur mu yavrucuğum, diye cevap verdi Fatma Hanım… Allahû Teâlâ herkese acır. Ama insanlar kendilerine acımazlarsa Allah da acımaz.

– Evet, diye atıldı Ahmed.

– Görmedin mi? Adamın başucunda içki şişesi vardı.

12. GÜN

SARI KANARYA

Tema: Hayvan Sevgisi – Empati

Ayşe'ye babası kafeste güzel bir kanarya almıştı. Ayşe çok sevmişti kanaryasını. Hele o uzun uzun nağmeli ötüşleri onu mestediyordu.

Ancak bugün Ayşe'nin morali hiç de iyi değildi. Çok ödevi vardı çünkü. Ama Sarı Kanarya'nın böyle bir derdi yok; keyfi yerinde. Şakıya şakıya ötüyor.

Ayşe öfkeyle, "**Sus, Sarı Kanarya lütfen sus!.. Sana bağırmak istemiyorum**" dedi.

Sonra da kendi kendine mırıldandı:

– Annem de bana bazen "**Bağırmak istemiyorum, lütfen daha dikkatli ol**" diyordu. Ben de içimden "**Bağırmak istemiyorsan bağırmazsın**" diye geçiriyordum. Ama demek ki insan istemeden de bağırabiliyormuş.

13. GÜN

EV OKULU PROJESİ

Tema: Ahlâk Eğitimi

Fatma Hanım, çocuklarını iyi eğitme ve yetiştirme konusunda oldukça duyarlı bir anne idi. Anneliğin ağır mesuliyetini olanca ağırlığıyla omuzlarında hissediyor; gece, gündüz bu konuda daha iyi neler yapabileceğini düşünüyordu.

Özellikle günümüz şartlarında çocuk yetiştirmeye talib olmanın, ateşin içinde gül yetiştirmeye çalışmak demek olduğunu biliyordu. Ama inanç ve gayretin bütün zorlukların üstesinden geleceğine inanıyor, bütün gücüyle uğraşıyordu.

Çocuğunun eğitimine yardımcı olması düşüncesiyle bir "**Ev Okulu**" projesi geliştirdi. Kızı Ayşe'nin yaşına uygun beş kişilik bir grup oluşturdu. Bu grubu oluştururken de özellikle çocuk eğitimine duyarlı anneleri tercih etti.

Beş çocuk, anneleriyle beraber ayda bir Cumartesi günü içlerinden birinin evinde toplanacaklar ve ders yapacaklardı. Ev sahibi güzel ikramlar hazırlayacak; evine gidilen çocuğa da arkadaşları birer hediye götürecekti.

Projeye "**Çocuk ve Anne Beraber Ev Okulunda**" adını verdiler. Yalnız ders usulü, bilinen usullerden farklı olacaktı. Bir konu tespit edilecek; Fatma Hanım'ın başkanlığında herkes konu hakkında yorumlar yapacaktı. Ayrıca anne ve çocukların birlikte oynayabileceği eğitici oyunlara çok yer

verilecek, toplantının çocuklara cazib gelmesi için eğlenceli aktiviteler bulunacaktı.

Ancak toplantı boyunca çok dikkatli olunacak, anneler görgü ve nezâket kurallarına çok dikkat edecek; işlenilen konuyu çocuklarıyla beraber tatbik etmeye çalışacaklardı.

Mesela: Yemek yeme adâbı, misafire "Hoş geldin" deme, hal-hatır sorma adâbı gibi…

Ayrıca beraber abdest alıp namaz kılarak namaz ibadeti sevdirilmeye çalışılacaktı. Eğitici kıssa, hikâye ve fıkralarla güne renklilik katılacaktı.

Projeden amaç, anne ve çocuğu hem de sosyal bir ortamda beraber eğitmek; evde yalnız başarılamayan bazı konuları beraberliğin verdiği destekle başarmaya çalışmaktı. Fatma Hanım, ilerleyen zamanla projenin daha da gelişeceğini, güzelleşeceğini düşünüyordu.

❀ ❀ ❀

"Mü'minin îman yönünden en olgunu ahlakı en güzel olanıdır."

Hadîs-i Şerîf (Ebû Dâvûd)

14. GÜN

EV OKULUNDA BEYİN FIRTINASI

Tema: Eğlendirerek Eğitim

Fatma Hanım bugün çok heyecanlıydı. Ev okulu projesinin ilk dersi arkadaşı Zehralardaydı. Zehra Hanım, çocuk eğitimi konusunda gerçekten dertlenmiş ve kendini yetiştirmeye çalışmış, yakın arkadaşıydı. Bu projeyi uygulamada onun da çok katkıda bulunacağına inanıyordu.

Bugün ilk ders olarak temizlik, taharet ve abdest alma işlenecekti. Zehra Hanım mümkün mertebe çocukların seviyesine inerek kısa bir ders yaptı. Sonra birer birer çocuklara abdest aldırıldı. Beraberce öğle namazı kılındı. Gelecek toplantıda en güzel abdest alana harika bir hediye verileceği müjdelendi.

İhtimamla hazırlanmış güzel bir yemek faslından sonra tekrar derse geçildi. "**Saygı**" konusu işlenecekti. Fatma Hanım "**Allah'a saygı, anne-babaya ve diğer büyüklere saygı, arkadaşlara, eşyaya, hayvana ve nihayetinde kendimize saygı olarak**" konuyu kısa ama canlı bir şekilde çocukları sıkmadan anlattı. Kıssalar ve fıkralarla renklendirdi. Çocuklar da kendi yorumlarıyla katkıda bulundular. Fatma Hanım yorum getiren çocukları özellikle taltif etti.

Sonra "**Beyin Fırtınası**" oyunu için her çocuğun eline bir kâğıt ve kalem verdi. Herkes saygı konusunda aklına gelen kuralları kâğıdına yazacaktı.

Çocuklar heyecanla yazmaya başladılar. Sürenin bitiminde her çocuk yazdığını okudu. Çocuklar gerçekten yaşlarının üzerinde bir başarıyla çok güzel kurallar bulmuşlardı.

Fatma Hanım hepsini tebrik etti ve sürpriz küçük ödüller verdi.

Beyin fırtınası yazılı olduğu gibi sözel de yapılabilen; hem düşünme pratikliği kazandıran, hem de yerleştirilmesi istenen kuralların üzerine dikkati çeken güzel bir oyundu. Çocuklar da çok hoşlanmışlardı. Fatma Hanım bu oyunu bütün konuların işlenmesinde rahatça kullanabileceğini düşündü.

Sonra faaliyet dersine geçilerek "**Oyun hamurundan gül yapma**" öğrenildi.

Anne ve çocuklarla beraber oynanan oyunlar arasında "**Lastikten geçme**" oyunu büyüklerin komik hallere düşmesinden dolayı çocuklara çok eğlendirici geldi.

Ayrılırken çocuklar çok mutluydu. "**Harika bir Cumartesi geçirdiklerini**" söylediler.

15. GÜN

CEMAATLE NAMAZ

Tema: Namazı Sevdirme

Mehmed Bey yoğun meşgaleleri olan bir iş adamıydı. Hafta içi çocuklarıyla çok ilgilenebilme şansı olmadığı için hafta sonunu dolu dolu geçirmeye gayret ediyordu.

Ahmed ile Ayşe ise babalarını yakalamış olmanın sevinç ve heyecanıyla yapmadıklarını bırakmıyorlardı.

İşte bir Pazar daha bütün aile tamamdı. Güreşten, yastık savaşına kadar doğaçlama oynanan birçok oyundan sonra ev tam bir harabeyken, Fatih Camî'nden dalga dalga öğle ezanı okunmaya başladı.

Fatma Hanım pencereyi açarak "**Evimizi en çok Fatih Camî'ne yakın olduğu için seviyorum**" diye mırıldandı.

"– Evet, dedi Mehmed bey. Ezanların gümbür gümbür okunması gerçekten çok büyük nimet. Yurt dışına çıktığımda en çok ezan sesini özlüyorum.

Sonra heyecanla devam etti Mehmed bey:

"– Eee çocuklar! Madem Ezân-ı Muhammediyye bizi felaha, kurtuluşa davet etti; ne duruyoruz? Haydi abdest almaya… Aslında cemaate yetişsem iyiydi ama geciktim. Burada cemaat olalım."

Biraz sonra baba önde imam, çocuklar ve anne arkada cemaat olarak namaza durdular.

Fatma Hanım önünde, kimi zaman çok taşkın, kimi zaman hırçın; bir hali bir haline uymayan iki gözbebeğine baktı. Küçük beyaz takkesi ile Ahmed'i, başına doladığı küçücük örtüsüyle Ayşe'si ne kadar masum, ne kadar tatlıydılar. Gözlerinden inen yaşları Rabbine sonsuz hamd ve senalarla sildi ve tekbirini getirdi.

❀ ❀ ❀

"Cemaatle namaz kılmak,
yalnız namaz kılmaktan yirmibeş
derece daha faziletlidir."

Hadîs-i Şerîf (Nesai)

16. GÜN

MEVLİD KANDİLİ VE ARKASI YARIN

Tema: Siyer Öğrenmeye Teşvik

"Ayşe odasına girince yeşil kurdeleli, cezbedici bir hediye paketiyle karşılaştı. Heyecanla yaklaştı ve açtı. Işıl ışıl kalın karton kapağı, albenili renkli sayfalarıyla çocuklar için hazırlanmış bir siyer kitabıydı.

"Canım kızım! Canım Peygamberime hakiki ümmet olman duasıyla Mevlid Kandilini tebrik ediyorum.

Sonsuz Sevgilerimle…

Anneciğin."

Kitabın içine bir de küçücük kırmızı gül konulmuştu. Gülün konulduğu sayfayı okumaya başladı.

"…Yıl 571, aylardan nisan, günlerden pazartesiydi. O gün dünya çok ama çok mutluydu. Neşe içinde dönüyordu. Ne vardı, ne olmuştu böyle? Farklı bir ışık demeti sarmıştı her yeri. Beklenen olmuş muydu? Yolu gözlenen misafir, dünyaya gelmiş miydi?.."[3]

Ayşe sevinçle mutfağa gitti; annesine sarıldı:

"– Çok teşekkür ederim anneciğim! Harika bir kitap almışsın bana…"

3. 365 Günde Sevgili Peygamberim, Nurdan Damla, Timaş Yayınevi

– Beğendiğine çok sevindim, dedi Fatma Hanım… İstersen akşamları on beşer dakikalık bir siyer saati yapabiliriz. Çok akıcı bir kitap. Her gün bir bölüm okur; ertesi akşam kaldığımız yerden devam ederiz. İsterse Ahmed hatta evde olduğunda baban bile bu siyer saatimize katılabilir. Ne dersin?

– Evet, anneciğim harika olur. Hem de bir sonraki konuyu merak edeceğimiz için, bu da bizim arkası yarınımız olur.

Fatma Hanım güldü:

– Çok güzel bir isim buldun, anlaştık. Siyer saatimizin adı "**Arkası Yarın**" olsun.

17. GÜN

GÜLÜ SEVEN DİKENİNE KATLANIR

Tema: Duyguları Karşılama

Ayşe öfkeyle odasından çıktı. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

– Anneee! Kütüphanem yine darmadağın.

Anne hafif üzüntülü bir sesle:

– Eyvah! dedi; kütüphanen yine darmadağın mı?

Ayşe aynı öfkeyle devam etti:

– Evet, Ahmed yine kitaplarımı karıştırmış. Bu çocuktan nefret ediyorum.

Fatma Hanım Ayşe'nin yanına yaklaştı. Sakin bir sesle:

– Sanırım, dedi kitaplarının dağıtılmış olması seni çok öfkelendirmiş.

Ayşe aynı tempoyla devam etti:

– Çünkü o kitapları düzeltene kadar çok uğraşmıştım. Hem de izinsiz kitaplarıma dokunulması beni çok sinirlendiriyor.

Anne:

– Anlıyorum, diye mukabele etti. Kitaplarına izinsiz dokunulmasını istemiyorsun.

Ayşe'nin yavaş yavaş öfkesi geçmiş, rahatlamıştı.

– Anneciğim! Mutfaktan mis gibi kokular geliyor.

– Evet, dedi Fatma Hanım. Sana hemen bir servis yapabilirim.

Ayşe güldü:

– Harika olur. Ama önce istersen şu kütüphanemi düzelteyim. Sen hep "**Dikensiz gül olmaz; gülü seven dikene katlanır**" dersin ya… Kardeş gülse, yaramazlıkları da diken. Bana da bu gülün dikenlerine katlanmak düşüyor.

18. GÜN

VİCDANIN RAHATSIZ OLMASI

Tema: İletişim

Ayşe okula müzik dinleme cihazını götürdüğü için ikaz almıştı. Fatma Hanım kızına bir daha bu hatayı yapmamasını söyledi.

Aradan bir kaç ay geçmişti ki bir gün Ayşe okuldan heyecanla geldi ve anlatmaya başladı:

– Anneciğim, bugün sınıfta tam müzik dinleme cihazımı açmıştım ki çok ilginç bir olay oldu…

Fatma Hanım sinirlenerek kızının sözünü kesti:

– Nee! Sen okula müzik dinleme cihazını mı götürdün. Nasıl yaparsın bunu? Ben sana bir daha götürme demedim mi?

Ayşe annesinin öfkesine çok şaşırmıştı. Yarı kırık bir sesle mırıldandı:

– Sanırım asıl hatayı müzik dinleme cihazını okula götürmekle değil; işlediğim suçu sana anlatmakla yaptım. Anlatmasaydım hem bilmeyecektin, hem de bana bağırmayacaktın…

Fatma Hanım öfkeli çıkışıyla düştüğü hatayı anlamış, çok üzülmüştü.

– Haklısın, belki bu kadar sert çıkışım yanlış oldu, dedi.

Sonra üzgün, ama sevgi dolu bakışlarla Ayşe'nin gözlerinin içine baktı ve sordu:

– Peki, bir suç işlediğinde gelip bunu anlatmazsan, vicdanın seni rahatsız etmeyecek mi?

Ayşe gayet umursuzca omuzlarını çekti ve salondan çıkıp gitti.

Fatma Hanım donup kalmış, içten içe kendisine kızıp dururken Ayşe tekrar kapıda göründü. Gülümsüyordu.

– Anneciğim! dedi; vicdan nedir?

Fatma Hanım rahatlamıştı. Sevgiyle kızına sarıldı ve fısıldadı:

– Vicdan; sana bu soruyu sorduran şeydir, yavrum…

19. GÜN

AHMED'İN KEDİSİ

Tema: Hayvan Sevgisi

Bugün okul dönüşü Ahmed'in peşine bir kedicik takıldı. Ahmed zaten kedilere çok düşkün bir çocuktu.

Heyecanla annesine seslendi:

– Anne çok tatlı bir kedicik buldum. Zavallıcık aç olmalı ki beni kapıya kadar takip etti. Ne olur bir kâse ver de ona biraz süt götüreyim.

– Olur ama bir şartla, dedi Fatma Hanım. Kediyi kucağına almayacaksın… Sokak kedisi olduğu için birçok tehlikesi olabilir.

– Tamam dedi Ahmed, sevinçle. Annesinin verdiği kâseye dolaptan süt koydu ve heyecanla dışarı çıktı.

20. GÜN

KARA BONCUK

Tema: Sorumluluk

Ahmed kediciğe Kara Boncuk adını verdi. Kara Boncuk artık evin kedisi olmuş, bahçeden hiç ayrılmıyordu. Ahmed okul dönüşünü iple çekiyor, kedicikle neşeli oyunlar oynuyordu. Bunu gören Mehmed Bey kediyi veterinere götürdü. Kara Boncuğa önce aşı yapıldı sonra da adına, cinsinin ve yaşının yazıldığı bir karne çıkarıldı.

Ahmed çok sevinçliydi. Annesi kedinin eve girmesine izin vermiyordu ama yine de Kara Boncuk onların kedisi olmuştu. Kediciğin beslenmesine çok özeniyor, ona kasaptan ciğer parçaları alıyordu. Hatta kendi harçlığıyla ona kedi maması bile almıştı.

21. GÜN

SANA İHTİYACIM VAR

Tema: Güven Verme, Sevgi İfadesi

Ayşe odasında yapboz oynuyordu. Ama yapbozdaki parçaları tamamlayamadığı için canı çok sıkkındı. Sonunda dayanamayıp patladı ve mutfaktaki annesine seslendi:

– Anneciğim! lütfen gelebilir misin? Yardımına ihtiyacım var.

Fatma Hanım ellerini yıkayıp kızının odasına geldi.

– Tabii ki gelirim Ayşeciğim, diyerek çocuğunun omuzlarından tuttu. Sonra da gülerek ilave etti:

– Ne zaman annenin yardımına ihtiyaç duyarsan, bil ki o sana hep koşarak gelir.

Biraz sonra Ayşe defterine şunları yazıyordu:

"Şu anda dünyanın en mutlu çocuğunun ben olduğumu düşünüyorum. Anneme az önce "Yardımına ihtiyacım var, gelebilir misin?" dedim. O da bana "Ne zaman annene ihtiyaç duyarsan bil ki o sana hep koşarak gelir" dedi. Dünyalar benim oldu.

22. GÜN

ALLAH CEMİLDİR

Tema: Gerçek Güzellik Ruh Güzelliğidir

Ayşe aynanın önünde saçlarını tarıyordu. Birden annesine dönerek:

– Anneciğim ben güzel bir kız mıyım? diye sordu.

Fatma Hanım ilk defa duyduğu bu soruyla önce irkildi. Sonra da gülümseyerek cevapladı.

– Tabii ki güzelsin evladım. Bütün çocuklar gibi; hatta bütün insanlar gibi. Çünkü Allahû Teâlâ hepimizi cemil ismiyle güzel yaratmış. Özellikle çocuklarda cemil isminin tecellisi daha çok olsa gerek ki, çocuklar daha bir güzel, daha cezbedici…

Fatma Hanım parmağıyla Ayşe'nin burnuna hafifçe dokunarak devam etti:

– Ama, ama gerçek olan şu ki aslında güzel olan ancak Allahû Teâlâ'dır.

Ayşe annesinin sözünü kesti:

– Ama anne! Herkesin kendisine göre bir güzelliği olduğunu ben de biliyorum. Hani o güzellerin içinde daha güzeli vardır ya… Ben onu sordum…

Fatma Hanım gülümseyerek göz kırptı ve devam etti:

– Laf aramızda sen de o daha güzellerdensin. Ancak

unutma ki fiziksel, yani dış güzellik geçicidir. Ama ruh güzelliği, yani ahlak güzelliği kalıcıdır ve gerçek güzelliktir.

İstersen seninle bir deney yapalım. Mesela şu iki boş kolonya şişesini alalım. İkisi de çok güzel görünümlü şişeler. Birine bulaşık suyunu dolduralım, diğerine de limon kolonyasını… Netice ne olur?

Ayşe başını salladı?

– Netice ne olsun anneceğim; bulaşık suyu konan şişe çok çirkinleşir, diğeri ise daha güzelleşir.

Fatma Hanım istediği cevabı almıştı:

– Hah işte, aynen bu şekilde; güzel ahlaklı insanın dışı yani fiziği, ahlakı sayesinde daha da güzelleşir. Ahlakı çirkin olanın fiziği ise güzel bile olsa, kötü ahlakından dolayı gittikçe çirkinleşir.

Konuyla alakalı güzel bir fıkra aklıma geldi, dedi Fatma Hanım ve anlatmaya başladı:

"Nasreddin Hoca Hanımını hiç görmeden evlenmiş. Sadece güzel olduğunu duymuş… Ama evlendiği gün asık suratlı, çatık kaşlı bir hanım çıkmış karşısına. Üstelik asık suratından beter bir ses tonuyla:

– Hoca, hoca! Kime görüneyim? Kime görünmeyeyim? diye sormasın mı? Hoca hemen yapıştırmış:

– Hanım, hanım, bana görünme de kime görünürsen görün!"

Ayşe gülmekten kırılıyordu.

– Anladım anneciğim anladım; kendime gereken payı da çıkardım. Ama istersen Nasreddin Hoca'dan bir fıkra da ben anlatayım:

"Nasreddin Hoca yine bir gün hanımının eve asık suratla geldiğini görünce:

– Hayrola hanım, yüzünden düşen bin parça, demiş. Hanımı cevaplamış:

– Herhalde öyle olacak. Cenazeden geliyorum.

Hoca hemen lafı yapıştırmış:

– Yapma hanım! Biz senin düğünden geldiğin zamanları da çok gördük."

23. GÜN

GÜVERCİN YUMURTASI

Tema: Hayvan Sevgisi ve Tefekkür

Salon penceresinin önünde dışarıyı seyretmekte olan Ahmed, birden heyecanla bağırmaya başladı.

– Annee, ablaa! Koşun, koşun!

Fatma Hanım ile Ayşe telaşla geldiler. Ahmed, pencere saçağının altındaki güvercin yuvasını ve yumurtasını gösteriyordu. Çocuklar ilk defa bir kuş yuvasını böyle yakından görüyorlardı.

Ayşe:

– Aman Allah'ım! dedi. Ne harika bir yuva, sanki küçük bir sepet gibi örülmüş.

Ahmed şaşkın şaşkın:

– Kim örmüş ki bunu? diye sordu.

Fatma Hanım kelimelerin üzerine basa basa konuştu:

– Tabii ki güvercinin kendisi örüyor. Önce yuvasını yapıyor, sonra yumurtluyor ve kuluçkaya yatıyor.

Ahmed:

– Bir kuş bunları nasıl becerebiliyor, nasıl öğrenmiş diye mırıldandı.

Fatma Hanım:

– Elbette Allahû Teâlâ'nın yaratılışta ona verdiği iç güdüyle, annelik duygusuyla dedi. Ve devam etti:

– Bir çay tabağına biraz su, biraz bulgur koyarak yuvanın yanına bırakalım da güvercin gelince sürpriz olsun. Ama uzaktan seyredelim ki, korkup kaçmasın.

❀ ❀ ❀

"Hayvanların yüzlerine vurmayın.
Çünkü her şey hamd ile
Allah'ı tesbih eder."

Hadîs-i Şerîf (Deylemi)

24. GÜN

ÇALIŞKAN KARINCALAR

Tema: Gözlem, Araştırma, Tefekkür

Ayşe ile Ahmed terasta oynuyorlardı. Bir ara Ayşe'nin gözü çiçek saksısının dibindeki karıncalara takıldı. Ahmed'i de çağırdı; şimdi ikisi birden dikkatle karıncaları gözlemliyorlardı.

Fatma Hanım merakla yanlarına geldi. Ayşe annesine dönerek:

– Anne inanamıyorum! dedi. Bir karınca ölmüş; diğer karınca da onu götürmeye çalışıyor. Acaba karıncalar da bizim gibi ölülerini toprağa mı gömüyorlar?

Fatma Hanım şaşırmıştı. Ama çocuklarındaki bu dikkat ve gözlem çok hoşuna gitti.

– Karıncaların insanlara benzeyen sosyal yönleri olduğunu biliyorum. Mesela toplu halde yaşarlar; aralarında iş bölümü yaparlar. Ama ölenlerini gömdükleri hakkında bir bilgim yok. İsterseniz araştırırız.

Bu arada Ahmed heyecanla:

– Aaa!.. Şu küçücük karıncaya da bakın, dedi. Kendinden büyük bir kırıntıyı almış, nasıl da sürüklüyor.

Fatma Hanım tebessümle:

– Çünkü, dedi; karıncalar çok çalışkandır. Yazın, hiç durmak dinlenmek bilmeden toprakta incecik kanallar açar-

lar. Sonra bu kanalların ucuna boşluklar yaparak yuvalarını hazırlarlar. Sonra da kış boyu yiyecekleri erzaklarını oraya depolarlar. Bir karınca yuvasında yüzlerce karınca kardeş kardeş yaşar. Keşke onları izleme imkânımız olsaydı. Ama isterseniz ansiklopediden araştırma, inceleme imkânımız var. Ne dersiniz?

Çocuklar ikisi birden:

– Çok iyi olur, öğretmenim! diye şaka yaptılar.

Sonra da hep beraber gülüşerek kütüphaneye yöneldiler.

❀ ❀ ❀

"Allah (c.c.)'nın yarattıklarını tefekkür edin. Zâtını tefekkür etmeyin."

Hadîs-i Şerîf (Suyûtî)

25. GÜN

BABANIN YALANI

Tema: Örnek Olma

Ahmed dalgın bakışlarını annesine çevirdi:

– Anneciğim! dedi. Bir insan yazıhanesinde oturduğu halde, telefonda konuştuğu kişiye "Yoldayım, geliyorum…" derse bu yalan olmaz mı?

Fatma Hanım şaşırmıştı:

– Tabii ki yalan olur dedi. Ama şimdi böyle bir soru nerden aklına geldi?

Ahmed omuzlarını çekerek:

– Hiç! dedi. Az önce babam sana telefonda; "Geliyoruz, yoldayız…" dediğinde biz daha yazıhanedeydik de!..

❀ ❀ ❀

"Günahların en büyüğü
dilin yalan söylemesidir."

Hadîs-i Şerîf (Suyûtî)

26. GÜN

ANNESİNE KÜSEN ÇOCUKLAR

Tema: Sosyalleşme;
Başkalarının Dertleriyle İlgilenme

Ayşe ile annesi caddede yavaş yavaş yürüyorlardı.

Ayşe birden annesini durdurdu.

– Anne! dedi. Merdiven başında oturan şu iki küçük çocuğu görüyor musun? Hiç dilenciye de benzemiyorlar. Annelerini mi kaybettiler acaba?

– Evet, dedi Fatma Hanım… Çocukların yanında kimse gözükmüyor.

Ayşe heyecanla sordu:

– Gidip onlarla konuşsam nasıl olur? Bana "Sana ne" derler mi?

– Öyle diyeceklerini sanmıyorum, dedi Fatma Hanım… Ama deseler bile sen görevini yapmış olursun. Biliyorsun çocuk kaçıran organ mafyaları çok yaygın. Hem de çocuk çocuğa daha iyi anlaşabilirsiniz.

Ayşe kendinden emin bir şekilde çocuklara doğru yürüdü. Onlarla beş-altı dakika konuştu ve annesinin yanına döndü. Bu sefer meraklanma sırası Fatma Hanıma gelmişti.

Ayşe gülerek:

– Anne, çocuklar yalnız değillermiş; az ötede arkası dönük oturan bayan anneleriymiş, dedi.

Annesinin merakla dinlediğini gören Ayşe bayağı keyiflenmişti. Ballandıra ballandıra anlatmaya başladı:

– Meğer çocuklar anneleriyle küsmüşler. Yolda pamuk şeker almak için çok ısrar etmişler. Anneleri izin vermeyince tartışmışlar; kızıp merdivenin başına oturmuşlar.

Fatma Hanım gülmemek için kendini zor tutuyordu:

– Eee! Bu durumda sen ne yaptın?

– Neler yapmadım ki, dedi Ayşe neşeyle. Fatma Hanım'ın hayat dersinden alıntılar yaptım. Onlara dedim ki:

"Arkadaşlar, sizi çok iyi anlıyorum. Pamuk şeker çok tatlı, çok çekici bir şeker. Ama o kadar da katkılı, sağlığa zararlı bir şeker. Hem biliyor musunuz? Anneler çocuklarını canlarından daha çok severler. Yasaklamaları da hep bu sevgi yüzünden, çocuklarına zarar gelmesin diye olur. Ben sizin yerinizde olsam, annemden özür diler, yanaklarından öperdim."

Sonra da bunun için onlardan söz aldım.

Fatma Hanım çok duygulanmış, gözleri dolmuştu:

– Teşekkür ederim yavrum! dedi. Sen büyümüşsün, kocaman olmuşsun da haberim yok. Öyle büyük işler yaptın ki.

Birincisi o çocukları görmekle, yaşadığın topluma karşı duyarlı, dikkatli olduğunu gösterdin.

İkincisi, onlara yardım etmeyi istemekle, nemelâzımcı olmadığını, insanların dertleriyle dertlendiğini gösterdin.

Üçüncüsü, doğruyu güzel bir üslübla anlattın.

Dördüncüsü, insanların arasını düzeltmek büyük bir erdemliliktir. Hele bir de bu anne ve çocukları ise en büyük erdemliliktir.

Sen bugün beş dakikada bütün bunları başardın; tebrik ediyorum.

27. GÜN

BABANIN UĞURLAMASI

Tema: Baba ile İletişimi Kuvvetlendirme

Okuldan gelen Ahmed şikayetlendi:

– O kadar uykum var ki… Derslerde uyumamak için kendimi zor tuttum.

Biraz durakladı ve devam etti:

– Babamın bugün çok geç yattığı, uykusuz olduğu halde beni uğurlamak için kalkması hoşuma gitti; çok sevindim.

Fatma Hanım gülerek:

– Evet, dedi. Seni uğurladıktan sonra da tekrar yatmadı zaten. O da işine gitti. Yani tek uykusuz kalan sen değilsin.

Bu cevap hiç hoşuna gitmedi Ahmed'in…

– Demek ki babamın zaten işi varmış onun için kalkmış. Ben de sırf beni uğurlamak için kalktığını zannetmiştim.

Fatma Hanım atıldı:

– Elbette sırf seni uğurlamak için kalktı. Hatta dedi ki:

"Aslında bugün çok uykusuzum. Biraz daha yatmak istiyordum ama Ahmed'i uğurluyorum derken gözüm açıldı."

28. GÜN

SERVİSİN BEKLEMESİ

Tema: Empati: Karşısındaki Kişinin Yerine Kendini Koyarak Olaylara Bakma

Ahmed sabahları okul servisini hep bekletir; annesi de buna çok sinirlenirdi.

Bugün oğlunun yine ağırdan aldığını gören Fatma Hanım sakin sakin Ahmed'e yaklaştı; büyük bir ciddiyet içinde omuzlarını tuttu:

– Bak oğlum! dedi. Lütfen beni dikkatle dinle. Şu anda gözlerini kapat ve kendini aşağıda bekleyen şöför olarak farzet. Yani 55 yaşlarında, saçları aklaşmış bir insan olarak kapıda bekliyorsun. Üstelik ilk defa değil, sıklıkla… Ne yapardın?

Ahmed gözlerini açtı:

– Herhalde sinirlenir, bırakır giderdim dedi.

İstediği cevabı alan Fatma Hanım devam etti:

– Ama o gitmiyor, bekliyor. Bu büyük hak değil mi?

Ahmed:

– Evet! Büyük bir hak, diyerek başını salladı.

– Bence dedi Fatma Hanım, daha fazla vakit kaybetmeden aşağı in. Hem de bir daha bekletmemeye çalışacağına söz vererek, özür dile.

29. GÜN

FİLİSTİN'E BOMBA

Tema: Dünya Çapında Müslümanları Tanıma; Duyarlı Olma

Fatma Hanım çocuklarıyla beraber markete girmişti. Ahmed'in elindeki dondurmayı gören Ayşe heyecanla bağırdı:

– Hayır o dondurmayı alamazsın. O dondurma Yahudi ürünü. Verdiğin para direk Filistin'in başına bomba olarak düşüyor.

Ahmed'in canı çok sıkılmıştı:

– Ama ben bu dondurmayı çok seviyorum. Hem sen nerden biliyorsun bu paralarla bomba alınacağını?

Tartışma büyümüştü. Ayşe "O dondurmayı almayacaksın" diye bağırdıkça Ahmed de inatla "alacağım" diyordu.

Fatma Hanım çocukların ikisinin de ellerinden tuttu:

– Durun bakalım! Dışarıda olduğunuzu unuttunuz galiba… Ayşeciğim, birinci usûlûmüz neydi? Güzeli güzel söylemek… Ama sen güzel söyleme sınırlarını sanırım aştın. İkinci usûlûmüz de güzeli yani doğruyu söyledikten sonra kişiye tercih hakkı vermek. Kimseye zorlayarak bir şey yaptıramazsın; değil mi?

Sonra da Ahmed'e döndü:

– Ablan haklı oğlum. Bu dondurmayı çok sevdiğini biliyorum; ama ona verilen para İsrail'e gidiyor. O da Filistinli

savunmasız çocukların başına bomba yağdırıyor. Ama yine de tercih senin.

Biraz sonra alış-verişi tamamladılar ve kasadan alınanları geçirmeye başladılar.

Fatma Hanım gözleriyle alınanlar arasında dondurma aradı. Farkeden Ahmed, annesine göz kırptı ve fısıldadı:

– Filistinli çocuklara karşılık, dondurmayı tercih edemezdim.

❀ ❀ ❀

"Mü'minler, birbirini sevmekte,
acımakta ve biri diğerini korumakta
tek bir vücud gibidir.
Vücudun herhangi bir uzvu rahatsız olursa,
öteki uzuvlar da rahatsız olur."

Hadîs-i Şerîf (Riyâzü's Sâlihîn)

30. GÜN

KARA BONCUK YAVRULUYOR

Tema: Hayvan Sevgisi, Tefekkür

Ahmed'in kedisi, Kara Boncuğun üç tane yavrusu olmuştu. Şirin mi şirin, mini mini üç tane kedi yavrusu… Ahmed sevinçten uçuyor, okul dönüşünü iple çekiyordu. Artık sorumluluğu artmıştı Ahmed'in. Üç tane yavrusu olan bir annenin bakımı ona aitti. Kendi harçlığı ile özel, besleyici mamalar alıyor kedilere bir zarar gelir diye aklı çıkıyordu.

Bir de kütüphaneden kedi bakımı ile ilgili güzel bir kitap bulmuştu. Böylelikle minik yavruların nasıl büyüyeceklerini de öğrenebilecekti.

Ahmed yine bugün erkenden geldi eve. Kara boncuk yatmış yavrularını emzirmekteydi. Hemen pusuya yatıp onları kameraya almaya başladı.

Kara Boncuk yavrularının tüylerini yalayarak temizliyordu. Sonra oynaşmaya başladılar. Ahmed heyecanla bağırdı:

– Kara Boncuk yavrularını ısırıyor.

Fatma Hanım:

– Hayır ısırmıyor, dedi. Kediler dişleriyle ısırır gibi yaparak öperler. Kara Boncuk da yavrularını hem öpüyor, hem de onlarla oyun oynuyor.

Bu arada bir köpek havlaması geldi. Kara Boncuk hemen oyunu bıraktı; kulaklarını dikerek yavrularını altına aldı.

Ahmed güldü:

– Ooo! Bizim Kara Boncuğa bak, aslan kesildi.

– Aynen öyle dedi Fatma Hanım. Hayvanlar yavrularını korumaları söz konusu olduğunda oldukça tehlikeli ve yırtıcı olabilirler.

Yavrusuna dokunulan bir kedi sanki aslan, ürkek bir tavuk da sanki kartal kesilir. Mesela yarasalar ve kuşlar, yavrularını yuvalarından alan araştırmacılara saldırmaları ile ünlüdür. Geyikler çok ürkek ve heyecanlı hayvanlar olmalarına rağmen, yavrularını tehdit eden tilki ve kurtlara karşı sivri ve keskin toynaklarını kullanırlar.

31. GÜN

KARA BONCUĞUN ÖLÜMÜ

Tema: Duygularını Karşılama; Paylaşıcı Olma

Ahmed anne ve babasıyla beraber alış-verişten dönüyor; kediciklerine yeni aldığı mamayı yedirmek için sabırsızlanıyordu.

Fakat üçü birden korkunç bir manzarayla dona kaldılar. Yolun kenarında Kara Boncuğun ve yavrularının araba tekeri altında ezilmiş cansız cesetleriyle karşılaşmışlardı. Neden sonra Ahmed'den tiz bir ses perde perde yayıldı.

– Hayır, hayıııırr!..

Üçü birden hıçkırıklarla ağlıyorlardı. Neden sonra Ahmed, hayretler içinde başını kaldırdı ve sordu:

– Babacığım, sen de mi ağlıyorsun?

– Evet yavrum!.. Ben de ağlıyorum.

Ahmed devam etti:

– Geçen gün Akın'ın babası bize "Erkekler asla ağlamaz" demişti de…

Mehmed bey oğlunun yüzünü iki eliyle yumuşakça kavradı:

– Yanlış söylemiş… Erkekler de bir insandır. Duyguları vardır; üzülürler ve de ağlarlar.

Ahmed içini çekerek sordu:

– Kara Boncuk gerçekten çok farklı bir kediydi değil mi babacığım? Üstelik beni de çok seviyordu.

– Evet yavrum, dedi Mehmed bey… Kara Boncuk harika bir kediydi; seni de çok seviyordu.

Fatma Hanım söze karıştı:

– İsterseniz ben karşıdaki marketten bir eldiven ve boş kutu alayım. Kedicikleri içine koyarak boş bir araziye götürelim. Çukur açıp gömelim; ne dersiniz?

Ahmed kırık bir sesle cevapladı:

– Çok iyi olur, anneciğim. Ben de başına dikmek için bir taş bulayım. Ancak taşa şu cümleyi yazmak istiyorum: "Bu Kara Boncuk'un ve yavrularının mezarıdır. Taşıt kullanırken lütfen hayvanlara dikkat edin."

32. GÜN

HAYVANDAN AŞAĞI

Tema: İman ve İslâm'ın Önemi

Ahmed beti-benzi atmış bir halde eve geldi. Fatma Hanım meraklanarak sordu:

– Hayrola Ahmedciğim!.. Pek iyi görünmüyorsun?

– Evet anne yaaa!.. Hiç iyi değilim, diye cansız bir sesle cevap verdi Ahmed… Sonra da sesini yükselterek heyecanla anlatmaya başladı:

– Anne, okul dönüşü Osmanlara gitmiştim ya… Televizyonda öyle dehşet bir haber izledik ki hâlen tesirinden kurtulamadım.

Fatma Hanım'ın canı sıkılmıştı. Ahmed'in ellerinden tuttu; beraber sedire geçtiler ve yavaşça:

– Anlatmak ister misin? dedi.

Ahmed:

– Asıl anlatmazsam patlarım dedi ve devam etti:

– İki tane genç, tasmalı büyük bir köpekle geziyorlardı. Bir başkası elinde koliyle bir kedi getirdi. Kedi ya hastaydı, ya da sakattı ki koliden çıkamıyordu. O gençler köpeği tasmasından tutarak kediyi ısırtmaya çalıştılar. Herhalde köpeğin kediye işkence etmesini istiyorlardı. Ama köpek onca zorlamaya rağmen kediye dokunmadı. Bu sefer genç-

ler sinirlendiler. İçlerinden birisi kediyi koliden çıkardı ama bu arada ayağı kaydı ve yere düştü.

İşte anneciğim bir görseydin; halen gözümün önünden gitmiyor. O genç, kediyi ayağının altında eze eze öldürdü. Bütün bunları gizli kameraya alıp televizyona vermişler. Ama benim en çok kafama takılan soru şu:

O köpek, hayvan olmasına ve çok zorlamalarına karşılık kediye zarar vermedi; ama o genç, aklı başında bir insandı. Hayvanın bile yapmadığını insan nasıl yapar?

Fatma Hanım hafifçe arkaya yaslandı. O da üzülmüştü:

– Olay çok üzücü ama, tespitin ve sorun çok güzel.

İnsan, ayet-i kerimede buyurulduğu gibi iyiliğe de kötülüğü de kabiliyetli olarak dünyaya gelir.[4]

İyi bir eğitim alanlar, iman ve islâm'ın gölgesinde yetişenler insanın kâmili olma yolunda ilerlerler. Ama eğitimsiz kalanlar, iman ve islâm'dan mahrum yetişenler bu şekilde insanlıktan çıkar giderler. Mevla Teâlâ Hazretleri onlar için "Onlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağıdırlar"[5] buyuruyor.

Sen bugün kediyi öldüreni görmüşsün ama günümüzde aynı şekilde "Çocukları kaçırıp öldürenler, organ mafyaları, küçücük bir bilezik için insanların kollarını kesenler…" gibi haberleri sık sık duyuyoruz.

Çünkü insanı insan eden iman ve İslâm'dır. Atalarımız boşuna söylememişler: "**Kork Allah'tan korkmayandan, korkma Allah'tan korkandan**."

4. Şems Sûresi: 8
5. A'raf Sûresi: 179

33. GÜN

ORGAN MAFYASI

Tema: Güvenme ve Temkinli Olma

Ayşe, canı sıkkın bir şekilde gazete okumakta olan annesine seslendi:

– Anne! Markete gidebilir miyim?

Fatma Hanım, gazeteye dalıp giden gözlerini yavaşça kızına çevirdi:

– Ayşeciğim! Market uzakta ve oraya yalnız gitmeni istemediğimizi biliyorsun.

Ayşe hırçınlaştı:

– Ama bana hep bebek muamelesi yapıyorsunuz. Artık büyümek, dışarıya yalnız çıkmak istiyorum. Bana neden güvenmiyorsunuz ki?

Fatma Hanım elindeki gazeteyi kızına doğru uzatarak:

– Bak dedi… Yine organ mafyası. Dün de biri on yaşında diğeri altı yaşında iki çocuk kaçırılmış.

Sonra da Ayşe'nin iki elini avuçları arasına aldı:

– Evladım! Sana da kardeşine de güvenimiz sonsuz. Bırak bu mahalledeki, uzak semtlerdeki alış-veriş merkezlerine bile kendi başınıza gidip gelebilirsiniz. Bunu becerebileceğinizi ben de baban da çok iyi biliyor ve size güveniyoruz. Ama çevreye güvenemiyoruz.

34. GÜN

SU GETİREBİLİR MİSİN?

Tema: Sevgi İfadesi

Ayşe her gece yatağa girdiğinde annesinden su ister; birkaç yudum da olsa o sudan içerdi. Arkasından da "iyi geceler" öpücüğü alır; dualarını okuyarak uykuya dalardı.

Yine yatmak için odasına yöneldiğinde annesine seslendi:

– Anneciğim! Ben yatıyorum; suyumu getirebilir misin?

Fatma Hanım, ertesi gün gelecek misafirleri için oldukça telaşlıydı. Mutfakta kurabiye yapmakla meşguldü:

– Kızım! dedi. Bu gece de suyunu yatmadan önce kendin içsen. Ellerim unlu.. Ben sonra gelir seni öperim.

Ayşe sızlandı:

– Anne, lütfen. Suyu senin elinden içmeden uyuyamam.

Fatma Hanım'ın canı sıkılmıştı:

– Kızım yaa! Bu yaptığına resmen eziyet etmek derler.

Ayşe güldü:

– Hayır anneciğim! Buna eziyet etmek demezler… Buna nazlanmak derler. Bir çocuk annesini ne kadar çok severse, o kadar nazlanır. Evet, suyu kendim de içebilirim ama amaç su içmek değil ki; amaç senin elinden içmek.

35. GÜN

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İ NASIL TAŞLADILAR

Tema: Güzel Örnek

Siyer saatine Ahmed de katılıyordu. Çok zevkli geçiyor, sıra ile her akşam içlerinden birisi kitaptan bir bölümü sesli okuyor; diğerleri de dinliyordu.

Bu gece okuma sırası Ayşe'de idi. Konu Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Taif ziyaretiydi.

Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in taşlanma hadisesine gelince Ayşe'nin sesi titremeye başladı. Sonra da hıçkırıklara kapılarak okumayı kesti:

– Anlayamıyorum, dedi. O Allah'ın Habibi idi.

Fatma Hanım da çok etkilenmişti:

– Evet yavrum; Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Allah'ın Peygamberi ve tüm insanların en hayırlısı idi. Ama aynı zamanda ümmetine en güzel örnekti. Hem öyle bir örnek ki, ebedi cehennemden kurtulmaları için Hakkı tebliğ ettiği insanlar O'nu taşlayıp kovarken, onlara beddua değil, dua eden bir Peygamber.

– Evet, dedi Ayşe. Beni en çok şaşırtan da bu oldu zaten.

Fatma Hanım devam etti:

– Ayrıca bize bu hadise İslâmı gerek yaşarken, gerekse

bilmeyenlere anlatırken çok zorluklarla karşılaşabileceğimizi, ama asla yılmamamız gerektiğini öğretiyor.

Sevgili Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* her konuda bize en güzel örnek… Kur'an-ı Kerim'de "***Andolsun ki, sizin için Allah (****celle celaluhu****)'ın peygamberinde çok güzel bir örnek vardır…***"[6] buyrulması da bu manadandır.

❀ ❀ ❀

"(Ey Rasûlüm) De ki;
Eğer Allah'ı seviyorsanız;
bana uyunuz ki, Allah da sizi
sevsin ve günahlarınızı bağışlasın."

Âl-i İmran sûresi: 31

6. Ahzab Sûresi: 21

36. GÜN

ÂLEMLERİN SULTANI

Tema: Peygamber Sevgisi

Ayşe eve heyecanla geldi.

– Anneciğim! dedi. Hocamız yarışma düzenledi. Herkes kendi duygularıyla Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e mektup yazacak.

Fatma Hanım çok sevinmişti:

– Kim bilir, o küçücük sevgi dolu yüreklerden ne güzel hitaplar çıkacak. Senin de çok güzel yazacağına inanıyorum. Önemli olan kalpte o aşkı hissetmek ve onu en içten duygularla kâğıda dökebilmek.

Ayşe kısa bir duraklamadan sonra:

– Anneciğim, Taif'te Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i taşlayan çocuklar olmuşsa da şimdi onu özleyen, ona mektuplar yazmak isteyen çocuklar var. Bu çok harika değil mi?

Fatma Hanım'ın gözleri dolmuştu:

– Evet yavrum, dedi. O Allah'ın Habibini taşlayan bedbahtlar oldu. Hep olacaklar da. Ama O'nu sevenlerin kalplerindeki sevda sonsuz… Yeryüzünde hiçbir beşer Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kadar ne sevildi ne de sayıldı.

37. GÜN

SENİ BİR GÖRMÜŞ DE BEN OLSAYDIM

Tema: Peygamber Sevgisi

Fatma Hanım, salondaki yazı panosuna yöneldi. Sırayla her gün bir kişi panoya güzel bir söz yazıyordu. Bir aydır yaptıkları bu uygulama çocuklar tarafından hayli ilgi görmüştü. Bazen şaka içerikli veya güldürücü sözler de yazmaları dolayısıyla oyun haline getirmişlerdi.

Bugün sıra Fatma Hanım'da idi. Yazmaya başladı:

"Çölde seni özleyen bir kuş da ben olsaydım,
Dokunduğun küçük bir nakış da ben olsaydım,

Sana sırıl sıklam bir bakış da ben olsaydım,
Bahira'dan süzülen bir yaş da ben olsaydım,

Senin için görülen bir düş de ben olsaydım,
Yeryüzünde seni bir görmüş de ben olsaydım."[7]

7. Yağmur, Nurullah Genç

38. GÜN

HEDİYE

Tema: Güzel Ahlâk

Ayşe annesine parmağını göstererek:

– Anneciğim, yeni yüzüğüm nasıl? diye sordu.

– Güzel, dedi Fatma Hanım. Zevkli seçilmiş… Ayşe heyecanla devam etti:

– Ben de aynen öyle düşünüyorum, anneciğim… Bugün arkadaşlarla hediyeleşmemiz vardı ya… Sevde bana bu yüzüğü almış. Ama hediyeyi verirken halini bir görmeliydin. O kadar mahçup, o kadar üzgündü ki… Aslında iyi bir hediye almak istediğini ama imkânı olmadığı için ancak buna güç yetirebildiğini söyledi.

Fatma Hanım şaşırmıştı:

– Peki sen ne yaptın? diye sordu:

– Sevde'ye sarıldım, diye devam etti Ayşe… Yüzüğü çok beğendiğimi, çok zevkli seçim yaptığını söyledim. Gerçekten anne, o yüzüğün maddi bir değeri olmadığını ben de biliyorum. Ama yüzündeki o ifade beni öyle etkiledi ki, altın yüzük hediye etse bu kadar sevinmezdim. Onun için bu yüzüğü hem çok kullanacağım hem de özel hatıralarım içinde saklayacağım. Fatma Hanım'ın gözleri dolmuştu. Ayşe'yi bağrına bastı ve kulağına fısıldadı:

– Aferin, kızım… Şu anda sen de bana dünyanın en güzel hediyesini verdin.

39. GÜN

SENİ SEVİYORUM

Tema: Sevgi İfadesi

Fatma Hanım, son günlerde Ahmed'i oldukça hırçın görüyordu. Onu biraz ihmal ettiğini düşündü. Küçük bir karta kalp resmi çizip, içine "Seni çok seviyorum" notunu yazdı. Sonra da çalışma masasının üzerine bıraktı.

Uzaktan oğlunu takip etmeye başladı. Ahmed bir ara odasına girdi ve kartı okudu. Sonra da ağlamaya başladı. Fatma Hanım şaşkınlık içinde çocuğunun yanına geldi:

– Anlıyamıyorum, sevineceğini sanmıştım, dedi.

Ahmed yaşlı gözlerini annesine dikerek:

– Sevindim, anneciğim!.. Sevinçten ağladım. Bu hayatımda bana yazılmış en güzel nottu.

Fatma Hanım sarsıldı… Güya kendisini yetiştirmeye çalışıyor, iyi anne olabilmek için çırpınıyordu. Yoksa daha oğluna sevgisini bile tam ifade edememiş miydi? Bir yerde eksikleri mi vardı?

40. GÜN

CEP TELEFONU

Tema: Sağlığı Koruma

Ayşe ile Ahmed, aralarında anlaşarak aile toplantısı istediler. (Hemen hemen ayda bir aile toplantısı yapılır ve toplantıda herkes birbirinden taleplerini dile getirir; varsa sorunlar konuşulurdu.)

Bugünkü toplantıda Ayşe ile kardeşi taleplerinde çok kararlıydılar. Sözü önce Ayşe aldı:

– Anneciğim ve babacığım! Sizden bir isteğimiz var; ama, geri çevrilmesini istemiyoruz. Ben on yaşındayım kardeşim de sekiz… Artık kendimize ait cep telefonlarımız olmasını istiyoruz ve bunun ihtiyaç olduğuna inanıyoruz.

Mehmed Bey çocuklardaki kararlı duruşu görünce gülmeden edemedi:

– Aslında birer cep telefonunuz olmasını ben de isterim. Böylece her an size ulaşma imkânımız olur, dedi.

Ahmed heyecanla:

– O zaman, dedi. Alacak mısınız?

Mehmed Bey başını salladı:

– İsterim, dedim. Alacağımı söylemedim. Cep telefonu sizlere ne kazandırır ve ne kaybettirir isterseniz bunu tartışalım.

Ayşe'nin canı sıkılmıştı:

– Hep aynı sözler… Artık bunları duymak istemiyorum.

Ahmed atıldı:

– Ayrıca ikimizin de bütün arkadaşlarımızın telefonu var; sadece bizim yok, diye sızlandı.

Mehmed Bey kaşlarını çattı:

– Bir işi herkesin yapıyor olması, o işin meşru olduğu, yapılabileceği anlamına gelmez.

Durumun ciddileştiğini gören Fatma Hanım gülerek araya girdi:

– Bence bu konuyu bu konuda ehil bir akademisyene soralım, dedi ve bir gazete sayfası açtı:

– Bakın, dedi. Profesör Nevzat Tarhan bugün bir demeç vermiş; aynen okuyorum:

"– Cep telefonlarının beyinde tümör oluşturduğu kesinlik kazandı. Onun için telefonlarınızı süreyi kısaltarak ve kulaklıkla kullanın. Çocuklardan da kesinlikle uzak tutun."

41. GÜN

PEYGAMBER EFENDİMİZ'E MEKTUP

Tema: Peygamber Sevgisi

Ayşe çantasından çıkardığı mektup kâğıdını heyecanla annesine gösterdi:

– Anne! Bugün hocamız bize, Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e yazılmış bir mektup örneği verdi. Sınıfta da sesli olarak okudu. O kadar etkilendik ki; anlatamam… Hatta bazılarımız hıçkıra hıçkıra ağladı.

– Yaa! dedi, Fatma Hanım. Çok merak ettim… Bu mektubu yazan kim?

– Benden bir iki yaş büyük bir çocuk… diye cevapladı, Ayşe… Sonra heyecanla devam etti:

– Bu çocuk 7 yaşına kadar ailesiyle Medine'de yaşamış. Babası Medine'deki bir şirkette elektrik teknisyeni olarak çalışıyormuş. Türkiye'ye dönüş yapacakları son iş gününde Peygamber aşığı olan bu adam, Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Ravzasında elektrik çarpması sonucu vefat etmiş ve Cennetül Baki'ye defnedilmiş. Tabii ailesi Türkiye'ye dönmüş. O zaman 7 yaşında olan oğlu bugün ortaokul öğrencisi olarak kompozisyon dersi ödevinde bu mektubu yazmış ve birincilik almış.

Ayşe'nin gözleri buğuluydu:

– Mektubu okumamı ister misin? diye sordu.

Annesinden "elbette" cevabını alınca okumaya başladı:

Yetimlerin Efendisi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) **Sesleniş**

Bir ilkbahar gününde güller gibi kokan Medine'de dünyaya gözlerimi açmıştım. Doğduğum hastane senin Ravza'nın hemen yanı başında olduğu için duyduğum ilk koku senin bahçenin gül kokuları olmuş. Babam gelip de daha kulağıma ezan okumadan, kulaklarım senin mescidinin ezan sesleriyle şereflenmiş. Kırk günlük olduğumda ilk ziyaretimi de senin hane-i saadetine yapmışım. İlk adımlarımı senin Ravza'ndaki mermerlerinde atmış ve Rabbim'le ilk buluşmamı, ilk secdemi senin mescidinde yapmışım. Hemen hemen yaptığım her ilkte sen varsın. Daha konuşmasını öğrenmeden seni sevmeyi öğrendim ben…

Çocuklar evde sıkılınca babaları parka, eğlence yerlerine götürsün isterler. Biz Medine'de yaşadığımız sürece, hiç babamızdan parka götürmesini istemedik. Bizim canımız sıkılmaz mıydı acaba hiç?

Sanırım Medine'deki hiçbir çocuğun canı sıkılmazdı. Çünkü orada hiçbir yerde olmayan gül bahçesi ve bahçenin biricik Efendisi vardı.

Bizim vaktimizin çoğu o bahçede geçerdi. Senin bahçenin mermerlerine ayakkabı ile basamazdık. Yalın ayak dolaşırdık mermerlerin üstünde. Kim bilir, korkardık belki de bahçenin güllerine basıvermekten. Yazın mermerler ayaklarımızı yakardı. Olsun, bu da bizim hoşumuza giderdi.

Sorardım bazı kereler:

– Babacığım neden Medine bu kadar sıcak, diye. Babam da:

– Evladım Medine'de iki tane güneş var da ondan, derdi.

– Nasıl olur babacığım, güneş bir tane değil mi? derdim. Babam gülerek:

– Bak yavrum doğru, bütün dünyayı ısıtan bir güneş var, ama bir de alemleri ısıtan ve aydınlatan güneş var. O güneş de Medine'de olunca sıcaklık iki kat oluyor.

Babamın bu cevabı hoşuma giderdi ve ısınırdım. Gerçekten de ayaklarımı mermerler ısıtıyordu ama senin güneşin de, sıcaklığın da içimizi ısıtıyordu.

Medine'den ayrıldığımızdan beri, belki ayaklarımız ısınıyor ama içimiz bir türlü ısınamıyor…

Çünkü güneşimizin en büyüğünü orada bırakmıştık. Ben güneşimi kaybetmiştim. Onun evine, bahçesine gidemiyordum artık. Gerçi ışığı, tâ buralarda bizi aydınlatıyordu ama içimi ısıtması için O'nun Ravza'sında yalınayak koşmam lazımdı.

Evet, bahçende yürürken ezanlar okunurdu. Öyle güzel okur ki Medine müezzini ezanı, sanki Bilal-i Habeşi (*Radıyallahu anh*) okuyor sanırsınız. Namaz kılmak için mescide koştururduk, bilir bilmez. Babamın yanında namaz kılardık. Büyük sütunların altından gelen soğuk hava saçlarımızı savurturdu. Zemzem bardaklarından güller yapardık. Namaz kılarken yanımıza usulca bir kedi sokulurdu. Babam "İncitmeyin sakın, onlar Ebû Hureyre (*radıyallahu anh*)'nin kedileri" derdi. Biz de inanırdık. Senin mescidine kediler de girebilirdi. Sen çok iyi bir ev sahibiydin çünkü…

Çarşamba günleri hep Uhud'a giderdik. Senin çok sevdiğin amcanı ziyaret etmeye. O bizim de amcamızdı. Kardeşlerimle Ayneyn Tepesine çıkar, oradan Uhud'da yatan yetmiş şehide selam verirdik. Uhud dağına her baktığımızda sanki orada Seni görür gibi olurduk. Uhud da Senin Ravza'nın kokusu gibi gül kokardı. Orası da ayrı bir gül bahçesi idi sanki…

İşte benim yedi senem ki en değerli en güzel yıllarım Senin şehrinde, Senin gül bahçende, Senin savaştığın yerlerde: sanki yanımda Sen varmışsın gibi Seninle dopdolu geçti.

Seni görmesem de Seninle yaşamaya o kadar alıştım ki Senin yanından ayrılırken sanki bir yanım, bir canım, bir parçam orada kalmıştı. Buraları bana gurbet oluverdi.

Elimde olsa hemen yanına koşar gelirim, ama hep 'Büyüyünce gidersin' diyorlar. Ben sırf Senin yanına gelebilmek için büyümek istiyorum. Senin yanına geldiğim zaman büyümüş bile olsam, bahçendeki mermerlerde yalın ayak dolaşacağım. Ta ki güneşin içimi ısıtana kadar…

Senin hasretinden içim üşüyor. Belki hasretin herkesi yakar, beni de üşütüyor işte. Çünkü benim ruhum doğduğumdan beri Senin sevginle ısınmaya alışkın.

Senin sıcaklığına o kadar muhtacım ki…

Gözümüz gönlümüz seninle aydınlanır Efendim,

Ruhumuz, içimiz, sıcaklığınla ısınır…

Bir gün sana gelişim geç bile olsa bana,

Gül bahçesinin mermerlerinde yalın ayak koşmak…

Sevgiyle coşmaktır en büyük arzum;

Taki aşkınla, sevginle bütün bedenim yanıp kavrulsun…

Babamı bıraktığım o güzel mabed son durağım olsun…

42. GÜN

BERABER ÇIKALIM MI?

Tema: Nitelikli Beraberlik

Fatma Hanım akşamdan bir kart hazırladı. Sabah, Ahmed çıkmadan gizlice çantasına bıraktı:

Ahmed'e çok sevindirici bir sürpriz olan kartta şunlar yazılıydı:

"Cuman mübarek olsun, bir tanem!..

Bugün benim bir programım yok. Senin de yoksa okul dönüşü anne-oğul başbaşa, bir sahil gezisi yapmaya ne dersin?"

43. GÜN

ARTIK BÜYÜDÜM. KİTAPLARIMI KENDİM SEÇEBİLİRİM

Tema: Alternatifle Hayır

Ayşe ile annesi büyük bir kitabevindeler. Kitaplar arasında kaybolan Ayşe, elinde hayli kabarık sayfalı bir romanla çıkageldi:

– Anne, bu kitabı almak istiyorum, lütfen hayır deme…

Fatma Hanım oldukça kalın görünen romanı alırken:

– Beş yüz sayfalık bir kitap sana sıkıcı gelmeyecek mi? dedi.

– Tabi ki hayır, dedi Ayşe. Bu kitabı çok rahat okuyabilirim.

Fatma Hanım kitabı karıştırmaya başladı. Birdenbire kaşları çatıldı ve gayri ihtiyari sert bir sesle:

– Hayır, bu kitap sana göre değil, dedi.

Ayşe hırçınlaştı:

– Ne demek bana göre değil. Ben artık büyüdüm. Hâlen La Fonten masalları okumamı bekleyemezsin.

Fatma Hanım'ın canı sıkılmıştı. Sesini yumuşatmaya çalışarak:

– Bak kızım! Kitabın içeriğinin iyi olmadığını, sana uy-

madığını düşünüyorum. İstersen bu konuyu evde daha detaylı konuşur, beraber ne yapmamız gerektiğine karar veririz.

Ayşe omuzlarını kaldırarak, sesini yükseltti:

– Hayır, ben bugün bu kitabı almak istiyorum. Sen almazsan kendi harçlığımla alırım.

Fatma Hanım, uzaktan satış elemanlarının da baktığını farkedince iyice kızardı. Sert ve kararlı bir sesle:

– Ayşe! Duymadın herhalde, dedi. Bu kitabın içeriği güzel değil, ahlak dışı… Bunu almana izin vermiyorum. Ya hemen çıkıp gidiyoruz, ya da şu karşıdaki roman serisinden bir kitap seçiyorsun.

Ayşe durakladı; somurtarak annesinin gösterdiği bölüme yöneldi. Beş dakika sonra elinde bir kitapla geldi:

– Tamam, bunu da alabilirim, dedi.

Kitabevinden ayrıldıklarında Fatma Hanım hayli gergindi. Bir müddet konuşmadılar. Ayşe annesinin koluna girdi, başını hafifçe yaslıyarak fısıldadı:

– Özür dilerim…

44. GÜN

GECİKEN NAMAZ

Tema: Namazın Önemi

Ayşe ile annesi alış-verişe çıkmışlardı. Özellikle kırtasiyede hayli oyalanmak zorunda kalmak Fatma Hanım'ın canını sıkmıştı. Yorgun bir şekilde eve döndüklerinde Fatma Hanım:

– İkindi ezanı okunalı epey oldu, namaz için acele edelim dedi.

Ama bu arada duvardaki saati gördü ve gayri ihtiyari bir çığlık attı. Ayşe korkarak:

– Anne n'oldu? diye sordu. Fatma Hanım sararmıştı:

– Namaz geçmiş; baksana saate namaz geçmiş, dedi. Hem üzülmüş, hem de sinirlenmişti:

– Aman Allah'ım, inanamıyorum; alış-veriş yapıyoruz diye namazı mı geçirdim?

Fatma Hanım olduğu yere oturup kalmıştı. Sinir boşalmasıyla ağlamaya başladı.

Şaşkınlıktan dona kalan Ayşe toparlandı ve heyecanla bağırdı:

– Müjde anne, müjde! Namaz geçmemiş. Saatler ileri alınacaktı ya, biz onu unutmuşuz.

Fatma Hanım doğruldu; şimdi de gülüyordu. Beraberce lavaboya yöneldiler.

45. GÜN

BİR VAKİT NAMAZIN TERKİ

Tema: Örnek Olma

Ayşe dalgın bir şekilde Fatma Hanım'a döndü:

– Anne, biliyor musun? Dünkü olaydan çok etkilendim.

Fatma Hanım şaşırmıştı:

– Hangi olaydan?

Ayşe gülümsedi ve devam etti:

– Tabi ki ikindi namazını kaçırdığımızı zannettiğin olaydan. O kadar kötüledin, o kadar üzüldün ki… Bir namazı kaçırmış olma ihtimaline bile bu kadar üzülmen beni çok etkiledi.

Fatma Hanım, Ayşe'nin yüzünü avuçları arasına aldı.

– Tersine dedi… Namaz kaçırma karşısında o kadar üzüntü az bile… Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurmuşlar ki: "Her kim ikindi namazını kaçırırsa (vaktinde kılmazsa) sanki tüm malını ve ailesini kaybetmiş gibidir."[8]

8. Müslim, 3-324

46. GÜN

SÜNNETLERİ TERK

Tema: Tembelliğe Meydan Vermeme

Ayşe'nin en zorlandığı konulardan biri sabah namazına kalkmaktı. Uykusu çok ağırdı: Annesi öpe öpe, türlü diller döke döke uyandırırdı.

Bu sabah yine zorlanarak kalktı Ayşe… Sonra da sadece farzı kıldı. İki rekât sünneti terk etmişti.

Annesinin şaşkın şaşkın baktığını gören Ayşe:

– Ama anne, zorlanıyorum; nasıl olsa sünnet, dedi.

Fatma Hanım yavaş bir sesle:

– Evladım, dedi… İki rekât namaz sadece iki dakikanı alır. Ama bu iki dakikalık sünnet karşılığında alacağın ecir o kadar fazla ki… Aynı şekilde terkedince de kaybın o kadar büyük. Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şefaatinden mahrum olmak ister misin?

– Tabi ki hayır! dedi Ayşe; ve devam etti:

– Bu durumda bir daha sünnetleri terk etmemem gerekiyor.

Gülümseyerek başını salladı, Fatma Hanım…

– Hele hele sabah namazının sünneti, en kuvvetli sünnettir. Mazeretsiz asla terk edilmemeli.

47. GÜN

İYİLİK

Tema: Güzel Ahlâk

Ahmed elinde kocaman bir poşetle geldi; nefes nefese idi.

Annesi merakla sordu:

– Hayrola Ahmed, o poşet de nesi?

Her halinden yorgun olduğu belli olan Ahmed koltuğa kendini bıraktı ve anlatmaya başladı:

– Sorma anneciğim… Bugün öğretmenimiz "Sınıfın masa örtüsünü kim yıkayıp gelebilir?" diye sordu. Ben de parmak kaldırdım. Ancak okul çıkışında servisimi kaçırınca elimde koca poşetle kala kaldım. Arkadaşım Muhammed halime acıdı da beraber getirdik.

Ahmed bir an durakladı ve devam etti:

– Anne biliyor musun? Muhammed'in bu davranışından çok etkilendim. Diğer arkadaşlardan da beni o halde gören oldu ama yardım etmek akıllarına gelmedi.

Fatma Hanım Ahmed'i pür dikkat dinlemişti:

– Demek ki Muhammed duyarlı bir çocuk… Böyle bir arkadaşının olmasına çok sevindim, dedi.

Ahmed gözünü kırparak:

– Ben de! dedi ve odasına yöneldi.

48. GÜN

İYİLİĞİN KARŞILIĞI

Tema: Etiketleme

Ahmed okuldan canı sıkkın gelmişti. Selamlaşma, halhatır sorma faslından sonra sıkıntısına sebep olan olayı anlattı:

– Bugün öğretmenimiz sınıfta "Dün, gün boyunca hiç iyilik yaptınız mı; veya size bir iyilik yapıldı mı?" diye sordu.

Ben de servisi kaçırdığımı, elimde büyük poşetle kaldığımı ama Muhammed'in bana yardım ettiğini anlattım.

Fatma Hanım meraklanmıştı:

– Eee, sonra? dedi.

Ahmed omuzlarını silkeledi:

– Sonrası, öğretmenimiz alaycı bir tavırla "Muhammed mi yardım etti?" diye şaşkınlığını belirtti. O an Muhammed'le göz göze geldik. Kıpkırmızı kesilmişti.

Fatma Hanım şaşırmıştı:

– Olur mu evladım! dedi. Öğretmeniniz niye öyle söylesin ki? Muhakkak siz yanlış anladınız.

Ahmed başını salladı:

– Keşke yanlış anlamış olsaydık… Niye söylediğine gelince… Öğretmenimiz ders başarısına çok önem veriyor. Muhammed'in dersleri zayıf… Aynı zamanda çok hareketli

bir çocuk. Belki bilmediğim sebepler de olabilir. Ama anne!.. Sebep ne olursa olsun arkadaşımın dünkü davranışının karşılığı takdir olmalıydı. En acısı da Muhammed'in bana anlattığı şu kıssa oldu:

"Bir atlı yolda giderken görme engellisi, düşkün bir adamla karşılaşır. Ona yardım etmek için atından iner; nereye gideceğini sorar. Sonra da engelliyi atına bindirir. Tam kendisi de bineceği sırada engelli ata "dehh" diyerek yürür gider. Arkada şaşkın bakışlarla kala kalan atın sahibi, gayri ihtiyari mırıldanır:

– Atımı aldığına yanmıyorum da merhametimi de alıp götürdün; ona yanıyorum."

Ve Muhammed son söz olarak şunları söyledi:

"Öğretmenimin sınıfın içinde beni küçük düşürmesine üzülmedim de, kalbimdeki iyilik etme duygularımı alıp götürdü sanki; buna daha çok üzüldüm."

49. GÜN

ADAM OLMAK

Tema: Başarı Kâmil İnsan Olmaktır

Ayşe ile Ahmed hararetli hararetli tartışıyorlardı ki içeriye anneleri girdi:

– Hayrola çocuklar? Sesiniz bayağı yüksek geliyor.

Ayşe atıldı:

– Anne! Ahmed bana Muhammed'in meselesini anlattı da onu tartışıyorduk. Bir öğretmenin derslerinde başarılı öğrenciyi sevmesi, başarısız öğrenciyi de sevmemesi normal değil mi?

Fatma Hanım şaşırmıştı:

– Bir öğretmen veya eğitimci talebesini sırf talebesi olduğu için sever. Takdirler ve tenkitler şahsa değil, davranışlaradır. Kaldı ki Muhammed'in meselesinde yanlış anlama olduğunu düşünüyorum. Çünkü bir öğretmen psikolojik formasyon aldığı için bunu bilir.

Ahmed itiraz etmek istedi. Fatma Hanım fırsat vermeyip tekrar kızına döndü:

– Az önceki soruna gelince Ayşeciğim!.. Sanırım, başarılı talebenin daha çok sevilmesi gerektiğini savunuyorsun. Öncelikle burada, başarıdan ne kasteddiğini tartışmak gerek. Başarı derslerden yüksek not almak mıdır? O zaman, insanların takdirle bahsettiği Edison okulda çok başarısız bir ço-

cuktu. Hatta zekâsının geri olduğu bile düşünülmüştü. Ama sonra büyük bir icad yaptı; elektriği buldu. Buna ne dersin?

Ayşe durakladı:

– Ne demek istediğini anlayamadım.

Fatma Hanım gülümsedi:

– Öncelikle şunu demek istiyorum. Yaygın olan bir görüşe göre sekiz zekâ tipi var. Her çocuk kendine göre bazı zekâ tiplerinde kabiliyetlidir; bazılarında ise geridir. Mesela bir çocuk sayısal zekâda çok gelişmiş olabilir. Diğeri sözelde, bir başkası içsel zekâda daha kabiliyetlidir. Önemli olan çocuğu tanıyıp kâbiliyetli olduğu sahada gelişmesine yardımcı olmak. Dolayısıyla günümüzde olduğu gibi sayısal zekâyı çok önemseyip başarılı olmayanları etiketlememek.

Ayşe itiraz etti:

– Dediklerin çok güzel de anne, benim sorumla ilgisi ne?

Fatma Hanım devam etti:

– Şimdi ona geliyorum. Ama sorunu, soruyla cevaplamak istiyorum. Siz, başarı deyince ne anlıyorsunuz?

Ayşe başını salladı:

– Genel bir soru; bir çok cevabı olabilir.

Fatma Hanım atıldı:

– Evet, başarı kimine göre derslerinde yüksek puan almak, istediği okula girmek; kimine göre ün yapmak; çok para kazanmak.. Bu daha da uzayıp gider. Ama çocuklar, asıl başarı **insan olabilmektir**. Yani güzel insan, kâmil insan olmak. Eğitimden beklenen amaç da budur.

Fatma Hanım, çocuklarının kendisini dikkatle dinlemelerinin verdiği şevkle, gözleri parlayarak devam etti:

– Bu durumda talebenin okul derslerinde başarılı olmasının önemi yok mu, diyebilirsiniz. Tabii ki önemi var, hem de çok. Çünkü derslerine çalışma ve başarma çocuğa öncelikle sorumluluk ve özgüven kazandırır. Ama hiçbir zaman bu asıl gaye olmamalı. Aksine, asıl gaye olan kâmil insan olma yolunda yardımcı olmalı.

Fatma Hanım çocuklarının ellerinden tuttu:

– İsterseniz konuyu bir fıkrayla noktalayalım, diyerek devam etti:

"Adamın biri oğlunun kötü davranışlarından bıkmış ve ona:

– Sen adam olamazsın demiş. Aradan geçen uzun senelerden sonra adamın haylaz oğlu şehre vali olmuş. Hemen adamlarını göndererek, babasını huzuruna getirtmiş:

– Baba, baba! demiş. Bana 'Sen adam olamazsın' demiştin. Bak, şehre vali oldum.

Adamcağız boynunu bükerek cevaplamış:

– Evladım! Ben sana vali olamazsın demedim. Adam olamazsın, dedim. Şayet adam olsaydın, yaşlı babanı yaka-paça huzuruna getirtmezdin."

50. GÜN

ALİ'NİN DOLABI

Tema: Tertip – Düzen

Ahmed kütüphanesini düzenlemişti. Masanın üzerindeki küçük parçalarını bir kutuya kaldırdı. Defterlerini rafın bir bölümüne koydu. Ders kitaplarını, romanları, hikâyeleri ayrı ayrı dizdi.

Kütüphaneyi gören annesi heyecanla bağırdı:

– Ahmed! Kütüphanen ne kadar güzelleşmiş. Üstelik eskiden kitapların sığmazken şimdi bir sürü yer kalmış. Şimdi bu kütüphanede ders yapmak, kitap okumak ne kadar zevkli olur.

Ahmed'in koltukları kabardı:

– Evet anne! dedi. Ben de öyle düşünüyorum. Sanki kütüphanem yenilenmiş gibi oldu. Bunun için de yarın Ali'ye teşekkür etmem lazım.

Fatma Hanım şaşırmıştı. Cevap bekleyen gözlerle baktı.

Ahmed gülerek devam etti:

– Öğretmenimiz sınıftaki dolablarımızı kontrol etti. Ali'yi de dolabının düzeninden dolayı birinci seçti. O kadar özendim ki. Okulda dolabımı, burada da kütüphanemi hep düzenli tutmaya karar verdim.

51. GÜN

ÖZÜR DİLEME

Tema: Güzel Ahlâk

Ayşe ile annesi terziden çıkmışlardı. Ama aralarında gerginlik vardı. Ayşe terzideki elbise provasında huysuzluk yapmış; hem terziye sert konuşmuş, hem de annesini kırmıştı.

Beraberce eve doğru yürüdüler. Sessizliği Ayşe bozdu:

– Anne! Küs müyüz?

Fatma Hanım seslenmedi. Ayşe sorusunu tekrarlayınca sert bir şekilde:

– Hayır! dedi. Ama hem çok kırgınım, hem de kızgın. Hatta konuşmaya bile güç bulamayacak kadar…

Ayşe üzgündü:

– Haklısın, çok kabalık ettim. Özür dilerim…

Fatma Hanım sinirlenmişti:

– Ayşe! dedi. Sen özürü yapboz tahtası mı zannediyorsun? Özür dilemek pişman olmanın, bir daha o hatayı yapmayacağının ifadesidir. Tekrar aynı hatalara düştükten sonra özrün ne anlamı var ki?

Ayşe ağlamaklı olmuştu:

– Anne! Kendimi ben de anlamıyorum. Aslında seni kırdığıma, hele başkalarının yanında mahcup ettiğime öyle üzülüyorum ki…

Fatma Hanım yumuşamaya başlamıştı. Ayşe devam etti:

– Anneciğim sen beni bu sefer de affet; ben de bundan sonra daha dikkatli olmaya çalışayım.

Fatma Hanım kızına tebessümle bakarak elini yavaşça sıktı…

❀ ❀ ❀

"Îman bakımından mü'minlerin
en mükemmeli, ahlakı
en güzel olan ve ailesine
en güzel davranandır."

Hadîs-i Şerîf (Tirmizi)

52. GÜN

BAŞIMI ÖRTMEK İSTEMİYORUM

Tema: Örtünme Bilinci Verme

Aynanın önünde kendini seyreden Ayşe annesine döndü:

– Anneciğim! Biz çocuklar için dini sorumluluklar başlamış olmuyor ya… Ben dışarıya çıkarken başımı örtmesem nasıl olur?

Fatma Hanım şaşırmıştı:

– Daha önce hiç böyle bir talepte bulunmamıştın. Üstelik örtünün de çok yakıştığını söylüyordun.

– Evet ama, Nihal'in saçlarına çok özendim. Nasıl olsa büyüyünce saçlarımı hiç açamayacağım. Büyümeden hevesimi alsam mı acaba diyorum.

Fatma Hanım gülümsemeye çalıştı.

– Şimdi de çok küçük sayılmazsın Ayşe'ciğim. On yaş artık yavaş yavaş sorumlulukların başlama yaşı. Hem zaten sen uzun zamandır severek başını örtmeye çalışıyordun. Gerçekten Nihal'e özenerek, örtünü atabilecek misin? İstersen bunu geniş bir şekilde düşün. Ondan sonra kararını ver.

Ayşe'nin canı sıkılmıştı. Odasına çekildi. Fakat bu işe asıl Fatma Hanım'ın canı sıkılmıştı. Ayşe'ye küçük yaşlarından itibaren elbiselerine uyumlu, zarif boneler almıştı. İçinde bulundukları çevrenin, örnek arkadaşların da desteğiyle Ayşe son bir yıldır boneden başörtüye geçmiş, küçük renkli eşarplarla severek başını örtmeye çalışmıştı.

Beş, on dakika geçmişti ki Ayşe tekrar kapıda göründü. Tedirginliği ve sıkıntısı gitmiş, neşeliydi.

– Haklısın anneciğim, dedi. Nihal'e özenerek başörtümü çıkaramam. Hem benim ona değil, onun bana özenmesi lâzım. Doğru ve güzel olan benim yaptığım.

Fatma Hanım'ın gözleri doldu. Şefkatle kızına sarıldı.

Ayşe:

– Anne, dedi. Ancak anlayamadığım bir husus var. Mesela ben, son bir yıldır başörtü kullanıyorum. Ama ondan önce de bone falan kullanıyordum. Gerçi boneleri hep bir aksesuar gibi algıladım, zorlanmadım; ama yine de buna gerek var mıydı?

Fatma Hanım soruyu tane tane cevapladı:

– Yavrucuğum!.. Çocuklukta öğrendiğimiz davranışlar alışkanlıklara, alışkanlıklar da zamanla kişiliğe dönüşür. Kişilik de kadere…

53. GÜN

GÜLÜMSEMEK SADAKADIR

Tema: Tebessümün Önemi

Ahmed suratını bir karış asmış kaybettiği topunu arıyordu. Bulamadıkça uflayıp pufluyor, sinirleniyordu.

Ayşe de masanın başına geçmiş:

– Hiç ders yapmak istemiyorum, diye sızlanıyordu.

Fatma Hanım Ayşe'ye döndü:

– Bugün canın sıkkın görünüyor.

– Evet anne! dedi Ayşe… Sabahtan beri içim daralıyor; hiçbir şey yapmak istemiyorum.

– Benden de o kadar diye atıldı Ahmed… Can sıkıntısından patlamak üzereyim; ama içimden hiçbir şey yapmak gelmiyor.

– Ama çok şey yapıyorsunuz dedi Fatma Hanım…

Çocuklar şaşırmışlardı.

– Nasıl yani? diye sordu Ayşe…

Fatma Hanım gülümsedi:

– Surat asıyorsunuz; kaşlarınızı çatıyorsunuz… Bakın bakalım duvardaki aynaya… Nasıl görüyorsunuz kendinizi?

Ben söyleyeyim isterseniz… Gergin, bezgin, ümitsiz… İyi bilin ki bir surat asıp kaşınızı çatmanız bütün bedeninize

komut verir; gerginleştirir. Yapılan araştırmalar, gerilimin kalbe kan akışını sınırladığını, damarları sıkıştırdığını ispatlamaktadır. Dolayısıyla gülme esnasında da vücutta kan dolaşımı hızlanır; damarlar genişler. Bu da kalp hastalıklarının sebeplerini azaltır.

Ayşe ile Ahmed can kulağı ile dinliyorlardı. Fatma Hanım devam etti;

– Güler yüz, gülleri açmış bahçe gibidir. Seyredenlere huzur ve mutluluk verir. Ayrıca güler yüzlü olabilmek güzelliğin en büyük sırrıdır. Kâinatın sevgilisi Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yüzünde tebessüm hiç kaybolmazdı; Bizi de güler yüzlü olmaya davet etmiş:

"Tebessüm etmeniz bir sadakadır"[9] diyerek müjde vermiştir.

9. Tirmizi, Fezail, 4675

54. GÜN

ÇAY DÖKÜLDÜ

Tema: Olumlu Yaklaşım

Fatma Hanım elinde kek tepsisi ile salona girerken neşeyle seslendi:

– Çayın yanında sürprizim var. Sevdiğiniz havuçlu kekten yaptım; hem de bol cevizli.

Ayşe sevinç çığlığı atarak:

– Harikasın anneciğim, dedi. Servisler bana ait. Ne kadar da güzel görünüyorlar…

Ayşe masanın başına geçti. Kek dilimlerini tek tek tabaklara servis etti.

Koltuğunda gazete okumakta olan Mehmed Bey başını kaldırdı:

– Ooo! dedi. Servis yapmak kızımın ellerine ne de güzel yakışıyormuş.

Ayşe, gülerek elindeki pasta tabağını babasının önündeki sehpanın üzerine koyuyordu ki eli çay bardağına takıldı.

Fatma Hanım hemen fırladı:

– Hiç önemli değil, aman bir yeriniz yanmasın da… diyerek banyodan bir bez getirdi; kıpkırmızı kesilen Ayşe'ye uzattı.

– Haydi Ayşeciğim! Çay dağılmadan sil. Halının üzerine damlayanları da leke yerleşmeden temizleyelim.

Mehmed Bey gülerek;

– Herhalde nazarım değdi, dedi.

– Bu ne ki? dedi Fatma Hanım, Ben bir keresinde misafirlikte bembeyaz masa örtüsünün üzerine çaydanlığı devirmiştim. Ama ondan sonra hep daha dikkatli oldum.

Ayşe ile annesi sehpayı ve halıyı beraberce sildiler. Fatma Hanım tekrar koltuğuna oturdu; arkasına hafifçe yaslanarak seslendi:

– Serviscimiz kaldığı yerden devam edebilir mi?

❀ ❀ ❀

"Allah (c.c.) bütün
işlerde yumuşaklığı sever."

Hadîs-i Şerîf (Buhâri)

55. GÜN

TELEFONA SENİN ÇIKACAĞINI BİLİYORDUM

Tema: Sevgi ve Vuslat

Fatma Hanım yatsı namazını kıldı. Seccadesini katlayıp kaldırırken yüzündeki dalgın ifade kızının dikkatini çekti:

– Anneciğim biraz dalgın gibisin?

– Evet dedi Fatma Hanım. Az önce ilginç bir şey oldu da onun etkisinde kaldım.

Bir an durakladı; sonra devam etti:

– Seninle paylaşmak istesem beni dinler misin?

– Tabii anneciğim, hem de sevinçle…

Fatma Hanım kanapeye oturdu ve anlatmaya başladı:

– Az önce telefonla anneannenleri aradım. Telefona genelde annem çıkardı ama bu sefer babam çıktı. Halini hatırını sordum. "İyiyim, sesini duyayım diye telefonu ben açtım" dedi. "İyi ama baba, telefonunuzda arayan numaralar gözükmüyor ki… Benim aradığımı nereden bildin?" diye sordum. Bu sefer babam "Ben bilmedim; annen bildi senin aradığını" dedi. Sonra telefona annem geldi. Ona da aynı soruyu sordum… "Bilmem ki kızım, genelde bu saatlerde aradığın için midir? Ne hikmetse sen aradığın zaman kalben hissediyorum" diye cevapladı.

Fatma Hanım'ın gözleri dolmuştu:

– Bu olay beni çok etkiledi dedi. Annelik çok farklı bir şey… Kelimelere, cümlelere sığmayan; anlatılamayan… Ancak yaşanılan… Bu olaydan birinci aldığım mesaj, anneannenleri aramada asla ihmalkârlık yapmamam gerektiği oldu. İkinci mesaj da Allah *(celle celaluhu)* ile kulu arasındaki ilişkinin ulviliği…

Annelik şefkatinden yüz kat daha fazla bir şefkatle kulunu seven Allahû Teala, günde beş defa okunan ezanlarla kulunu namaza davet ediyor. O namaz ki insanı Allah'a en çok yakınlaştıran tek ibadet… Cennette Allah'ı görmenin dünyadaki misali. Yani vuslat mahalli; sevenin sevdiği ile buluşma mahalli… Okunan Ezan-ı Muhammediyelerle sanki Mevla nida ediyor:

"Ey Kulum! Seni Seviyorum ve seninle buluşmak istiyorum. Haydi! Davetime icâbet et ve namaza gel."

Yani anne, uzaktaki evladının en azından telefon etmesini istiyor; sesini duymayı arzu ediyor, Mevla Teâlâ da sevdiği kulunun namazla kendisine mirac etmesini, yakınlaşmasını istiyor.

56. GÜN

KORKU

Tema: Duyguları Yansıtma

Ahmed yatmak için odasına yönelirken annesine seslendi:

– Anne! İçimde çok korku var. Başucumda bekler misin?

Fatma Hanım Ahmed'in yanına geldi:

– Demek içinde bir korku var.

– Evet, hem de çok…

– Olabilir, insan yer yer içinde korkular duyabilir.

– Ama ben gözümü kapatmaktan korkuyorum.

– Gözünü kapatmaktan korkuyorsun.

– Evet. Kapatırsam önüme bir şey çıkıverecek gibi oluyor.

– Gözünü kapatırsan önüne bir şey çıkıverecek hissine kapılıyorsun.

– Mesela bir ayı, ya da kaplan.

– Hem de bir ayı veya başka bir hayvan.

– Evet! diye atıldı Ahmed… Sonra da:

– Hem de bu koca şehrin ortasında, evin içinde, diyerek güldü.

– Anlaşılan gündüz seyrettiğim çizgi filmin etkisinde kalmışım, dedi ve "iyi geceler" öpücüğünü alarak yatağına yöneldi.

57. GÜN

ŞAH DAMARINDAN DAHA YAKIN O VAR

Tema: Korkuları Emniyete Çevirme, Allah'a Sığınma

Ahmed pijamalarını giymiş, yatmak üzere… Yanına gelen annesine sordu:

– Anne! Senin de içine ara ara korku girer mi?

– Tabii ki yavrum; nihayetinde hepimiz insanız. Muhakkak zayıf yönlerimiz de olacaktır.

– Peki bu korkularını nasıl yeniyorsun?

– Allah'a sığınarak; O'na güvenerek ve dua ederek. Akşamları okuduğumuz dualar da bu manada değil mi? Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yatarken, İhlas, Felak ve Nas surelerini üçer defa okuyup ellerine üfürür ve bedenini sıvazlardı. Muhafazamız için de bize aynısını tavsiye etti. Zaten Felak ve Nas sureleri sığınma sureleridir. Mana olarak bütün şerlerden, kötülüklerden Allah'a sığınmayı ifade eder.

O Mevla ki yerlerin, göklerin, ins ve cins, hepimizin sahibi… Herşey O'nun dilemesine, "Kün=ol" demesine bağlı. O bütün korkuları emniyete çevirendir. Sığınılacakların en güzelidir.

Fatma Hanım, kısa bir duraklamadan sonra tekrar devam etti:

– Ayrıca, namazlardan sonra okuduğumuz Âyetel Kürsi için de Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*), hem cennete girdirici, hem de iki namaz vakti arasındaki kaza ve belalara karşı muhafaza edici olduğu müjdesini vermiştir.

Ahmed derin bir nefes alarak

– Anne, dedi… Sanki içime bir rahatlama, bir sevinç geldi.

Fatma Hanım heyecanlanmıştı.

– Evet yavrum, işte bunu hissedebilmektir asıl olan. Yani her nerede, her ne şartta olursan ol; seni yaratan ve senin sahibin olan Rabbin seninle… Bu ne büyük nimet, bu ne büyük emniyet!..

Şair ne güzel ifâde etmiş:

"Ne sen varsın, ne ben ne yar ne kimse

***O** var,*

Bütün sevdiklerin elden gitti ise

***O** var,*

Sana daha yakın şah damarından

***O** var."*

N.F.K.

58. GÜN

KİTAP HEP CAN ARKADAŞIM OLMUŞTUR

Tema: Kitap Sevgisi

Fatma Hanım elinde bir kitapla Ayşe'nin odasına girdi. Çok heyecanlıydı:

– Ayşe bak! Eski kitaplarımı koyduğum kutuyu karıştırırken bu kitabı buldum. Dünya çocuk klasikleri dizisinden bir çocuk romanı.

Ayşe şaşkın şaşkın annesine ve elindeki yıpranmış, eski görünümlü kitaba baktı:

– Anlayamadım anne… Bu kitabın farklı bir özelliği mi var?

– Hem de çok büyük bir özelliği var. Bu kitabı senin yaşlarındayken bir bayram gününde deden bana hediye etmişti. Bak içinde imzası var.

Bu sefer heyecanlanma sırası Ayşe'ye gelmişti:

– Gerçek mi söylüyorsun anne, diyerek kitabı kaptı. Ve dedesinin el yazısını okudu:

"Dünyada nice bayramlara ulaşman, ebedi hayatında da hep bayram yaşaman duasıyla" Baban.

Ayşe merakla sordu:

– İyi de anne bunca yıl nasıl muhafaza ettin bu kitabı?

Fatma Hanım gülümsedi:

– Kitaba, okumaya olan düşkünlüğümden diye düşünüyorum. Kitap gerek çocukluğumda, gerekse yetişkinliğimde hep en can arkadaşım olmuştur. Hele bu kitabı o kadar sevmiştim ki; tekrar tekrar okumuştum.

– Ben de okuyabilir miyim? dedi Ayşe.

– Tabii dedi Fatma Hanım. Arkasından bana da özetini anlatırsan çok mutlu olurum.

❀ ❀ ❀

"Kitap, okumayı seven için
bitmeyen hazine ve beynin
en güzel vitaminidir.
Kitapsız yaşamak ise
görmekten, duymaktan ve
konuşmaktan mahrum yaşamaktır."

59. GÜN

ANNEMİN GÜVENİNE İHANET EDEMEM

Tema: Karşılıklı Güven

Fatma Hanım kızını kütüphaneden aldı. Ayşe arkadaşlarıyla buluşmuş, beraber bir konu araştırması yapmışlardı.

Tam pastanenin önünden geçiyorlardı ki: Fatma Hanım çıkan kızlı erkekli gençlerin uygunsuz görünümlerine bakarak:

– Yazık, yazık bu gençlerin haline, diye mırıldandı.

Ayşe:

– Anne! Pastaneye gitmek doğru değil mi? diye sordu.

– Baksana kızım, şu görünüşe bakarak sen ver kararı.

Ayşe yutkundu:

– Anne dedi. Az önce üzücü bir olay yaşadık. Arkadaşlar buraya gelmek istediler.

Fatma Hanım şaşırmıştı:

– Annelerinden izin almışlar mı?

– Ben de aynı soruyu sordum. "Hayır almadık, ama biz söylemezsek annelerimizin haberi olmaz" dediler.

Fatma Hanım'ın canı sıkılmıştı. Üzgün bir sesle:

– Peki sen ne yaptın, diye sordu.

Ayşe annesinin gözlerinin içine bakarak tane tane konuştu:

– Gidemeyeceğimi söyledim, sonra da ilave ettim. **"Annem bana çok güvenir. Ben onun bu güvenine ihanet edemem."**

❀ ❀ ❀

"Üç huy vardır ki onlar kimde olursa, her ne kadar oruç da tutsa, namaz da kılsa, müsülman olduğunu sansa da o münafıktır. Bunlar şunlardır:

❖ Konuştuğunda yalan söyler.

❖ Söz verdiğinde sözünde durmaz.

❖ Emanet edildiğinde hıyanet eder."

Hadîs-i Şerîf (Buhâri)

60. GÜN

TAMAM ANNE

Tema: Namaza Alıştırma, Takip Etme

Fatma Hanım kızına seslendi:

– Ayşe'ciğim! Akşam namazı için beraber saf yapsak.

– Tamam anneciğim diye cevapladı Ayşe… Ama oyununa devam etti.

Biraz sonra Fatma Hanım tekrar seslendi:

– Kızım! Biliyorsun akşam namazının vakti çok dar.

Yine:

– Tamam anne, cevabını alan Fatma Hanım kendisi namazını kıldı. Akabinde tekrar ikaz etti:

– Ayşe! Lütfen namazını kılar mısın?

– Tamam anne! Hemen kalkıyorum.

Fatma Hanım mutfağa geçti. Bir taraftan da Ayşe'yi gözlüyordu. Biraz daha vakit geçti, ama kızında hiçbir kıpırdama yoktu. Sonunda Ayşe'nin yanına gidip, yavaşça omuzlarından tuttu:

– Ayşe! Şu anda yatsı ezanının okunmasına sadece on beş dakika kaldı. Düşünebiliyor musun? Sadece on beş dakika.

– Aaa! Öyle mi anneciğim? dedi Ayşe. Ve nihayet abdest almak için lavaboya yöneldi.

61. GÜN

BABAM VARSA BEN DE VARIM

Tema: Kitap Okuma

Fatma Hanım oldukça düşünceli duruyordu. Ayşe namazı tam yerleştirememişti. Sürekli birisinin ona hatırlatması gerekiyordu. Üstelik bir değil, birkaç kez hatırlatma zaruriyetinin olması, Ayşe'nin namazı genelde sonlara bırakması hatta kılmak istememesi üzücüydü. Ayrıca Ahmed'e de güzel örnek olamıyordu. Derken Fatma Hanım'ın aklına bir fikir geldi:

– Ayşe, dedi. Dedenin bana hediyesi olan çocukluk romanımı okuyor musun? Nasıl buldun?

– Okuyorum anneciğim, çok harika bir kitap. Bitirince size özetini anlatacağım.

Fatma Hanım istediği cevabı almıştı. Neşeyle:

– Çocuklar, dedi. Aklıma bir fikir geldi. Haftada bir gün kitap özeti saati yapsak nasıl olur? Hem ifade kabiliyetimiz gelişir. Hem de birimizin okuduğu kitaptan hepimiz faydalanmış oluruz. Her hafta birimiz hazırlanır. Bazen kitap özeti yerine; etkili, küçük hikâyeler de seçip okuyabiliriz. Ne dersiniz?

Ayşe sevinçle "Olur" diye bağırırken, Ahmed sessiz kaldı.

Fatma Hanım oğluna bakarak:

– Herkes istediği kitabı anlatmakta veya istediği hikayeyi burada okumakta serbest. Ne dersin Ahmed? Baban da buna dâhil olacak.

– Tamam! dedi Ahmed. Babam varsa ben de varım.

Fatma Hanım:

– Öyleyse yarın başlatıyoruz, dedi. İlk sıra benim olsun.

❀ ❀ ❀

"Ömrümde kitap okumadan
geçirdiğim iki gece hatırlıyorum:
Birincisi, evlendiğim gece;
ikincisi ise babamın
vefat ettiği gece."

İbn Rüşd (Endülüslü bir ilim adamı)

62. GÜN

NAMAZI GECİKTİRENİN HÂLİ

Tema: Namazın Önemi

Aile, okuma ve anlatma saati için salona toplanmıştı. Çay içildi, yanında nefis cevizli kurabiyeler yendi.

Nihayet Fatma Hanım elinde bir kitapla baş köşeye geçti; heyecanlıydı:

– Dergide okuduğum bir hikaye dikkatimi çekti. Hepimizin ihtiyacı olan önemli bir konuyu dile getirmiş. Ben çok etkilendim. Sizin de beğeneceğinizi düşündüm.

– Tamam, tamam! dedi Mehmed Bey. Girişi uzun tutmana gerek yok… Sen beğendiysen biz de beğeniriz.

Ve okumaya başladı Fatma Hanım…

Namazı Geciktirenin Hâli

Namazı nedense ilk vaktinde pek kılmazdı. Öylesine alışkanlık haline getirmişti ki işi gücü olmasa dahi namaz kılmayı tehir ederdi. Ne zaman ki vakit daralıp diğer vaktin namazı iyice yanaşırdı ancak o zaman namazını eda ederdi.

O gün yine her zaman olduğu gibi namazını geciktirmişti. Birden ninesinin sesiyle irkildi. Yaşlı kadın kendisini her zamanki gibi uyarıyordu: "Oğlum namaz hiç bu vakte bırakılır mı?!" bu sözler yankılandı kulaklarında… Ninesi yaş-

lıydı, yaşı yetmişi aşmıştı ama o yaşlı haline rağmen ne zaman Ezân-ı Muhammediyye'yi işitse yerinden sıçrar, yaşından beklenmeyecek bir çeviklik ve azimle abdestini alır ve derhal namazını ilk vaktinde eda ederdi. Oysa kendisi genç olmasına, eli ayağı tutan güçlü kuvvetli biri olmasına rağmen, nedense namaza karşı böylesine atik ve çevik olamıyordu. Nefsini bir türlü yenemiyor, namaza kalkmak hususunda üzerindeki o uyuşukluğu, tembelliği atamıyordu. Halbuki başka işleri yaparken hiç de böylesine ağır ve tembel değildi ama iş namaza gelince kendisini bir miskinliktir alıyor ve namaz son dakikalara kalıyordu. Tabi bu durumda da kıldığı namazlar aceleye geliyor, namazın ne rükusundan ne de secdesinden bir şey anlamıyordu.

İşte tüm bunları düşünerek ağır ağır yerinden kalktı. Saate baktı, yatsı ezanının okunmasına çok az bir zaman kalmıştı ama o henüz akşam namazını eda etmemişti. Bu duruma üzüldü, pişmanlığı yüz ifadesinden çok rahat anlaşılabiliyordu. Kısık bir ses tonuyla "Yine namazımı geciktirdim" diye mırıldandı kendi kendine…

Yatsı vakti girmeden önce, akşam namazını eda etmek için süratle abdestini aldı, daha elini yüzünü bile tam kurulamadan uçarcasına odasına geçti ve "pat-küt, pat-küt" kabilinden hızlıca akşam namazını kıldı. Tesbihâtını yaparken hatırına ninesi geldi. Onun bu halini ve böyle süratli namaz kılışını görseydi, gözlüklerinin üzerinden bilge bir tavırla bakarak ona kızar ve ne sitemler ederdi. Zira ninesinin namazı çok farklıydı. Onun namaz kılışını gözüne getirdi. Öyle bir namaz kılışı vardı ki hayran olmamak mümkün değildi. O yaşlı haliyle kıldığı namazın rükûsunun, secdesinin hakkını verirdi. Kıyamda dururken sanki Mevlâ Teâlâ'nın huzurunda, Onu görüyormuşcasına bir iman âbidesi gibi dururdu. Namazda öyle bir huşû ve huzûsu vardı ki… hicâbından yüzü renkten renge girerdi.

Bir taraftan bunları düşünüyor, bir taraftan da duâ ediyordu. Ama o gün öylesine çok yorulmuştu ki, ellerini duâ ederken havada tutmak bile zor geliyordu, diğer taraftan da üzerinde sanki ağırlık varmışcasına göz kapakları kapanmaya başlamıştı. Duâsını alnını secdeye koyarak devam etti ve öylece daldı gitti… Kıyamet kopmuştu, mahşeri bir kalabalık vardı, her taraf insan doluydu. Herkeste bir korku, bir endişe hakimdi. Yüreği yerinden fırlayacak gibi küt küt atıyordu, adeta nefesi tutulmuş ve buz gibi terler döküyordu. Hocalardan duyduğu, kitaplardan okuduğu kadarıyla kıyâmet, mahşer günü, sorgu sual ve mizan hakkında pek çok malumatlar edinmişti ama, bütün insanların mahşer meydanında toplandığı zaman duyduğu ürperti, korku ve endişeli bekleyişin bu kadar dehşet vereceğini düşünmemişti. İnsanların hesap ve sorgusu devam ediyordu ve işte sıra ona gelmişti.

Yüksek sesle onun ismini okudular, korkuyla titredi. Kalabalık birden yarılmış, önü bir yol gibi açılmıştı. İki tane görevli gelip kollarına girdiler ve onu kalabalığın arasından götürdüler. Bir yere gelmişlerdi ki, görevli melekler onun kollarından çıkarak yanından uzaklaştılar ve onu orta yerde öylece bıraktılar. Başı önündeydi. O anda bütün hayatı, sevabıyla günahıyla bir film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu. "Keşke yapmasaydım" diyeceği ne kadar da çok şey vardı hayatında… Dinin direği namazı bile çoğu zaman son vaktinde kılmıştı. Şöyle göğsünü gere gere hesap vermesinin imkânı yoktu. Tek ümidi Allah'ın rahmetiydi…

Hesap başladı ve sürdükçe sürdü, boncuk boncuk ter döküyordu, her tarafı terden sırılsıklam olmuştu. Korkudan zangır zangır titriyor, mizandaki neticenin ne olacağını da çok merak ediyordu…

Ve işte hesap bitmiş hüküm veriliyordu. Vazifeli melekler ellerindeki belgeyle mahşer meydanındaki kalabalı-

ğa dönerek neticeyi yüksek sesle açıklamaya başladılar. Önce onun ismini okudular. Zaten ismini duyunca dizlerinin bağı çözülmüş, ayakları tutmaz olmuştu. Neredeyse oracığa yığılıp kalacaktı. Heyecandan gözlerini kapamış, okunacak hükme adeta kulak kesilmişti. Ama duyduklarına inanamadı. Aman Yarabbi! Acaba yanlış mı duyuyordu? Zira ismi cehennemlikler listesinde zikredilmişti. O anda gözü kararDı, başı döndü ve dizlerinin üstüne yığılıp kaldı. Vücudu tiril tiril titriyor, gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu. Vazifeli iki melek onu kollarından tuttu ve ayaklarını sürüye sürüye o mahşeri kalabalığı da yara yara o korkunç adrese, Cehennem'e doğru yürümeye başladılar. O bağırıyor, yalvarıyor, çırpınıyordu… Yani şimdi gerçekten de cehenneme mi atılacak, orada çatır çatır yanacak mıydı? Bir af, bir merhamet veya bir yardım eden çıkmayacak mıydı kendisine?..

Dudaklarından yalvarmayla karışık, kırık dökük kelimeler dökülüyordu. "Ben dünyada alnı secdeliydim, namazımı kılardım, hani benim namazlarım!? Beni onlarda mı kurtarmayacak?" diye feryad ediyordu.

Görevli melekler onu duymuyorlardı bile, onun bağırışlarına hiç aldırmadan sürüklemeye devam ettiler. Ve nihayet cehennem çukurunun başına geldiler. Artık cehenneme atıldı atılacak bir haldeydi. O hâlâ "Namazlarım… Namazlarım… Namazlarım" diye diye hıçkırıklarla ağlıyordu. Alevlerin harareti yüzüne vurmaya başlamıştı. Son bir gayretle dönüp geriye baktı ama hiçbir kurtulma emaresi göremedi. Ağlamaktan gözyaşları kurumuş, ümitleri sönmüştü. İki büklüm bir haldeydi, başını üzüntüyle öne eğdi. İki koluna girmiş olan vazifeli melekler, onu tuttuğu gibi cehenneme atıverdi.

Süratle düşüyor, hızla alevlere doğru yaklaşıyordu. Artık cehennem ateşine girmesine ramak kalmıştı ki bir şey oldu. Önce birden durdu ve havada asılı kaldı, sonra yavaş yavaş

gerisin geriye çekilmeye başlandı. Alevlere doğru düşerken kuvvetli bir el onu kolundan yakalamış, şimdi de onu yukarıya doğru çekiyordu. Çok sevindi, galiba kurtulmuştu. Başını kaldırıp yukarı bakınca, kendisine tebessüm eden nur yüzlü bir simayla karşılaştı. Kendisini son anda kurtaran o nûrânî zata:

– Siz de kimsiniz? diye sordu. O:

– Ben senin namazlarınım, dedi.

– Peki neden bu kadar geç kaldınız? Neredeyse düşüyordum. **Son anda** yetiştiniz, dedi.

Bunun üzerine o nûrânî sîmalı zat tebüssüm ederek:

– **Hatırlarsan, sen de beni hep son anda kılardın**, dedi.

O esnada gürül gürül okunan yatsı ezanının sesiyle irkildi. Meğer secdeye kapandığı yerde dalmış gitmişti. Kendisine geldiğinde terden sırılsıklam olmuş, hala gördüklerinin dehşetinden titriyordu. Hemen kalktı ve hızlı adımlarla câminin yolunu tuttu namazı ilk vaktinde eda etmek için…[10]

10. Mustafa Ramazan Bursevi, Arifan Dergisi, Ekim 2009

63. GÜN

BABASINA ARKADAŞ OLMUŞ

Tema: Cemaatle Namaza Teşvik

Mehmed Bey yatsı namazı için câmiye gidecekti. Oğluna seslendi:

– Ahmed! Namaz için câmiye gidiyorum. Bana arkadaşlık etmek ister misin?

Ahmed durakladı; sonra da gülerek:

– Peki, arkasından sâlep içmeye gider miyiz?

– Gitmememiz için sebep yok; gidebiliriz, dedi Mehmed Bey.

Ahmed yerinden fırlayıp hazırlandı. Onları kapıya uğurlayan Fatma Hanım:

– Ooo! dedi. Benim oğlum büyümüş de babasına arkadaşlık ediyormuş…

Mehmed Bey Ahmed'in omuzlarına kollarını koyarak mırıldandı:

– Ne diyorsun annesi, ne diyorsun? Oğlum koca adam oldu. Artık benim sırtım yere gelmez.

64. GÜN

DAĞILMIŞ ÂLET ÇANTASI

Tema: İstenmeyen Davranış Karşısında Beklentileri Dile Getirme

Ahmed babasının âlet çantasıyla oynamayı çok seviyordu. Yine çantayı açmış; tornavida, çekiç, pense ne varsa hepsini bir yere saçmıştı.

Fatma Hanım eğildi ve oğlunun omzundan tuttu:

– Ahmed! dedi. Bu dağınıklık beni çok rahatsız ediyor. Üstelik biliyorsun, baban da aradığı âleti çantada bulamazsa çok sinirleniyor. İşin bitince âletleri çantasına koymanı istiyorum.

65. GÜN

SOFRA KURULMUŞ OLSAYDI

Tema: Suçlama Yerine Bilgi Vererek Yönlendirme

Ayşe ev işlerini sevmiyordu. Dolayısıyla annesine yardım etmek de aklına gelmiyordu.

Fatma Hanım mutfakta yemeğin son hâlini hazırlamakla meşguldü. Masanın yanında oturan Ayşe'ye döndü:

– Yemeği hazırlarken bayağı yoruldum, dedi. Şu anda sofra hazırlanmış olsaydı ne kadar iyi olurdu.

Ayşe ayağa kalktı:

– Hiç merak etme, dedi. Kızın onu şimdi hazırlar.

66. GÜN

ŞEMSİYEMİ ALMIYACAĞIM

Tema: Güç Mücadelesine Meydan Vermeden Çözüm Bulma

Hafta sonuydu. Ahmed telaşla annesine seslendi:

– Anneee! Arkadaşlarla kütüphanede buluşacaktık ya… Ben çıkıyorum.

Fatma Hanım oğlunun yanına geldi:

– Yağmur yağıyor; şemsiyeni al.

Ahmed:

– Hayır, dedi. İhtiyacım yok.

– Ama yağmur çok yağıyor; ıslanır üşütürsün. Bu da hastalanmana sebep olabilir.

– Anne lütfen! Şemsiyeyi almak istemiyorum.

– Sen gerçekten şemsiye istemiyorsun galiba.

– Evet, çünkü o şemsiyeden nefret ediyorum.

– Şemsiyeden nefret ediyorsun.

– Evet çünkü kız şemsiyesine benziyor.

– Demek kız şemsiyesine benzettiğin için almak istemiyorsun. Anladım… Şu anda yeni bir şemsiye alma şansımız yok. Yağmur altında ıslanmana da gönlüm razı değil. Ne yapabiliriz?

Ahmed biraz düşündü:

– Belki bugünlük babamınki ile idare edebilirim.

– O senin istediğin gibi mi?

– Evet, babamın şemsiyesi çok güzel.

– Tamam! bugünlük onu al. Sanırım baban bir günlük izin verir.

Ahmed babasının şemsiyesini aldı ve sevinçle çıktı.

67. GÜN

IŞIK AÇIK KALMIŞ

Tema: Yapılanın Sonucuna Katlanma

Fatma Hanım banyonun ışığını yine açık bulmuştu. Hâlbuki daha önce bunun büyük bir israf olduğunu, hem aile hem de ülke bütçesine zarar verdiğini, dolayısıyla Allah *(celle celaluhu)* indinde de mesuliyet getirdiğini anlatmış; bu konuya hassasiyet göstermelerini istemişti.

Ayşe ile Ahmed'in yanına geldi:

– Çocuklar! Banyonun ışığı yine açık bırakılmış. Elektrik faturası fazla gelirse harçlıklarınızdan kesmek zorunda kalacağım, bilin.

68. GÜN

KAFAM AĞRIYOR

Tema: Ben Dili ile Kendi Durumunu İfade

Fatma Hanım'ın başı ağrıyordu. Odasına çekilip biraz uzandı. Ama çocuklar radyonun sesini o kadar çok açmışlardı ki dayanamayıp seslendi:

– Çocuklar! Radyonun yüksek sesinden çok rahatsız oluyorum. Üstelik bugün başımda şiddetli bir ağrı var.

Ayşe radyoyu kapattı ve annesinin yanına geldi:

– Affedersin anneciğim! Başının ağrıdığını bilmiyordum. İstersen biraz masaj yapayım.

Fatma Hanım gülümseyerek:

– Yorulmazsan sevinirim dedi.

Ayşe de minik elleriyle annesinin başına masaja başladı…

69. GÜN

EVE GİTMEK İSTİYORUM

Tema: Sosyal Olma

Akşamın ilerleyen saatleriydi… Ailece gittikleri bir davetten dönmüşlerdi. Fatma Hanım çok gergin ve sinirli bir halde koltuğa oturdu. Ayşe'ye dönerek:

– Otur bakalım Ayşe! Şimdi anlat derdini; seni dinliyorum.

Ayşe mahçup görünüyordu:

– Bir derdim yok anne… Sadece biraz sıkıldım.

– Sadece biraz sıkıldın haa? Hepsi o kadar mı? diye sert çıkıştı Fatma Hanım.

Mehmed Bey araya girdi:

– Hayrola hanımlar, bir problem mi var?

– Annem biraz abartıyor babacığım. Ben gittiğimiz yerde sıkıldım ve kalkalım dedim. Hepsi bu…

Fatma Hanım bağırmaya başlamıştı:

– Saatlerdir başımın etini yiyen kimdi? Nasıl abarttığımı söyleyebilirsin?

– Biraz daha sakin konuşsak daha iyi anlaşabiliriz dedi Mehmed Bey.

Fatma Hanım durakladı. Gerçekten biraz fazla sinirlenmişti. Havayı burnundan alıp ağzından vermek suretiyle derin derin nefes aldı. Sonra daha sakin bir şekilde devam etti:

– Ayşe'nin de, Ahmed'in de dersleri ağır olduğu için arkadaş toplantı ve ziyaretlerimiz fazla olamıyor. Bugün ailecek gittiğimiz davette Ayşe'nin daha anlayışlı ve daha sosyal olmasını beklerdim. Evin aynı yaştaki kızıyla iyi anlaşacağını düşünmüştüm.

Ayşe itiraz etti:

– Ama anne, yeni tanıştığın bir insanla nasıl iyi anlaşılır?

Mehmed Bey cevapladı::

– Annen haklı Ayşe… En azından kendini bu konuda zorlaman gerekir. İnsan sosyal bir varlık. Kendi başına yaşayamaz. Yeni insanlarla tanışmak, onlarla ortak noktalar bulup arkadaşlıklar kurmak insan için önemli bir ihtiyaçtır.

Ayşe annesine döndü:

– Özür dilerim anne! Hepsi bir tarafa; galiba seni mahçup ettim. İnşaallah bir daha böyle yapmayacağım.

70. GÜN

TIKANIK LAVABO

Tema: Disiplini Sağlama – Ben Dili

Lavabo yine saç telleriyle dolmuştu. Çocuklar saçlarını tararken dikkat etmiyorlar, saç telleriyle lavaboyu kirli bırakıyorlardı. Fatma Hanım Ayşe ile Ahmed'i çağırdı:

– Çocuklar! Lavabo süzgecinin saç telleriyle dolması beni çok rahatsız ediyor. Midemin bulandığını hissediyorum. Üstelik bu durum lavabonun tıkanmasına sebep oluyor. Saçlarımızı tararken lütfen daha dikkatli olalım. Dökülen saç tellerini de peçeteyle alalım. Lavabo temiz gözüksün.

71. GÜN

TANZANYA'DAKİ ÇOCUKLAR

Tema: Yardımlaşma

Ayşe uzun süren bir banyodan sonra salona geldi. Fatma Hanım düşünceliydi:

– Çocuklar! Bugün bir arkadaşımdan duyduklarım beni o kadar etkiledi ki! Sizinle de paylaşabilir miyim?

Çocukların başlarını kaldırmasıyla hemen devam etti:

– Arkadaşım eşinin işi dolayısıyle bir yıldır Tanzanya'da idi. Dönmüşler. Bugün arkadaş toplantısında beraberdik. Öyle ilginç şeyler anlattı ki. Bardaklarımızdaki çayları zor içtik.

Çocuklar iyice merak etmişlerdi.

– O kadar yokluk varmış ki; Hele susuzluk! Arkadaşım "Bir yıl boyunca dişlerimi neredeyse hiç fırçalayamadım… Fırçayı susuz kullanmaya çalıştım. Banyomu çok az yaptım" diyor.

Yağmur yağınca sevinç çığlıkları atarak sokağa dökülüyorlarmış. Çocuklar, hatta yetişkinler elleriyle yere çukur açıyor, sonra da yere kapanarak ağızlarıyla yerdeki suyu içiyorlarmış.

Arkadaşım o kadar etkilenmiş ki!.. "Halen Türkiye'de de musluğa varırken elim titriyor. Suyu çok kullanmaktan korkuyorum" diyor.

Ayşe az önce yaptığı banyoyu düşündü, çok üzülmüştü.

– Anneciğim! dedi. Sen hep suyu israf etmeyin derdin. Bunun ne demek olduğunu şimdi daha iyi anladım. Susuzluk ne kadar acı bir şey. Acaba onlara yardım gönderme imkânı yok mu?

Fatma Hanım:

– Evet, onu söylemeyi unuttum. Gerek Somali, gerekse Tanzanya'da su kuyuları açtırılıyor. İsteyenler para yardımında bulunabilecek.

Ahmed ve Ayşe aynı anda bağırdılar:

– Biz de katılalım…

– Çok sevinirim, dedi Fatma Hanım ve gülerek ilave etti:

– Açın bakalım şu kasalarınızın ağzını…

Çocuklar kumbaralarını getirmek üzere odalarına yöneldiler.

72. GÜN

SUSUZ KALAN KANARYA

Tema: Sorumluluk Kazandırma

Ayşe, Sarı Kanarya'sını çok seviyordu ama bakımı ve beslenmesiyle ilgilenmeyi sevmiyordu.

Fatma Hanım kafeste yine hiç su kalmadığını görünce Ayşe'yi çağırdı:

– Bak kızım! Kanarya'nın suyu ve yemi bitmiş. Bu kuş oyuncak değil, canlı… Üstelik de kafesin içinde mahsur. Bunun mesuliyeti var. Benim o kadar işim var ki bir de kanaryayla ilgilenemiyorum. Ya kuşun bakım sorumluluğunu al, ya da bunu bakabilecek birine hediye edelim, ne dersin? İstersen hemen karar verme, biraz düşün. Ama verdiğin kararı kesin uygulayacağımızı da bil.

Ayşe biraz durakladıktan sonra:

– Ama anne! Kuşum giderse ben çok üzülürüm. Onu kimseye vermeye kıyamam.

– O zaman? dedi Fatma Hanım.

Ayşe kafese doğru yürüdü:

– O zaman dedi; sanırım kafesin bakım işini üstlenmem gerekiyor.

73. GÜN

UYKU YOLCULUĞU

Tema: Sağlıklı Yatış

Fatma Hanım saate baktı. Telaşla seslendi:

– Çocuklar yatma vaktiniz yaklaşmış. Sizde hiç hazırlık göremiyorum.

Ahmed muziplik yaptı:

– Anne, sanki bir yere mi gidiyoruz ki hazırlık yapalım.

– Evet, dedi Fatma Hanım. Hem de dokuz-on saatlik bir yer olan uykuya gidiyorsunuz. Buraya hazırlıklarınızı yapmış olarak giderseniz sabaha dinlenmiş ve enerjik olarak başlarsınız.

Bu sefer Ayşe merakla sordu:

– Neymiş bu hazırlıklar anneciğim?

Fatma Hanım gülerek saymaya başladı:

Bir: Yatsıyı kılmış olmak. Çünkü en büyük vazife namaz. Onu yerine getirmeden yatmak; diken ve taşların üstünde yatmak gibi rahatsızlık verir insana. Eğer içinden gelen vicdanının sesini duyabiliyorsa tabii.

İki: Dişlerini fırçalamış olmak. Çünkü akşamdan çöp kutusunda kalan yemek atıkları sabaha kadar bekleyince nasıl kokuyorsa, dişler fırçalanmadan yatılınca ağzımız da böyle kokar. Yani çöp kutusu gibi olur. Ayrıca bu durum birçok

hastalığın da davetçisidir. Onun için yatmadan önce mutlaka dişler güzelce, kurallarına uygun olarak fırçalanmalı.

Üç: Abdest alırken el ayak yıkandığı için tekrar yıkamak gerekmiyor. Ama temiz, rahat bir pijama giymek mutlaka gerekli.

Dört: Yatarken şuur altını olumlu şeylerle doldurmak. Bunun için de bizim yaptığımız gibi güzel bir yazı okumak.

Beş: Üçer defa İhlas, Felak ve Nas surelerini okuyup bedenini sıvazlamak ve konuşmadan sağ tarafına dönerek yatmak.

İşte bu beş kuralı yerine getirerek yatan uyku yolculuğuna çok iyi hazırlanarak çıkar.

❀ ❀ ❀

"Yanını yatağa koyduğunda,
Fâtiha-i Şerîfe'yi ve
İhlas-ı Şerîf'i okursan,
muhakkak ki ölüm hariç
her şeyden kurtuldun."

Hadîs-i Şerîf (Bezzar, Müsned)

74. GÜN

UYUMADAN ÖNCE

Tema: Olumlu Düşüncelerle Uyuma

Fatma Hanım, okuduğu eğitim kitabında, akşamki konunun dördüncü maddesiyle ilgili bir bölüm gördü. Çok hoşuna gitmişti. Bir paragrafını alıp yazmayı, sonra da panoya asmayı düşündü. Çocuklara güzel bir sürpriz olacaktı. Kâğıt, kalem alıp yazmaya başladı.

"Girdi açısından günün en önemli ikinci bölümü akşam saatleridir. Yıllardır uyumadan önce olumlu şeylerden bahseden bir yazı okurum. Bu benim şuur altımın, gece boyunca okuduğum şeyle ilgilenmesini ve hayal gücümün olumlu yönde gelişmesini sağlar. Size bu yaklaşımı denemenizi ve prensip edinmenizi ısrarla öneririm."

75. GÜN

DİŞ FIRÇALAMA

Tema: Temizlik ve Sağlık

– Anne! dedi Ahmed… Önceki gün akşam, fırçalanmamış dişlerle yattığımızda, ağzımızın kokan çöp kutusuna benzeyeceğini söylemiştin ya… Aslında ben bundan çok etkilendim; ama, yine de diş fırçalamak zoruma gidiyor.

Fatma Hanım kütüphaneden sağlık ansiklopedisini aldı. Gülerek:

– Gel! dedi. İstersen bir de fırçalamama dolayısıyla ağız içinin düştüğü durumları resimleriyle görelim. Sanırım o zaman diş fırçalamak hiç zoruna gitmeyecektir.

❀ ❀ ❀

"Misvak kullanın! Zira o, ağız için temizlik vesilesi, Rabbül'âlemin için de rıza ve hoşnutluk sebebidir. Cebrail (a.s.) her gelişinde bana misvak tavsiye etti. O kadar ki bana ve ümmetime farz kılınacak diye korktum."

Hadîs-i Şerîf (İbni Mâce)

76. GÜN

EV OKULU

Tema: Olumlu Düşünme San'atı

Bu ayki ev okulu toplantısı Tûbalardaydı. Çaydan sonra kendisine söz hakkı verilen Fatma Hanım çantasından bir kitap çıkardı:

– Arkadaşlar dedi; elimdeki kitaptan, çok hoşuma giden birkaç bölümü sizlerle paylaşmak istiyorum.

Bir Japon bilim adamı, yıllar süren araştırmaları boyunca su kristallerinin fotoğraflarını çekmiş ve ilginç sonuçlar elde etmiş.

Aynı kaynaktan su almış ve bu suyu ayrı ayrı kaplara koymuş. Bazı sulara olumlu bazı sulara olumsuz kelimeler konuşmuş. Mesela suyun birine "Teşekkür ederim", birine de "Umut" kelimelerini söylemiş. Diğer su kablarına da ayrı ayrı "Aptal", "Sen yapamazsın", "Başaramam", "Hoşnutsuzluk", "Öfke" gibi olumsuz kelimeleri kullanmış.

Neticede bu suları dondurmuş ve donmuş haldeki su kristallerinin fotoğraflarını çekmiş. Bütün su kristalleri birbirinden farklı çıkmış. Ama olumlu kelimelerin kullanıldığı su kristalleri birbirinden güzel, düzenli şekiller oluştururken, olumsuz kelimelerin kullanıldığı su kristalleri deforme olmuş, kırık ve çirkin şekiller ortaya çıkarmış.

Fatma Hanım kitabın arkasındaki renkli sayfaları açtı ve tek tek gösterdi.

– Bakın! Dedi… Olumlu kelimelere muhatap olan su kristallerinin şekilleri ne kadar güzel. Sanki pırlanta taşlarının dizilmesi gibi; parlak, çekici ve biçimli. Olumsuz kelimelerin su kristalleri ise o kadar itici, kopuk ve düzensiz.

Yazar bazı su kaplarını da açık televizyon, bilgisayar ve cep telefonunun yanına koymuş. Sonra onları da dondurmuş fotoğraflarını çekerek kitabının arkasına almış. Açık bilgisayar, televizyon ve cep telefonu önünde saatlerce bekletilmiş olan su kristalleri çok çirkin, bozuk şekiller oluşturmuş.

Yazar bütün bu araştırmalarından sonra diyor ki:

"**Vücudumuzun %70'ini su oluşturuyor. Su hayattır. Ama içtiğiniz su ne kadar temiz ve lezzetli olursa olsun, dikkatsizce kullandığımız olumsuz sözler ve size egemen olmalarına izin verdiğiniz olumsuz düşünceler, içtiğiniz bu suyun meydana getirdiği güzel formları bozarlar. İçinizde oluşan su kristalleri, içinde bulunduğunuz çevre ve duyduğunuz veya kullandığınız kelimelere göre her an değişirler. Kullandığınız kelimeleri temiz ve olumlu tutmanız, içinizdeki suyun da temiz ve olumlu (pozitif) kalmasını sağlar**."[11]

Tuğba merakla sordu:

– En güzel su kristali hangisi?

Fatma Hanım gülümsedi:

– En güzeli, yazarın ifadesine ve bizim de gördüğümüze göre "Sevgi ve minnettarlık" sözüne muhatap olan su kristali.

Âlemlerin mayası, nüvesi olan sevgi, su kristalini en güzel etkileyici olarak da birinciliği almış.

11. Sudaki Mucize, Dr. Masaru Emoro, Arıtan Yayınevi, syf: 18

77. GÜN

İMDAAAT!

Tema: İsteği Notla Belirtmek

Fatma Hanım defalarca ikaz etmesine rağmen lavabo süzgecinin yine saç telleriyle dolmuş olduğunu gördü. Bazen yazılı talebin, sözlü talepten daha etkili olabileceğini düşündü. İsteğini bir de notla, görsel olarak belirtmeye karar verdi.

Büyük bir kâğıda:

"İmdaat! Süzgecime sarılan saç telleri bana çok acı veriyor. Tıkanmak üzereyim…"

Lavabonuz

Yazdı ve aynanın üzerine bantla yapıştırdı.

78. GÜN

ARKADAŞ DAVETİ

Tema: Sosyalleşme

Ayşe heyecanlıydı. Çok sevdiği arkadaşı Betül'ü çaya davet etmişti. Hafta sonu olduğu için uzun süre beraber olup, oynayabileceklerdi.

Ayşe, mis gibi börek kokuları gelen mutfağa koştu:

– Anne! Börek o kadar güzel koktu ki… Çok da harika görünüyor.

– Evet! dedi Fatma Hanım. Sanırım güzel oldu. İstersen sen masayı hazırlamaya başla. Arkadaşının yanında zorluk olmasın.

Ayşe duygulu gözlerle annesine baktı:

– Biliyor musun? Sen dünyanın en iyi annesisin… Bir tanesin…

– Ooo! dedi Fatma Hanım. Nerden vardın bu kanıya böyle?

– Baksana anneciğim! Benim misafirime bile büyük muamelesi ediyorsun. O kadar işinin arasında bir sürü hazırlık yapıyorsun. Hem de hiç şikâyetçi olmadan.

– Çünkü; dedi Fatma Hanım, çünkü gelen benim kızımın arkadaşı…

Bu arada kapı zili çaldı. Ayşe heyecanla kapıya koştu…

79. GÜN

SABAH NAMAZI KAÇTI

Tema: Namaz Sorumluluğu

Fatma Hanım kızını sabah namazına uyandıramamıştı. Hafta sonu olması dolayısıyla geç yatan Ayşe, annesinin çok zorlamasına rağmen kalkamamıştı.

Nihayet saat on sularında kızının kalktığını gören Fatma Hanım kırık bir sesle:

– Sabah namazına kalkmadın Ayşe… dedi.

– Öyle mi, kalkamadım mı? Sabahı hiç hatırlamıyorum.

– Çünkü akşam çok geç yattın.

– Ama anne! Hafta sonu da mı erken yatayım?

– Namaza kalkmama tehliken varsa evet…

– Anne!.. Sana işin gerçeğini söyleyebilir miyim? Ben sabahları namaz için kalkmakta çok zorlanıyorum. Hiç kalkasım gelmiyor.

Fatma Hanım'ın kaşları hafifçe çatılmıştı:

– **Ama evlâdım! İnsanlar birçok şeyi hiç yapmak istememelerine rağmen sırf sorumluluklarından dolayı yaparlar. Üstelik bu sorumluluk, zamanla kişiye o yapmak istemediği işi bile sevdirir.**

– Nasıl yani? dedi Ayşe…

Fatma Hanım devam etti:

– Mesela baban, sabahın sekizinde yoğun İstanbul trafiğinde işe gitmeyi mi daha çok sever, yatmayı mı? Görünüşte yatmayı daha çok sevmesi gerekirken; evini geçindirmek sorumluluğu, erken saatte zorluklarla işe gitmeyi daha çok sevdiriyor.

Ayşe gözlerini kırpıştırdı:

– Yani ben namaz sorumluluğunu kazansam, sabahları kalkarken zorlanmaz mıyım?

– Aynen öyle! diye cevapladı Fatma Hanım.

– Peki, ben güneş doğduktan sonra öğleye kadarki vakit içinde kılsam olmaz mı?

– Bugün mecburen öyle olacak. Ama bu her zaman için olamaz. Zaten sabah namazı ile ilgili hadis-i şerifleri bilseydin bunu istemezdin. Çünkü Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurmuşlar ki: *"Sabahın iki rekâtı, dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır."*[12] *"Sabah namazını kılan kişi Allah'ın himayesi* (dünyevi musibetlerden koruma) *altındadır. Ey âdem oğlu, dikkat et! Sakın, Allah'ın bizzat himayesinde olan bir konuda hesaba çekilecek bir duruma düşme."*[13]

Zaten sabah vaktinde kalkmak ve abdest almak hem bedene hem de ruha şifadır. Bugün bilim de sabah erken kalkanların zihnen ve bedenen daha sıhhatli olduklarını ispatlamaktadır. Hatırlıyor musun? Yazın dağda yazlıktayken, namaz kılmayan insanlar bile, sabahın erken vaktinde dışarıda yürüyüş yapıyorlardı.

Biliyoruz ki Allah'ın bütün emirlerinde hem bedenimize hem de ruhumuza sayısız faydalar vardır. Ama bizler, bu emirlere uyarken; faydalarından dolayı değil, Allah'ın emri olduğu için yaparız.

12. Müslim, 725 / Tirmizi, 416
13. Müslim, Mesâcid, 262

80. GÜN

ALLAH'DAN GELDİK O'NA DÖNÜCÜYÜZ

Tema: İman, Tevekkül

Fatma Hanım ve kızı oldukça kötü durumdaydılar. Az önce telefonla gelen acı haber sanki bir travma yaşatmıştı onlara… Neden sonra kendine gelen Fatma Hanım "**İnna lillahi ve inna ileyhi raciun**" diyebildi. Ayşe'nin yakın arkadaşı Sümeyye'nin babası trafik kazasında vefat etmişti.

Fatma Hanım, hıçkıra hıçkıra ağlayan kızını kolları arasına aldı. "Allah *(celle celaluhu)*'dan geldik; yine Allah'a dönücüyüz yavrum" diye fısıldadı.

Ayşe yaşlı gözlerini annesine dikerek sordu:

– Anne! Sümeyye şimdi ne yapacak? Bu acıya nasıl dayanacak?

– Çok zor kızım, çok zor; dedi Fatma Hanım. Ama mutlaka Allah'ın yardımı gelecektir. Çünkü Mevla kimseye taşıyamayacağı yükü yüklemez.

Ancak Fatma Hanım'ın da gözlerinden yaşlar, sicim gibi inmeye başlamıştı.

81. GÜN

O ŞİMDİ CENNETTE

Tema: İman

Cenaze defnedilmişti. Kızının çok kötüleştiğini gören Fatma Hanım cenaze evinde daha fazla kalamamıştı. Eve döndüler. Ayşe titreyen sesiyle annesine döndü:

– Ölüm çok korkunç bir şey… Ali Amca şu anda toprağın altında gömülü. Bunu bir türlü aklım almıyor.

– Ama kızım, Ali Bey'in şu anda sadece bedeni toprağa gömüldü. Ki beden ruh için bir elbise gibidir. Yani insan için elbise neyse, ruh için de beden öyledir. Asıl olan ruhtur. Ali Amcan şu anda cennette… Çünkü ruhu ölmedi. Ruhun sadece elbisesi çıktı.

Ayşe tekrar sordu:

– Ali Amca cennete girmiştir, değil mi Anne? O çok iyi bir insandı.

– Bundan hiç şüphen olmasın kızım… Gerçekten ailesine ve çevresine karşı çok iyi bir insandı. Hem Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem):*

"Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz; nasıl ölürseniz öyle dirilirsiniz"[14] buyurmuştur.

Ali Bey'in namazlarına çok düşkün olduğunu biliyoruz. Sümeyye'nin anlattıklarını sen de duydun. Sabahları

14. Aclûnî, Keşful-Hafa, 2/384-3195

muhakkak Kur'an-ı Kerim okurmuş. Zaten akşam ve arkasından evvabin namazını kılıp yola çıkmış. Yirmi dakika sonra da vefat haberi gelmiş. Yani Rabbine abdestli iken kavuşmuş. Televizyon başında film seyrederken veya kahvehanede oyun oynarken değil. Hem de çocuklarının rızkını helal yoldan kazanma niyetiyle çıkılan yolda oluyor bu kaza.

Bütün bunlar asılda güzel şeyler. Esas korkunç olan şey, sonun kötü olması, yani kötü ölümdür.

❀ ❀ ❀

"Kimin son kelamı
"Lâ ilâhe illallah" olursa,
(ve bu inanç üzere ölürse)
cennete (mutlaka) girecektir."

Hadîs-i Şerîf (Ebû Dâvûd)

"Gerçekten 'Rabbimiz Allah'dır'
deyip, sonra istikamet edenler var ya!..
Onların üzerine (ölüm ânında) melekler inecek
"Korkmayın, mahzun olmayın! Vadolunduğunuz
cennetle sevinin."

Fussilet sûresi: 30

82. GÜN

ÖLÜM ACISI

Tema: Ölüm Korkusunu Yenme-Duyguları Karşılama

Ayşe çok gergindi:

– Anne! Ben çok korkuyorum, dedi.

Fatma Hanım endişesini belli etmemeye çalışarak kızının ellerini tuttu:

– Korkuyorsun… Hem de çok; öyle mi?

– Evet anne! Ölümden korkuyorum. Ölüm acısı nasıl bir acı acaba? Sanırım çok korkunç bir acıdır.

– Ama yavrucuğum! Biz biliyoruz ki Allah kullarını çok sever. Hatta annenin evladını sevmesinden yüz kat daha fazla bir sevgiyle sever. Hal böyleyken ölüm acısını çok korkunç kılar mı? Hem Hadis-i şerifte ölümün, salih kullar için tereyağından kıl almak gibi kolay olacağı müjdeleniyor.

Ayşe yine tatmin olmamış gibiydi;

– Ölüm nasıl bir şey acaba? diye mırıldandı.

Fatma Hanım gülümsemeye çalıştı:

– Uyumak gibi bir şey… Aslında ölüm ruhun bedenden çıkmasıdır. Uyurken de ruh bedenden uzaklaşır; uyanırken tekrar gelir. Hiç bunu hissediyor muyuz? Veya acı duyuyor muyuz? Hayır… İşte Salih insanların da ölümleri böyle kolay olur.

83. GÜN

ELEKTRİK FATURASI

Tema: Koyulan Kuralı Uygulama

Fatma Hanım elindeki elektrik faturasıyla çocukların odasına girdi:

– Çocuklar! Size pek hoşunuza gitmeyecek bir haberim var, dedi ve ekledi:

– Elektrik faturası yine kabarık gelmiş.

– Eee anne! Anlamadık dedi Ahmed.

– Niye anlamıyorsunuz ki?.. Bundan on beş gün kadar önce bir karar almıştık. İsterseniz ben hatırlatayım; Odaların ve bilhassa banyonun ışığını sık sık açık unutmanızdan dolayı bir daha fatura kabarık gelirse harçlıklarınızdan kesmek zorunda kalacağımı söylemiştim. Çok üzgünüm ama bu haftaki harçlıklarınızın ancak yarısını alabileceksiniz. İnşaallah bundan sonra daha dikkatli olursunuz.

84. GÜN

BERABER KEK YAPALIM

Tema: El Becerilerine Yönlendirme

Fatma Hanım kızına seslendi:

– Ayşe'ciğim! Akşam çayının yanına kek yapmak istiyorum. Yardım edebilir misin?

– Ne keki düşünüyorsun anne? dedi Ayşe.

– Sen tercih et. Ne yapalım?

– Cevizli-havuçlu kek yapsak nasıl olur?

– Harika olur. Pasta defterimizden havuçlu keki aç ve bana malzemeleri oku.

Ayşe defteri açtı ve okumaya başladı.

❖ Üç yumurta

❖ Bir su bardağı rendelenmiş havuç

❖ İki su bardağı dövülmüş ceviz

❖ Kabartma tozu

❖ İki su bardağı un

Fatma Hanım dolaptan malzemeleri çıkardı:

– Haydi bakalım! Önce şu mutfak önlüğünü giyersen rahat edersin. Çünkü yumurtaları kırma ve malzemeyi çırpma işi sana ait.

85. GÜN

BARFİKS

Tema: Spora Yönlendirme

Fatma Hanım ne zamandır eşinden bir barfiks almasını istiyordu. Çünkü barfiks, değişik beden hareketleri yapmaya elverişli, aynı zamanda çocuklar için eğlendirici bir jimnastik aracı idi.

Özellikle Ayşe, ölüm olayından çok etkilendiği için dikkatleri farklı yöne çektirme amacıyla eşinden tekrar barfiks almasını rica etti.

Mehmed Bey çocuklar eve gelmeden barfiksi getirdi ve odalarının tavanına matkapla sabitleştirdi.

Fatma Hanım çocuklarının sevinç çığlıklarını şimdiden duyuyor gibiydi. Çok güzel bir sürpriz olacaktı. Bir kart yazıp üzerine tutuşturdu:

"Güzel günlerde kullanmanız temennisiyle…"

86. GÜN

KÜÇÜK BİR KAZA

Tema: Tedbir

Gerçekten barfiks işi çocukları çok sevindirmişti. Birçok aile gibi onlar da apartman dairesinde oturuyorlardı ve bahçe oyunlarından mahrumdular. Dolayısıyla yeterli fiziksel aktivitede bulunamıyorlardı.

Halbuki bol fiziksel aktiviteli oyunlar, çocuğun hem bedeni, hem ruhi gelişimi için şarttı.

Ayşe barfikste sallanırken, Ahmed de tırmanmaya başladı. Ama Ahmed'in eli kaydı ve yere düştü. Bağıra bağıra ağlamaya başladı.

Fatma Hanım çok korkmuştu; telaşla odaya geldi. Neyse ki Allah korumuş, Ahmed ufak sıyrıklarla işi atlatmıştı. Oğlunu kucağına aldı:

– Geçmiş olsun bakalım! Allah korumuş; daha kötü olabilirdi… Demek ki bu aleti dikkatli kullanmak gerekiyor, dedi.

Sonra da yere kalın bir pelüş battaniye serdi ve ilave etti:

– Çocuklar barfiksle oynarken bu battaniye yerde serili olsun; ama lütfen dikkatli olalım. Allah muhafaza beyin üzerine düşmek çok tehlikeli. Bir daha dikkatsiz kullandığınızı görürsem barfiksi kaldırmak zorunda kalabilirim.

87. GÜN

YAKINLARI KAYBETME KORKUSU

Tema: İman ve Tevekkül

Fatma Hanım'ın korktuğu olmuştu. Ayşe biraz da Sümeyye ile çok görüşmesi sebebiyle "ölüm" hadisesinden etkilenmiş, değişik korkular duymaya başlamıştı. Korkuyla annesine sarıldı:

– Anneciğim! Çok korkuyorum.

– Çok korkuyorsun, öyle mi?

– Evet anne… Bir gün yakınlarımı kaybetme tehlikesi beni çok korkutuyor.

– Anlıyorum dedi Fatma Hanım. Bu yaşlarda bu korkular ara ara olur.

Sonra da gülerek devam etti:

– Biliyor musun? Senin yaşındayken annem sık sık hastalanırdı. Ben de her defasında "Annem ölecek" diye korkar ağlardım. Ama elhamdülillah… Allah hayırlı ömürler versin annem hâlen yaşıyor.

Ayşe tekrar mırıldandı:

– Ölüm ayrılığı çok korkunç…

Fatma Hanım emin ifadelerle konuşmaya devam etti:

– Evet, her insan doğar, büyür ve ölür. Ne zaman öleceğini de Allah'tan başka kimse bilmez. Bu değişmez ka-

nundur. Ama bir gerçek var ki; ölüm yokluk değil, büyük ayrılık da değil. Ebedi saadet yurdunun kapısıdır ölüm. Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ifadesiyle: *"Dostu dosta kavuşturan köprüdür."* Marifet ölümü öldürmede; ölüm korkusunu silip, Allah'a kul olabilmede.

❀ ❀ ❀

"Mü'min ölüm döşeğindeyken,
Allah'tan müjdeci gelir. Dönüşünde götüreceği
iyiliği de getirir. Bu hali gören mü'min için Allah'a
kavuşmaktan daha sevimli bir şey yoktur.
Bu durumda Allah-u Teâlâ da
ona kavuşmayı sever."

Hadîs-i Şerîf
(Ebû Leys Semerkandi,
Tenbihul Gâfilin)

88. GÜN

BEBEĞİM

Tema: Şiir

Alt kattan tiz bir bebek sesi perde perde yayılıyordu. Komşuları Emine Hanım'ın yeni doğan bebeği, sesiyle varlığını hissettiriyordu. "Ne acâib bir dünya! Bir tarafta doğanlar, diğer bir tarafta da ölenler… Hayatın kanunu demek ki bu" diye mırıldandı Ayşe. Tekrar bebeğin keskin sesine dikkat kesildi. Sonra da âni bir kararla kalem ve defterini alarak yazmaya başladı:

BEBEĞİM

Hoş geldin bebeğim,
Hoş geldin aramıza.
Hayatın kanunu bu
Doğarsın, yaşarsın, sonra da
Birden gözlerini kapayıp
Uçup gidersin başka dünyaya…
Sadece ağlamalar
Ve hatıralar kalır arkada.
Bugün sen de bebeğim!
Dünyaya daha yeni gelmiş,
Hayatın zorluklarını görmeden
Kötülük, nefret, intikam, hırs

Hele parayı hiç bilmeden
Ağlayıp duruyorsun karşımda.
Ne garip?
Sen doğarken ağlıyorsun;
Ama etrafındakiler gülüyor.
Sence bu adil mi?
Ama üzülme!
Görevini tamamlayıp
Cennete uçtuğun zaman
Onlar ağlarken, sen güleceksin bebeğim!
Onlar ağlarken, sen güleceksin…

Ayşe

89. GÜN

ŞAİR AYŞE

Tema: Yazmaya Yönlendirme

Ayşe dün yazdığı şiiri okudu. Fatma Hanım çok etkilenmişti. Kızının duygularını ifade etmede başarılı olduğunu, defterine yer yer dörtlükler ve güzel cümleler yazdığını biliyordu. Ama şimdi Ayşe'de yazma kabiliyeti olduğunu düşünüyordu.

– Harika olmuş Ayşe! Şiirin harika olmuş. İstersen abone olduğun çocuk dergisine gönderebilirsin.

Bu sefer Ayşe heyecanlanmıştı:

– Basarlar mı dersin?

– Niye basmasınlar ki? dedi Fatma Hanım… Çok güzel olmuş. İstersen bu şiiri tek gönderebilirsin. Veya şiiri yazma anını hikâyeleştirerek kaleme dökersin; şiiri de ilave eder öyle gönderirsin. Ne dersin?

– Çok güzel olur anne!.. Ancak hikâyeyi yazdıktan sonra kontrol ve düzeltme yapacak yardımcım olacak mı?

– Annen ne zaman istersen sana yardım için koşacaktır. Biliyorsun, bunu konuşmuştuk.

90. GÜN

YATSI NAMAZINI KILMADIM

Tema: Namaz Bilinci – Takdir

Ayşe masanın başında uyuyup kalmıştı. Fatma Hanım yavaşça omzundan tuttu:

– Kızım! Haydi yerine yat… Haydi bir tanem… Boynun tutulacak.

Ayşe "Tamam" diyor bir türlü kalkmıyordu.

– Haydi kızım! Pijamalarını giy!

Uyku sersemliği içinde Ayşe:

– Ama anne! Yatsı namazımı kılmadım ki, dedi.

Fatma Hanım hemen yerinden fırladı:

– Yatsıyı kılmadın mı? Hemen koluma gir. Abdest almana yardım ederim, diyerek kızının kollarından tuttu. Banyoya doğru yöneldiler.

– Aferin kızıma! Uykunun arasında bile namazını kılmadığını hatırladın. Abdest alırken sana yardım ederim; bugünlük namazı da farzından kılarsın. Bir daha böyle geç vakte bırakmamaya çalışırsın.

91. GÜN

GÜZEL ANLATABİLECEK MİYİM?

Tema: Olumsuz Düşüncelere Dur

Ayşe oldukça sıkıntılı ve stresliydi.

– Anne! dedi. Yarınki yapacağım konuşma için çok endişeliyim.

– Endişelisin demek…

– Evet anne! Bütün arkadaşlarımın ve hocalarımın önünde nasıl konuşacağım? Ya heyecanlanır, şaşırırsam? Ya arkadaşlarım gülerse?

– Demek şaşırmaktan ve arkadaşlarının gülmesinden korkuyorsun.

– Aynen öyle…

– Hâlbuki konuna gayet güzel hazırlandığını zannediyordum.

– Evet, aslında oldukça güzel hazırlandım. Neler anlatacağımı biliyorum.

– Arkadaşlarının faydalanacağı güzel bilgiler hazırladın.

– Evet dedi Ayşe heyecanla… Hem güzel çalıştım; hem de konuyla ilgili güzel bilgiler derledim. Arkadaşlarıma aktarmak için sabırsızlanıyorum.

Ahmed'in de şaşkın şaşkın dinlediğini gören Fatma Hanım, sesini yükseltti:

– Tebrik ederim Ayşe! Şu anda çok büyük bir şey başardın.

– Ne başarması anne! diye itiraz etti Ayşe, dediklerinden bir şey anlamadım.

– Evet, asıl büyük başarıyı şimdi kazandın. Buna, olumsuz düşüncelere **dur**, olumlu düşüncelere **devam** sanatı derler. İşte sen onu başardın. Hatırlarsan Tûbalardaki "**Ev Okulu**" dersinde ben biraz bu konudan bahsetmiştim. Gündelik hayatımızın akışı içinde bu konuya o kadar çok ihtiyacımız var ki…

Hayat hep olumlu ve olumsuzluklarla iç içedir. Önemli olan olumsuzluklara takılıp kalmadan olumlu görüp, olumlu düşünmektir. Ki bu da olumlu duygu ve davranışı hazırlar. Sizinle "Olumlu Düşünme" oyunu oynayalım mı? Olumsuz düşüncelerin bizi esir almasına fırsat vermeyeceğiz. Ne zaman kendimizi olumsuz düşünceler içinde bulursak ona hemen **dur**! diyeceğiz ve onları olumlu düşüncelerle değiştireceğiz. Bunun adına "Mutluluk oyunu" bile diyebiliriz.

Ahmed atıldı:

– Hiçbir şey anlamadım. Biraz daha açar mısın?

Fatma Hanım:

– Severek, diyerek devam etti. Mesela; az önce Ayşe, yarın yapacağı konuşma için birden olumsuz düşüncelere kapıldı. "Ya heyecanlanır, şaşırırsam; ya arkadaşlarım gülerse!" diye kafasında endişeler belirdi. Ama hemen bu olumsuzluklara dur dedi ve bunun yerine olumlu düşünceleri koydu. "Ben güzel çalıştım hem de konuyla ilgili güzel bilgiler derledim. Arkadaşlarıma aktarmak için sabırsızlanıyorum." İşte, Ayşe bu olumlu sözleriyle beynini ve bilinçaltını olumlu yönde etkilemiş oldu.

92. GÜN

KAHVALTI ÖNEMLİ

Tema: Dengeli Beslenme

Fatma Hanım'ın ısrarlı çağırmalarına rağmen Ahmed bir türlü kahvaltıya gelmiyordu.

– Ahmed lütfen! Servis arabası gelmek üzere, hâlâ masaya gelmedin.

– Çok iştahım yok zaten anne!

Bu sefer Ayşe söze karıştı:

– Ben de şu havuç suyunu içmesem olur mu?

Fatma Hanım sinirlenmişti:

– Çocuklar! Ben size kahvaltının önemini iyi öğretemediğimi düşünüyorum ve bu durumdan dolayı da çok üzülüyorum.

Kahvaltıya uzmanlar "Başarı yemeği" derler. Dengeli bir kahvaltı çocuğun öğrenme becerisini arttırır; dikkatini toplamasına yardımcı olur. Günün güzel geçmesini isteyenler, güne güzel bir kahvaltıyla başlamak zorundadır. Kahvaltıda aldığımız proteinler beynimize canlılık verirken, kompleks karbonhidratlar da bizi yatıştırır, sakinleştirir. Dolayısıyla bu iki besini dengeli almamız, gün boyunca etkin ve doğru davranış içinde olmamıza yardımcı olur.

Dolayısıyla süt, yumurta, tahıl, meyve veya taze meyve suyu, peynir, zeytin ve bal kahvaltının vazgeçilmezleridir.

93. GÜN

KARDEŞ KAVGALARI

Tema: Kardeşlerin Kendi Sorunlarını Aralarında Çözmeleri

Fatma Hanım ile arkadaşı Esma salonda kahve içip sohbet ediyorlardı. Bu arada içeri odadan Ahmed ile Ayşe'nin didişme sesleri gelmeye başladı. Bir müddet sonra bu, sert ağız kavgalarına dönüştü.

Ama Fatma Hanım hiç istifini bozmadı. Arkadaşı şaşkın:

– Fatma'cığım! Müdahale etmeyecek misin? diye sordu.

Fatma Hanım gayet sakin:

– Hayır dedi, müdahale edersem sorunlarını çözmeyi öğrenemezler. Ve her tartışmalarında benim müdahalemi beklerler. Aslında biz annelere çok korkunç gelen şu kavgalar, çocuklara o kadar çok şey öğretir ki… Çünkü hayat zaten kavgalarla, çekişmelerle dolu. Kardeşler arası bu didişmeler çocuğa kendini ifade etmeyi, savunmayı, sorun çözmeyi, hatta empatiyi öğretir.

Gülerek devam etti Fatma Hanım:

– Yani bir nevi çocuğu hayat kavgasına, hayat rekabetine hazırlar. Ama bu arada, çocukların kavgalarının tehlikeli boyutlara gelmesine fırsat vermemek için uzaktan kontrol etmek gerekir tabii…

94. GÜN

KARNE

Tema: Başkalarıyla Değil, Kendiyle Kıyaslama

Ahmed bugün yarı dönem karnesi almıştı. Oflaya puflaya karneyi annesine uzattı.

Fatma Hanım:

– Ofladığın kadar var Ahmed! Notlar çok iyi gözükmüyor. Türkçe notun güzel ama matematiğin bayağı düşük… Hâlbuki matematiğin geçen yıl güzeldi…

– Evet, dedi Ahmed… Bu yıl matematik bana zor geliyor. Öğretmen de konuları hızlı geçiyor.

– Konular hızlı geçildiği için anlamada zorlandığını düşünüyorsun.

– Belki de matematiğe evde daha fazla zaman ayırmam gerekiyor.

– Evet, ben de katılıyorum. Çünkü gayretin, çalışmanın elinden hiçbir şey kurtulamaz dedi Fatma Hanım.

Karneyi masaya bırakırken devam etti:

– İnsanlardaki zekâ tek tür değildir, çeşitlidir. Mesela bazı insanlarda matematiksel zekâ kuvvetlidir; bazılarında sözel zekâ kuvvetlidir. Onun için herkes her dersi aynı derecede anlayamaz. Ama çalışmak bütün eksiklikleri kapatır. Hatta başarıda isim yapmış pek çok insan genelde, başarılarını zekalarına değil, çalışmalarına borçlu olduklarını dile getirirler.

95. GÜN

SENA GELİYOR

Tema: Sosyalleşme, Paylaşma

Ayşe çok sevinçliydi. Dayısının kızı Sena tatilini geçirmek üzere onlara geliyordu.

Odasında hazırlıklar yapmaya başladı. Nihayetinde misafir onundu. Aynı yaşıt oldukları için birbirlerini çok seviyorlardı. Öncelikle odasındaki fazlalıkları çıkarttı. Sena ile aynı odayı paylaşacaklardı. Annesiyle beraber salondaki küçük sediri getirip Sena için bir yatak hazırladılar.

Sonra da süslü bir yazı ile "Hoş geldin Sena" yazıp kütüphanenin üzerine astı.

❀ ❀ ❀

"Ziyaret maksadıyla
gelen misafirlerinize ikram ediniz."

Hadîs-i Şerîf (Câmîu's Sağır)

96. GÜN

PANORAMA 1453

Tema: Tarihi Canlı Tutma

Fatma Hanım çocukları, İstanbul'un Fethi'ni üç boyutla anlatmaya çalışan Panorama 1453 isimli müzeye götürdü. Panorama 1453, gerçekten çok harika hazırlanmış; özellikle çocuklar için gayet eğitici, öğretici bir müze idi.

Çocuklar çok heyecanlandılar. Savaşan atlıların arasından Fatih Sultan Mehmed'i bulmaya çalıştılar.

Fatma Hanım:

– Biliyor musunuz çocuklar? dedi… Fatih Sultan Mehmed bu fethi gerçekleştirdiğinde yirmi bir yaşında bir delikanlıydı.

Ahmed gözlerini iri iri açmıştı:

– Yirmi bir yaşında ha!.. diye tekrarladı.

– Evet diye devam etti Fatma Hanım… Hem de düşünebiliyor musunuz? Savaş gemilerini karadan yürüterek Haliç'e indirme gibi dâhiyane bir buluşla bu fethi kazandı. Yani "Asla olamaz" denileni iman gücüyle oldurdu.

Ayşe, surların tepesinden askerin üzerine atılan ateş kümelerini göstererek:

– Hem de bu ateş gülleleri içinde, dedi…

– Evet, diye ekledi Fatma Hanım. O ateş ve barutun

içinde, surların tepesinden üzerlerine dökülen kızgın yağlar, kaynar katranlar altında surlara tırmanıp sancağı diktiler. Ve neticede hadis-i şerifte müjdelenen kumandan ve asker olarak tarihe geçtiler.

Bu sefer Sena sordu:

– Hangi hadis-i şerif halacığım?

– Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurdular ki:

"Konstantiniyye (İstanbul) *elbet bir gün fetholunacaktır. Onu fethedecek kumandan ne güzel kumandan ve onun askerleri ne güzel askerdir."* (Müsned)

Müzedeki görüntüye uyumlu olarak yapılan seslendirme de çok güzeldi. Top sesleri, sonra mehter marşı çocukları mest etmiş, sanki fethi yaşatmıştı.

97. GÜN

TOPKAPI MÜZESİ

Tema: Tarihimizi Öğrenme

Bugün programda Topkapı Müzesini ziyaret vardı. Gerçi Ayşe ile Ahmed daha önce burayı ziyaret etmişlerdi ama Sena ile tekrar gitmek de güzeldi.

Topkapı Sarayında en etkilendikleri bölüm Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ait özel eşyaların bulunduğu **Has Oda** oldu. "**Hırka-ı Saadet**" dairesinde muhafaza edilen ve "**Kutsal Emanetler**" adı verilen eşyaların çoğu Sevgili Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e aitti. Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in mübarek dişi; sakal-i şerifi, sancağı, kılıcı, ayak izi, mührü ve bastonunu seyretmek herkesi heyecanlandırmıştı. Ayrıca büyük sahabilerin kılıçları, Hazreti Musa *(aleyhisselam)*'nın asası, Hazreti İbrahim *(aleyhisselam)*'in çanağı, Hazreti Yusuf *(aleyhisselam)*'un sarığı herkesi etkilemişti. Hele canlı olarak bir hocanın sesli Kur'an tilavet edişi, atmosferi daha da ulvileştiriyordu. Fatma Hanım:

– Biliyor musunuz çocuklar? dedi. Burada yirmi dört saat hiç kesintisiz sesli Kur'an hatmi yapılıyor. Yani saat başı sırayla buraya bir hafız geliyor ve aralıksız Kur'an okunuyor. Hem de bunu ilk başlatan kim biliyor musunuz? Yavuz Sultan dedemiz…

Yavuz Sultan Selim İran'dan sonra büyük bir zaferle Mısır'ı fethedince, Mısır Sultanlığına bağlı olan Mekke Şe-

rifi (yöneticisi), Mekke ve Medine'nin anahtarlarını ve Mukaddes Emanetleri Yavuz'a teslim etti. Büyük bir hürmetle Mukaddes Emanetleri alan Yavuz Selim dedemiz onları İstanbul'a getirdi. Ancak ferman buyurdu ki;

"Kutsal emanetler gafletle değil, ancak Kur'an tilavetiyle taşınmalı. Tez askerden kırk bir tane hafız seçilsin."

Kırk birinci kişiye sıra gelirken de "Durun! Son sırayı bana verin" dedi. Ve Mukaddes Emanetler İstanbul'a getirilene kadar, başlarında Yavuz Sultan Selim olmak üzere, kırk bir hafız sırayla hiç ara vermeden Kur'an okudular. Ve bu gelenek o gün, bugün hep devam etti. Arada bazı tarihi olaylar dolayısıyla kesintiler olsa da, asırlardır Mukaddes Emanetlerin başında gece gündüz Kur'an okunmaktadır.

98. GÜN

ZİYARET

Tema: Ecdâda Vefa

Çocuklar kahvaltı yapıyorlardı. Fatma Hanım, sıcacık kaşarlı börekleri servis yaparken sordu:

– Çocuklar!.. Dünkü Topkapı Müzesi ziyaretinde Mukaddes Emanetlerden sonra en çok ne hoşunuza gitti?

Ahmed atıldı:

– Ben en çok padişah tahtlarını sevdim. Ne kadar muhteşem duruyorlardı…

– Haklısın… Osmanlı Padişahlarının her ne kadar savaş meydanlarında koşmaktan, tahtta oturmaya fırsatları olmamışsa da düşmanlarında korku, heybet uyandırması açısından debdebeli tahtları olmuş.

Sena ikinciye söz aldı:

– Ben en çok Kaşıkçı Elmasını sevdim. Hikayesini okuduğum için merak ediyordum. Sandığımdan daha güzelmiş.

Ayşe:

– Ben de dedi, en çok Fatma Validemizin kaftanını ve şehzadelerin kaftanlarını sevdim.

– Tarih çok önemli çocuklar, diye devam etti Fatma Hanım. Bu güzel yurdu, özellikle dünyanın göz bebeği olan İstanbul'umuzu bizlere bırakan ecdadımızı iyi tanımalı; hayırla yâd etmeliyiz.

Bugün isterseniz Fatih'teki komşularımız; Fatih Sultan ile Yavuz Selim Dedelerimizin türbelerini ziyaret edelim. Ne dersiniz? Hem size Yavuz Sultan Selim'in çamurlu kaftanını da gösteririm.

Sena sordu:

– Çamurlu kaftan da ne?

– Yavuz Sultan Selim ilme ve âlime çok önem veren biriydi. Kazandığı zaferlerle dünyanın en büyük hakanı ünvanını alan, bütün Müslümanların hem maddi hem de manevi lideri seçilen Yavuz Selim atıyla giderken, devrin âlimlerinden İbni Kemal'in atının sıçrattığı çamur, kaftanını kirletti. İbni Kemal sap sarı kesildi, korktu. Ama Yavuz kaftanını çıkardı:

"Alimlerin atının ayağından sıçrayan çamurla bulanmış kaftan bizim en değerli eşyamızdır. Bu kaftan öldüğümüzde tabutumuza örtülmek üzere saklansın" dedi.

Gerçekten Yavuz Selim öldüğünde, üstüne o kaftan örtülüp gömüleceği yere kadar götürüldü. Sonra da camekân içine alınıp, türbesine konuldu.

❀ ❀ ❀

"Bana bir harf
öğretenin kölesi olurum."

Hz. Ali (r. anh)

99. GÜN

MİNYATÜRK

Tema: Tarihi Mekânları Öğrenme

Bugün programda bir açık alan müzesi olan Minyatürk vardı.

Yurdumuzda, hatta dünyanın üzerinde tarih ve kültürümüzün derin izleri olan bütün tarihi binaların maketlerini sergileyen Minyatürk, görülmeye değer bir müzeydi.

Eserlere ses cihazlarıyla rehberlik veriliyordu. Çocukların en çok, Boğaz Köprüsü'nü takliden yapılmış olan köprüde yürümek hoşlarına gitmişti.

Haliç manzarasıyla beraber hem eğitici hem de eğlendirici bir gezi olmuştu.

100. GÜN

EYÜB SULTAN HAZRETLERİ

Tema: İstanbul'umuzun Manevi Muhafızını Tanımak

Bugün günlerden Cuma idi. Ziyaretlerin en güzelini Mü'minler için bayram addedilen bu güne ayırmışlardı.

Fatma Hanım:

– Çocuklar! dedi. Bu büyük sahabeyi ziyaret etmeden önce isterseniz onu biraz tanıyalım. Çünkü Eyyub el-Ensari Hazretleri İstanbul'umuzun manevi muhafızıdır. Onu yeterince tanımamak bizler adına büyük bir eksikliktir.

Ayşe atıldı:

– Eyub Sultan Hazretleri Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e hicrette evini vermişti değil mi anne?

– Evet kızım! Eyyub el-Ensari Hazretleri'nin en büyük vasfı, Sevgili Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e, Medine'ye hicretiyle beraber ilk günden itibaren aşkla sadakatle gösterdiği hizmet ve bağlılıktır.

Biliyorsunuz, Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Medine'ye gelince önce Hazreti Eyyub'un evinin alt katına yerleşmişti. Hazreti Eyyub üst kata çıkmasını rica etti ise de Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, ziyaretçileri karşılamada alt katın daha uygun olduğunu söyleyince rıza göstermek zorunda kaldı. Ancak üst kattaki odalarında gece su kırbası devrilince, Hazreti Ebû Eyyub ve hanımı Ümmü Eyyub, hemen üstlerindeki yorganlarını suyun üze-

rine bastırdılar. Aşağı kata bir damla su sızacak diye çok korktular. Üstelik sabaha kadar da uyuyamadılar. Bunun üzerine tekrar Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den üst kata çıkmasını rica ettiler. Bu sefer Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onları kırmadı.

Böylelikle Ebû Eyyub Hazretleri "Mihmendâr-ı Rasulullah" (Rasulullah'ın ev sahibi) şeref ve ünvanına kavuşmuştur. Güzel İstanbul'umuz da bu "Mihmendâr-ı Rasulüllah"a ev sahipliği yapmakla şereflenmiştir.

Eyyub el-Ensari Hazretleri'nin hayatı, hep cepheden cepheye koşmakla, cihatla geçmiştir. İleri yaşına rağmen, İstanbul'u fethetme amacıyla gelen İslâm ordusunun bir askeri olarak, İstanbul yakınlarında şehid olmuştur. Son arzusunu soran komutana demiştir ki:

"Beni, gücün yettiğince düşman yurdu içerilerine defnet. Zira ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i; "Konstantiniyye surları dibinde Salih bir kişi defnolunacaktır" buyurduğunu duymuş bulunmaktayım. Umarım ki o kişi ben olurum."

Kayıtlara göre bu "son arzu" İslâm ordusu tarafından yerine getirildi. Bizanslılar uzun müddet onun kabrine dokunmadılar. Ancak İstanbul'un fethine yakın bir dönemde kabrin yeri bilinemez hale geldi. Fetihten sonra Fatih'in mürşidi Akşemseddin Hazretleri, keşif yoluyla kabri ortaya çıkardı. Fatih, buraya türbe yaptırdı. O günden beri ziyaretçi akınlarıyla dolup taşar, Eyyub Sultan Hazretleri'nin isminin verildiği semt.

Fatma Hanım biraz durduktan sonra sordu:

– Peki niçin İstanbul'umuzun manevi muhafızı diyoruz?

Ayşe cevapladı:

– Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in çok sevdiği bir sahabesi olduğu için.

– Güzel cevap dedi Fatma Hanım. Ama şunu da ilave edebiliriz. Eyyub el-Ensari Hazretleri Hayber Gazvesi sırasında Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den "Allah'ım, Ebû Eyyüb'u muhafaza buyur!" diye duasını almıştı.

İşte, Eyyub Sultan Hazretlerini misafir eden İstanbul'un da bu dua ile bereketlendiğine inanıyoruz.

❀ ❀ ❀

"Ashabım hakkında Allah'a karşı saygılı olun. Allah'tan korkun. Benden sonra sakın onları hedef almayın. Onları seven, beni sevdiğinden dolayı sever. Onlara kin besleyen, bana kin beslediğinden dolayı kin besler. Onları üzen beni üzmüş olur. Beni üzen ise Allah'ı incitmiş demektir. Kim de Allah'ı incitirse, çok geçmez Allah onu cezalandırır."

Hadîs-i Şerîf (Tirmizi)

101. GÜN

SÜLEYMANİYE'Yİ ZİYARET

Tema: Câmi ve Külliyelerimizi Tanıma

Fatma Hanım eliyle Süleymaniye Câmiini gösterdi:

– Çocuklar, şu muhteşem görünüşe bakın. Câmisiyle, külliyesiyle ne debdebeli, ne ihtişamlı değil mi? Koca Mimar Sinan'ın büyük eserlerinden. Kanuni Sultan Süleyman yaptırdı. Bakın, dört minareli oluşu Kanuni'nin İstanbul'un fethinden sonraki dördüncü padişah olduğuna, minaresindeki on şerefe de yine Kanuni'nin Osmanlı'nın onuncu padişahı olduğuna işaret eder.

Câminin etrafında tıp medresesinden, ilim medreselerinden tutun da, hastanelere kadar on altı ayrı bölüm var. Eskiden câmilerimizin etrafında böyle külliyeler çok olurmuş. Bu külliyeler hem eğitim merkezleri hem halka hizmet veren vakıflar olarak çok büyük işler başarmış. Bugünün üniversiteleri mesabesinde çeşitli medreseler, fakir fukaraya ücretsiz hizmet veren hastahaneler, imarethaneler yani aşevleri, sebil adı verilen çeşmeler ve kütüphaneler külliyenin başlıca bölümleri.

Ayşe şaşırmıştı:

– İmarethanelerin ve sebillerin görevini anlamadım anne?

– Yavrucuğum, buralarda her gün talebeye ve yoksula bol bol yiyecek ve içecek dağıtılırmış.

– Ücretsiz mi?

– Evet yavrum, ücretsiz. Şu gördüğünüz yapılar asırlarca bu hizmetleri vermiş. Buradan da anlıyoruz ki Osmanlı Devleti boş yere büyük olmamış.

❀ ❀ ❀

Süleymaniye'de Bayram Sabahı

Ordu–milletlerin en çok döğüşen, en sarpı
Adamış sevdiği Allah'ına bir böyle yapı.
En güzel mâbedi olsun diye en son dînin
Budur öz şekli hayâl ettiği mîmârînin.

Görebilsin diye sonsuzluğu her yerden iyi,
Seçmiş İstanbul'un ufkunda bu kudsî tepeyi...

Ulu mâbed! Seni ancak bu sabah anlıyorum;
Ben de bir vârisin olmakla bugün mağrûrum...

Yahya Kemal Beyatlı

102. GÜN

AYASOFYA

Tema: Tarihimizi Öğrenme

Bugün sırada Ayasofya ziyaretimiz var, dedi Fatma Hanım.

Ayasofya İstanbul'un fetih sembolüdür. Onu ziyaret etmemek olmaz.

Ahmed heyecanla sordu:

– Ayasofya kilise idi, değil mi anne?

– Evet yavrum… Hem de İslamiyet gelmeden önce yapılmış, dünyanın en büyük kiliselerinden biri. İstanbul fethedildiğinde Ayasofya bir harabe halindeymiş. Bizans İmparatoru Hristiyanlıkta mukaddes sayılan altın heykelleri eritip zevki için harcamış. Kilise yıllarca tamir edilmemiş, bakımsız kalmış.

Fatih şehre girdiği gün, Ayasofya'yı câmiye çevirmiş ve ikindi namazını cemaatle orada kıldırmıştır.

Daha sonra Ayasofya'yı tamir ettirerek, câmîi olarak vakfetmiş ve onu câmilikten çıkaracak olanları lanetlemiştir.

Bu sefer Ayşe atıldı:

– Ama şimdi Ayasofya câmîi değil, müze…

– Ayasofya 1453 fetih yılından 1934 yılına kadar câmii olarak kullanılmıştır. 1934 senesinde müze haline getirilmiştir. 1991 yılından itibaren ancak Hünkâr Mahfili denilen küçük bir bölüm namaz kılmaya açılmıştır.

103. GÜN

SULTANAHMED

Tema: Câmilerimiz Harika Birer Sanat Ürünleri

Akşamın ilerleyen saatlerinde Sultanahmed Câmii'nin önündeler…

Sena şaşkındı:

– Ne kadar çok turist var…

– Evet, dedi Fatma Hanım. Sultanahmed çok turistlik bir yerdir. İngilizler sanki Ayasofya ile yarışırcasına tam karşısına yapılmış bu büyük, görkemli câmiye "**Mavi Câmii**" derler. Akşamları yapılan ışıklı gösterisi de çok ilgi çekiyor.

Fatma Hanım derin bir nefes aldı. Kısa bir duraklamadan sonra:

– Çocuklar, dedi; şu mimarideki güzelliğe, şu estetiğe bir bakın!.. Kalem gibi gökyüzüne uzanan incecik minareler ve kubbeleriyle insan ruhunu çepeçevre kuşatan esrarlı bir güzellik akıtıyor.

Fatma Hanım sustu. Câmii'nin ışıklı gösterisi başlamıştı. Çocuklar heyecanla gözlerini diktiler. Şimdi Sultanahmed Câmii konuşuyordu.

104. GÜN

AZİZ MAHMUD HÜDAİ HAZRETLERİ

Tema: Allah Dostlarını Tanıma

Eminönü'nden Üsküdar vapuruna bindiler. Kış günü olmasına karşılık hava güneşliydi; dışarı oturdular. Çocuklar güverteden ellerindeki simitleri parçalayıp atıyor, martılar da havadan kapıyorlardı.

Zevkli bir yolculuktan sonra Üsküdar'a vardılar. Yaya olarak Aziz Mahmud Hüdâî Hazretleri'nin Türbesi'ne yöneldiler.

Yokuşu görünce, Ahmed'in canı sıkılmıştı.

– Hiç yürüyesim yok, diye sızlandı.

Fatma Hanım gülerek:

– Aziz Mahmud Hüdai Hazretleri'nin duasını bilseydin, hiç böyle şikâyette bulunmazdın dedi.

– Neymiş o dua?

– Varınca türbede o duayı okuyacaksınız ama, yine de söyleyeyim. Mübarek, kendini ziyarete gelenlere, denizde boğulma âfetinden muhafaza olmaları için dua etmiş.

Devam etti Fatma Hanım:

– Çocuklar, vatanımızın en büyük zenginliklerinden biri de üzerinde pek çok velinin yaşamış olması. Sık sık gördü-

ğümüz türbeler de bunun ifadesi. Bunlar Allah *(celle celaluhu)*'ın sevgili kulları. Allah *(celle celaluhu)*'ı aşkla sevip, İslâm'ı aşkla yaşayan, Allah indinde değerleri yüksek insanlar… Aziz Mahmud Hüdai (k.s), Merkez Efendi (k.s), Mevlânâ Celâleddin Hazretleri gibi ne büyük gönül erleri gelip geçmiş bu topraklardan. Üstelik hepsi de tekkeler, zaviyeler açıp sayısız gönül erleri yetiştirmişler. Çanakkale Harbi'nde düşman askerlerinin bizi "Yeşil cübbeli, beyaz sarıklı askerler yendi" diye bahsettikleri işte bu velilerin ruhaniyetleri idi. Onun için fırsat buldukça bunların kabirlerini ziyaret etmek; onların huzurunda Allah *(celle celaluhu)*'a çok dualar etmek gerekir.

Ayşe ile Ahmet iştiyak içinde ellerini açarak duaya başlamışlardı bile…

❀ ❀ ❀

"Hayırlılarınızı size haber vereyim mi?
Onlar, görüldüklerinde Allah-u Teâlâ'nın
hatıra gelmesini sağlayan kişilerdir
(Allah dostlarıdır)."

Hadîs-i Şerîf (Buhâri)

105. GÜN

AYRILIK VE CEVİZ OYUNU

Tema: Oyuna Teşvik

Sena'nın son gecesiydi. Sabah İstanbul'dan ayrılmak zorundaydı. Evde hüzün rüzgârlarının hafiften esmeye başladığını gören Fatma Hanım Ayşe'ye döndü:

– Üzüntünü anlıyorum… Ama yavrucuğum düşünsene! Ayrılık olmasaydı, buluşmaların bir anlamı olur muydu?

Sonra da ortalığı yumuşatmak için bir teklifte bulundu:

– Çocuklar, ceviz oyunu oynayalım mı?

– Nasıl bir oyun? Ben bilmiyorum dedi Sena.

Fatma Hanım elindeki ceviz torbasını ortaya koydu:

– Çok güzel ve kolay bir oyun, hemen öğrenirsin. Biz de epeydir oynamıyorduk. Herkes kendisi için onar tane ceviz alsın.

– Ben de nişan cevizlerini dizeyim dedi Ayşe. Salonun ortasına aralıklı olarak onar tane ceviz dizdi.

Fatma Hanım cevizlerden beş-altı metre ileride bir çizgi tayin etti:

– Dördümüz de bu hizada yan yana oturacağız. Herkes sıra ile birer tane cevizini, ortadaki cevizleri nişanlayarak yerden yuvarlayacak. Eğer attığı ceviz ortadaki cevizlere vurursa, o cevizleri alıp kendi cevizlerine ilave edecek. Şayet

attığı ceviz, hiçbir cevize vuramazsa o da ortadaki nişan cevizlerine dâhil olacak.

Oyun ortada ceviz kalmayana kadar devam edecek. Sonra da herkesin cevizi sayılacak. En çok cevizi olan, oyunun birincisi seçilecek.

Fatma Hanım gülerek tamamladı:

– Sonra da, ikinci seçilen çay demleyip, çay bardaklarını hazırlayacak. Üçüncü seçilen mutfakta mısır patlatacak. Dördüncüye kalan da cevizleri kıracak. Hepsi beraber oturup, çayın yanında yiyecekler. Ne dersiniz?

Üçü birden hararetle bağırdılar:

– Harika deriz de, birinci ne yapacak?

– Birinci de çaydan sonra yemek duası okuyacak.

❀ ❀ ❀

"Çocuğu olan
onunla çocuklaşsın."

Hadîs-i Şerîf (Camîu's Sağır)

106. GÜN

DERS SIKINTISI

Tema: Dersi Sevdirmek, Motive Etme

Ahmed sıkıntılıydı. Ders çalışmak için oturduğu masadan, on dakika geçmeden kalkmış mutfakta oyalanıyordu.

Fatma Hanım oğluna döndü:

– Sütlü kahve yapayım mı Ahmed? Ders arası iyi gider.

– Sevinirim anneciğim. Böylelikle belki sıkıntım da azalır.

Fatma Hanım bir taraftan kahve karıştırıyor; bir taraftan da Ahmed'i konuşturmaya çalışıyordu.

– Biliyor musun Ahmed?.. Ben de senin gibi sözelim… Yani yazmayı, okumayı, anlatmayı çok seviyorum. Ama problem çözmeyi, rakamlarla uğraşmayı hiç sevmiyorum.

Ahmed şaşırmıştı:

– Gerçek mi diyorsun anne!

– Evet… Ama düşünüyorum da, keşke çocukken sayısal zekâ etkinliklerine yönlendirilseydim. Çünkü matematiksel zekânın da insana çok katkıları var.

– Mesela dedi Ahmed?

– Mesela; sayısal zekâsını geliştirenler hayatta sebep-sonuç ilişkisini çok güzel kurarlar. Olaylar karşısında güzel mantık yürütür ve güzel çözümler bulurlar. Daha pratik düşünürler. Dahası mühendis, araştırmacı, bilim adamı, bilgisa-

yar programcısı gibi meslekler daha çok matematiği önemseyenlerden çıkar.

Ahmed gülerek ayağa kalktı:

– Anneciğim, ben biraz matematik çalışsam iyi olacak. Kahvemi masama getirebilir misin?

❀ ❀ ❀

"Bir bilginin, bir hüner ve sanatı
öğretebilmesi için karşıdaki öğrencide
istek olması, aşk olması gerekir.
Sevgi ve isteğin temelinde ihtiyaç vardır.
İhtiyaç olmadan söz de olmaz, hüner de."

Hz. Mevlânâ

107. GÜN

ÇOK STRESLİYİM

Tema: Stresle Başedebilme ve Nefes Çalışması

Ahmed okuldan çok stresli ve sinirli gelmişti.

Fatma Hanım:

– Hoş geldin Ahmed dedi.

– Hoş bulduk.

– Çatık kaşlarla hiç de hoş bulmuşa benzemiyorsun.

– Amaaan anne! Zaten çok stresliyim.

– Evet, görüyorum; oldukça streslisin hem de… Önce şu çatık kaşını kaldır bakalım. Sonra da gülümse… Göreceksin her şey daha iyi olacak.

– Sinirden gülümseyecek hal mi kaldı ki? Bir saattir yoldayız. Trafik çok yoğundu. Üstelik servis amca da bugün çok sinirliydi. Bizi sık sık azarladı.

– Demek trafiğin yoğunluğu ve servis amcanın azarlaması sende stres yaptı.

– O kadar olsa… Okulda da Ali ile kavga ettik bugün.

– Anlıyorum, hayli terslikler yaşamışsın bugün… Ama yine de gülümsemen için çok sebep var.

– Mesela?

– Mesela; hamdolsun sağlığın yerinde ve evindesin. Üstelik seni çok özleyen anneciğinin yanındasın.

Ahmed güldü…

– Şimdi oldu dedi Fatma Hanım. Stresle mücadelede en kolay ve etkin güç gülümsemedir. Gülümsemek, beyinde mutluluk hormonu salgılatır.

Konuşmaları kısmen duyan Ayşe merakla kapıda belirdi:

– Neler olduğunu sorabilir miyim?

– Stresle baş etme tekniklerini öğreniyoruz. Sen de gel… Birincisi gülümsemek, ikincisi solunum egzersizi yapmak. Çünkü stres altında olduğumuz zaman vücudumuz çok oksijene ihtiyaç duyar.

– Solunum egzersizi ne demek?

– Gelin beraberce yapalım.

✔ Önce rahat bir şekilde koltuğa oturalım.

✔ Gözlerimizi kapatalım, sadece nefeslerimizin giriş ve çıkışını düşünelim.

✔ Nefes alırken şu kelimeleri ısrarla düşünelim. "Rahatlıyorum, düzenli ve düzgün nefes alıyorum."

✔ Nefesi burnumuzdan alıp, havayı ciğerlere değil direk diyafram boşluğuna, yani karna gönderelim. Karnımızın davul gibi şiştiğini hissedelim. Üç-beş saniye bekleyelim. Sonra da ağzımızdan nefesi yavaş yavaş verelim. Karnımız içe çekilene kadar tüm havayı boşaltalım.

✔ Bunu beş dakika her nefes için tekrarlayalım.

Ayşe gözlerini açtı:

– Ayy, başım döndü.

– Aferin, bu başardığının işareti!.. İlk yapanlarda baş dönmesi olabilir.

Çocuklar, size bir sır vereyim mi? Aslında bu işlem sadece stresle mücadelede değil, her zaman ihtiyacımız olan, yaşam kalitemizi artıracak bir işlem. Yazık ki ben yeni öğrendim. İnşaallah sizler küçük yaşta öğrenirsiniz.

– Bu da ne demek şimdi anne? dedi Ayşe.

– Bak yavrum. İnsan oksijenle yaşar. Nefesi burnumuzdan direk karın boşluğuna, daha doğrusu göğüs kafesi ile karın boşluğu arasında kas olan diyaframa çekersek, vücudumuz daha çok oksijen almış olur. Daha çok oksijen almak, daha kaliteli yaşamak demektir.

Ayrıca güzel konuşabilmek, güzel Kur'an okuyabilmek için de bu nefes terbiyesine ihtiyaç var. Diksiyon yani güzel konuşma dersinin ilk ve en önemli aşaması, doğru nefes alıp vermektir.

108. GÜN

SENİ ARADIM

Tema: Birebir İlgilenme, Değer Verme

Mehmed Bey bir haftalığına yurt dışına çıkmıştı. Her gün evi telefonla arardı. Yine bir akşam vakti çalan telefona Ayşe baktı. Babasıyla konuştu, hasret giderdi. Sonra da:

– Babacığım! Annemi çağırayım mı? dedi.

Mehmed Bey:

– Hayır kızım, ben annenle sabah konuşmuştum… Şimdi senin sesini duymak için aradım, dedi.

Ayşe'nin mutluluktan ağzı kulaklarına varmıştı.

109. GÜN

TELESKOP

Tema: Gözlem, Tefekkür

Mehmed Bey Ayşe ile Ahmed'e yurt dışından bir teleskop getirmişti.

Ahmed sordu:

– Bununla ne yapacağız baba?

– Bununla akşam yıldızları, ayı seyredeceğiz oğlum. Ayın hilalden dolunaya geçerken merhalelerini, yıldızları daha yakından izleyeceğiz. Bir âlim yazmış olduğu kitabın ön sözünde diyor ki:

"Gençtim; çevremdeki inançsız insanların telkinleriyle çok bunalmıştım. Bir gece sıkıntıyla dışarıya çıktım. Uçsuz bucaksız semâyı temaşa ediyordum. Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bu muhteşem gökyüzü, bu ışıl ışıl yanıp sönen yıldızlar sahipsiz olamaz… Sen varsın Allah'ım! Şu mevcudat hep senin varlığını, senin birliğini haykırıyor. Sana inanmamak, sana inanmaktan çok daha zor."

Ayşe atıldı:

– Babacığım, Çoban Yıldızını da görebilecek miyiz?

Ayşe'nin bu ilgisi Mehmed Bey'i sevindirmişti:

– Elbette, Çoban Yıldızını da göstereceğim size…

110. GÜN

YATMAK İSTEMİYORUM

Tema: Konuşarak Sorunu Çözme

Ahmed trenini ve rayları kurmuş oyun oynuyordu. Saat ona gelmesine rağmen hiç yatmaya niyetli gibi durmuyordu. Fatma Hanım oğlunun yanına geldi:

– Ahmed! Farkında mısın bilmiyorum ama saat on.

Ahmet hiç kılını bile kıpırdatmadı.

– Oyuna kendini tam kaptırmışken yarıda bırakıp yatağa gitmek hiç de kolay olmasa gerek diye devam etti Fatma Hanım.

– Evet, aynen öyle, dedi Ahmed.

– Öte yandan sabah erken kalkmak zorundasın. Uykusuz kalıp gün boyu performansının düşmesine de benim gönlüm razı değil. Sence ne yapmamız lazım.

– Sadece on beş dakika daha oynamama izin versen. Ben de ona karşılık dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giyerken çok hızlı olurum.

– Anlaştık, dedi Fatma Hanım…

111. GÜN

ELLER YIKANDI MI?

Tema: Sağlığı Koruma

Fatma Hanım seslendi:

– Çocuklar hemen ellerimizi yıkayıp sofraya geçelim… Çorbalar soğuyor.

Ahmed lavaboya geçmeden sofraya yöneldi:

– Oğlum ellerini yıkamadın.

– Anne! Ellerim temiz.

– Evladım! Yemeğe geçerken muhakkak elleri yıkamalıyız. Hatta dışarıdan eve girerken bile mutlaka ellerimizi sabunlamalıyız. Çünkü birçok mikrop insana elleri dolayısıyla bulaşır.

Ahmed ellerini yıkayıp geldi.

Fatma Hanım devam etti:

– Hem biliyor musunuz? Yemekten önce ellerimizi yıkamakla iki büyük kazanç elde ediyoruz. Bir temizlik, dolayısıyla sağlığı koruma; iki Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ittiba, dolayısıyla sünnet sevabı alma…

112. GÜN

SOFRA ADABI

Tema: Güzel Ahlâk

Yemek yiyorlardı. Ahmed hem çok hızlı yiyor; hem de yemeğin ortasından alıyordu.

Fatma Hanım:

– Ahmed'ciğim dedi, yemeğini daha yavaş yemeye çalışsan… Sofra adabımız neydi? Haydi beraber sayalım:

Bir: Besmele çekmek,

İki: Tuz ile başlamak.

Üç: Her lokmayı yavaş yavaş ve iyice çiğnemek,

Dört: Çatalı ve kaşığı lokmaların arasında elinden bırakmak,

Beş: Yemeği önünden almak,

Altı: Burun temizlemek gibi hoş olmayan şeyleri sofrada yapmamak,

Yedi: Tuz ile bitirmek,

Sekiz: Yemekten sonra şükretmek.

113. GÜN

FASD FOOD

Tema: Sağlıklı Beslenme

Ahmed ocakta pişen yemeğe baktı:

– Anne ben hamburger istiyorum. O yemeği yemek istemiyorum.

– Ahmed bu konuyu defalarca konuştuk. Gerçekten üzülüyorum… Hamburger gibi fasd food türü yiyecekler yemek değil. Bunlarla beslenmek ciddi sağlık sorunları ortaya çıkarıyor. Sen akıllı bir çocuksun. Tam gelişme döneminde olman sebebiyle sağlıklı beslenmen, fasd food türü şeylerden uzak durman şart.

– Ama anne, sokakta görüyorum; çok canım çekiyor.

– Haklısın, çocuk olarak sabretmen çok zor. Ama senin sağlıksız şeyler yemene sessiz kalmak da benim için o kadar zor. İstersen biraz pişirdiğim sebzeden ye, üzerine sana ev hamburgeri yapayım ne dersin?

– Olabilir… Senin ev hamburgerin hazırların yerini tutmuyor ama, hiç yoktan iyidir…

114. GÜN

ÇOCUKLUĞUMUZ ÇOK GÜZELDİ

Tema: Oyunun Önemi

Akşamın ilerleyen saatlerinde tamamlanan aile, tatlı bir sohbetle çay içiyordu. Mehmed Bey yine keyifli keyifli çocukluk hatıralarına dalmıştı.

Hanımına döndü:

– Gerçekten, bizim çocukluğumuz çok güzel geçti. Her anını dolu dolu yaşadık. Bahçe oyunlarımız o kadar renkli, o kadar çeşitliydi ki… Koca delikanlı olana kadar sokakta arkadaşlarımla oynadığımı hatırlıyorum. Sonra uzun kış gecelerinde ev oyunlarımız da çok harika olurdu. Babam oyunun arkasından bize ya mısır patlatır, kestane pişirir; ya da pekmezli diri haşhaş helvası pişirirdi.

Fatma Hanım:

– Evet, dedi… Bizim çocukluğumuz o yönden daha şanslı idi. Anadolu evlerindeki geniş bahçeler, bol arkadaşlı oyunlar çocukların en büyük avantajı idi. Yazık ki günümüz çocukları bütün bunlardan mahrum. Çoğunluk bizim gibi apartman dairelerine mahkûm. Televizyon, bilgisayar ve telefon çocuklar için birer afet haline geldi. Çünkü çocuklar, teknolojinin zirve yaptığı günümüzde en olmazsa olmazını, oyunu yitirdi; şimdi hepsi oyun fakiri…

Mehmed Bey ani bir hamle ile fırladı:

– Kalkın bakalım, birdirbir oynayacağız.

Ahmed seslendi:

– Birdirbir de ne baba?

– Gerçekten bilmiyor musun?

– Bilmiyorum tabi..

– O zaman öğreteyim... Bir kişi sayışarak ebe seçilir. Mesela seni ebe yapalım. Ellerini dizlerine dayayarak rükua varır gibi eğileceksin. Biz de sıra ile ellerimizi senin sırtına koyarak üstünden atlayacağız. Bu arada ellerimizden başka hiçbir yerimiz ebeye değmeyecek. Birinci atlayan "birdirbir", ikinci atlayan "ikidir iki", üçüncü atlayan "üçtür üç" diye bağıracak. Atlarken ebeye değen ebenin ilerisine aynen ebe gibi eğilecek. Sona kalan birinci seçilecek…

115. GÜN

EĞİTİCİ VE EĞLENDİRİCİ 99 ÇOCUK OYUNU VE BİLMECELER

Tema: Oyuna Teşvik

Ahmed, Ayşe size bir sürprizim var, dedi Fatma Hanım. Sonra da bir kitap çıkardı.

– Bakın, bir oyun kitabı! Eski çocuk oyunları unutulup gitti diye üzülüyordum. Yazar güzel bir derleme yapmış ve demiş ki:

"Oyunsuz büyüyen çocuğa, yarımdır diyor uzmanlar. Oyun çocuğun eşi, arkadaşı, iletişim dili… Çocuğun beden gelişimi, sosyal gelişimi, hayata hazırlık stajı…

Yazık ki tarih boyunca çocuğun yetişmesinde (ve nice dâhilerin yetiştirilmesinde perde gerisinde) en etkin fonksiyon olan oyun bugün unutulmaya yüz tuttu.

İşte bu sebeple kendi kültürümüzün mahsulü olan eski oyunlarımızı, mazideki çocukluk sayfalarımızdan süzüp çıkararak kitap sayfalarına döktük.

Sevgili anne ve babalar! Çocuklar! El ele, gönül gönüle.

Var mısınız, günlük programınıza bir de oyun saati eklemeye? **"Eğitici ve Eğlendirici 99 Çocuk Oyunu ve Bilmeceler**" ile nice oyun saatlerinde buluşmak üzere…"

Fatma Hanım devam etti:

– Ben de diyorum ki:

"Var mısınız her akşam bu kitaptan bir oyun seçip oynamaya? Yarım saatlik bir oyun saati yapmaya…

Cevap netti:

– Eveeet!..

❀ ❀ ❀

"Oyun, çocuğu büyümeye ve olgunlaşmaya doğru çeken bir iç güçtür. Onu belli bir seviyeden daha olgun, daha akıllı bir seviyeye doğru çeker, götürür. Birçok şey oyun heyecanı ile öğrenilir. Bedenin gelişmesi de oyun sayesinde normal seyrini izler."

Hz. Mevlânâ (k.s.)

116. GÜN

TAŞIT İÇİNDE

Tema: Zamanı Değerlendirme

Arabayla Beykoz tarafına geçiyorlardı. Ama İstanbul trafiği her zamanki gibi kalabalık ve sıkıcıydı. Ayşe elinde oyun kitabı:

– Bilmece mi sorayım, yoksa kelime oyunu mu oynayalım?

– İkisini de yapalım, dedi Fatma Hanım.

– Peki önce kelime oyunu oynayalım. Ben bir isim söyleyeceğim, sonra başkası bu söylediğim ismin son harfiyle başlayan bir isim söyleyecek. Bir dakika içinde isim bulamayan oyundan çıkacak. İsimler; insan, hayvan, eşya, meyve-sebze veya şehir-ülke isimleri olabilir. İsterseniz önce şehir-ülke isimleriyle oynayalım. Başlıyorum; Isparta!

Ahmed atıldı:

– Adana,

– Ağrı,

– Iğdır.

117. GÜN

YATSI NAMAZLARIMIZI KILALIM

Tema: Namaz Şuuru Verme, Sevdirme

Fatma Hanım Ayşe'ye vakit namazlarını birer birer yerleştirmişti. Şimdi Ahmed'e de aynısını uyguluyordu; ama o ablasından daha çok zorlayacağa benziyordu. Sabah ve akşam namazları biraz da kısa olduğu için yerleşmişti. Son günlerde yatsıyı da ilave etmeye çalışıyordu.

– Çocuklar, haydi yatsı namazlarımızı kılalım, dedi Fatma Hanım.

Ahmed homurdandı:

– Ben sonra kılacağım.

– Ama yavrum sonra da uykun geliyor. Şimdi kılsak daha iyi değil mi?

– Anne! Yatsı namazı uzun bir namaz; çok zoruma gidiyor.

– Demek uzun olduğu için zorlanıyorsun.

– Evet, hâlbuki akşam kısa.

– Anladım, dedi Fatma Hanım. Peki, biraz daha alışana kadar yatsının gayrı müekkede olan ilk sünnetini kılmasan, sana daha kolay gelir mi?

– Sanırım dedi Ahmed.

– Haydi o zaman; namazı beraber kılalım.

118. GÜN

YARIŞANLAR, BU YOLDA YARIŞSINLAR

Tema: Abdest Almayı Sevdirme

– Ahmed! Yatsıyı kılalım mı? dedi Fatma Hanım.

Ahmed puflamaya başladı:

– Hiç abdest almak istemiyorum.

– Ama, abdest almak çok zevkli bir şey. Su insanın elektriğini alıyor; ferahlandırıyor. Gel istersen beraber abdest alalım.

Beraber abdest aldılar. Bu arada Fatma Hanım'ın yaptığı su şakaları Ahmed'in çok hoşuna gitmişti. Az önceki bezginliği üzerinden atmış olarak, neşeyle namaza durdu. Fatma Hanım da duvar gazetesi yaptıkları panoya döndü ve yazmaya başladı:

"Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyuruyor ki; Müslüman abdest aldığında kulağı, gözü, elleri ve ayaklarıyla, işlediği günahları dökülür. Şayet otururşa, affedilmiş olarak oturur."[15]

Namazdan sonra Ahmed, panodaki hadis-i şerifi sesli olarak okudu. Sonra da annesine bir soru yöneltti:

– Peki, abdest alan kişinin hiç günahı yoksa, veya bizim gibi çocuksa, dolayısıyla günahları yazılmıyorsa…

15. Müslim, Tahâret, 32 (nr.223)

Fatma Hanım gülümsedi.

– Ne kadar güzel… Nur üzerine nur. İstersen abdest almanın fazileti ile ilgili başka bir hadis-i şerif okuyalım:

"Herhangi biriniz, abdest alır ve abdesti de yerli yerince yapar sonra da Kelime-i Şahâdet getirirse, ona cennetin sekiz kapısı açılır, dilediği kapıdan cennete girer."[16]

Fatma Hanım devam etti:

– Yani affedilecek günahı yoksa da, cennet kapılarını açtıran ecirlere kavuşuyor.

– Anne, dedi Ahmed. Biz bu durumda çocuklar olarak şanslıyız. Yarışa çok önceden başlamış oluyoruz.

Fatma Hanım şaşırmıştı:

– Hangi yarış?

– Sevapları günahlardan çok etme yarışı anneciğim… Düşünsene, bizim günahlarımız yazılmıyor; ama sevaplarımız, hem de misliyle yazılıyor. Dolayısıyla yarışa çok önden başlamış oluyoruz.

Fatma Hanım duygulanmıştı. Henüz sekiz yaşında olmasına rağmen Ahmed, ne kadar güzel bir tespit yapmıştı.

– Ahmed!.. Bu, benim bile hiç aklıma gelmemişti. Çok muazzam bir tespit yaptın. "**Yarışa önceden başlamak…**" Evet yavrum, işte hayat sadece bu yarıştan ibarettir!.. Mevla Teâlâ Hazretleri'nin Mutaffifin sûresi 26. âyette "**Yarışanlar, bu yolda yarışsınlar!**" buyurması da bu manadadır.

16. Müslim, Tahâret, 17 (nr.234)

119. GÜN

AHMED DERS ÇALIŞIYOR

Tema: Ödüllendirme

Ahmed dersin başında fazla duramayan bir çocuktu. Fatma Hanım oğlunun tam yarım saattir masanın başından kalkmadığını görünce, sevinçle seslendi:

– Ahmed, çok güzel ders çalıştığını görüyorum! Kendini çay, kahve veya portakal suyu gibi bir içecekle ödüllendirmek istersen yardımcı olabilirim.

Ahmed gülerek:

– Portakal suyu çok harika olur, anneciğim! Dedi.

Sonra da daha bir gayretle defterine eğildi. Kendini ödüllendirme işi hoşuna gitmişti.

120. GÜN

ABUR CUBUR

Tema: Sağlığı Bozucu Abur – Cuburdan Kaçma

Ayşe ile Ahmed ellerindeki market poşetini arkalarına saklayarak odalarına geçiyorlardı ki Fatma Hanım gördü:

– Çocuklar inanmıyorum! Yine mi abur cubur aldınız?

Ayşe daha önce de bu konuda çok konuştukları için yarı mahcup:

– Anneee! Çok canımız çekiyor, bunları çok seviyoruz, diye sızlandı.

Fatma Hanım'ın canı sıkılmıştı. Bu, en muzdarip olduğu konulardan biriydi. Çünkü bu abur-cuburlardan hele hele cips türü olanlarından o kadar nefret ediyordu ki… İçeriklerini bildiği için, sanki çocuklar zehir yiyorlar gibi geliyordu ona.

– Çocuklar, dedi… Söz konusu olan sizin kendi sağlığınız. Sizler de bizim çocuklarımız olduğunuza göre bu konuyu göz ardı edebilmem mümkün değil. Bunlarda kanserojen maddelerin olduğu artık ispatlandı. Çünkü çok fazla katkı maddeleri var. Dahası içeriğindeki kötü yağlar, bir süre sonra vücuttaki iyi yağların yerini almaya başlıyor; bu da beynin gelişimine büyük ölçüde zarar veriyor. Hele cips! O kadar çok zararları var ki…

Ahmed'in gözü hep poşetteydi.

Fatma Hanım devam etti:

– Bunları, bilhassa da cipsi ne kadar sevdiğinizi biliyorum. Ama iradenizin daha kuvvetli olacağına inanıyorum.

Ayşe poşeti açtı:

– Tamam anne, haklısın. Bu poşeti çöpe atıyorum, dedi.

– Nee! diye bağırdı Ahmed… Çikolataları da mı?

Fatma Hanım:

– Çocuklar isterseniz cipsi atalım. Ben size onun yerine fırında cips yapayım.

– Aman anne! Sanki fırında cips mi olur; diye itiraz etti Ahmed.

– Ben patatesleri şekilli bıçakla ince ince kesip zeytinyağı ve baharatla harmanlar, sonra da fırına sürersem sizin cipsten daha güzel olur.

– Görelim bakalım diye homurdandı Ahmed, üzgün üzgün…

– Çikolataları da yemekten sonra yersiniz; böylelikle iştahınızı kesmemiş olur. Yani zararı daha aza inmiş olur.

Böylelikle cipsler çöpe, Fatma Hanım mutfağa gitti.

121. GÜN

TOPUM NEREDE

Tema: İstenmeyen Davranışlarda Beklentileri Dile Getirme

Ahmed evin içinde dolanıp duruyor, bir şey arıyordu. Sonunda öfkeli bir sesle bağırdı:

– Anneee! Topumu nereye kaldırdın? Bir saattir arıyorum bulamıyorum.

Fatma Hanım hafifçe kaşlarını çattı:

– Bu tarzda bir soruya cevap verebileceğimi sanmıyorum Ahmed. Güzel sorar mısın?

Ahmed yarı mahcup:

– Affedersin anne. Topumu bulamadım. Nerede olduğunu biliyor musun?

– Biliyorum tabii. Balkondaki oyuncak kutusunun içine koydum. Topunu oynadıktan sonra yerine koyarsan, tekrar ihtiyaç duyduğunda araman gerekmez.

122. GÜN

OYUNDA YENİLMEK

Tema: Beklentileri Dile Getirme

Fatma Hanım çocuklarıyla "Kelime artırma" oyunu oynuyordu. Oyunun galibi olan, ilk oyundan çıkana ceza verecekti. Ahmed daha oyunun başında hata yapıp oyundan çıkmak zorunda kalınca "Ben oynamıyorum" diyerek köşeye çekildi.

Fatma Hanım oğluna yöneldi:

– Bu davranış hiç hoşuma gitmedi. Duyguların ne kadar yoğun olursa olsun yenildiğinde sportmence davranmanı isterim.

123. GÜN

YAZAR OLMAK İSTİYORUM

Tema: Desteklemek, Deneyim Kazanmalarına İzin Vermek

– Anne! dedi Ayşe. Ben yazar olmayı, yani kitap yazmayı çok istiyorum.

Fatma Hanım gülümsedi:

– Demek yazar olmak istiyorsun. Ben de yazarlığı hep harika bir uğraş olarak görürüm.

– Ama anne, büyüdüğümde değil, şimdi olmak istiyorum.

– Hem de şimdi olmak istiyorsun.

– Evet, çocuk masalları yazmak istiyorum. Sence bu mümkün mü?

Fatma Hanım sevinmişti:

– Tabii ki mümkün… Hem de çok güzel bir dal seçmişsin. Zaten bu yönlü bir kabiliyetin de var. "Masal tamamlama" oyunlarındaki başarın dikkatimi çekiyordu. Önce küçük masallardan başlayabilirsin.

Ayşe heyecanla bağırdı:

– Teşekkür ederim anneciğim. Hemen başlıyorum.

124. GÜN

BANA GÜLDÜLER

Tema: Duygularını Karşılamak, Özel Hatıralarını Hafızaya Kaydetmek

Fatma Hanım bir hayli sıkıntılı ve gergin görünen oğluna döndü:

– Seni biraz sıkıntılı görüyorum.

– Evet anne canım bayağı sıkkın.

– Hem bayağı sıkkın ha! Paylaşmak ister misin?

Ahmed içini çekti:

– Bugün teneffüste arkadaşlarla basketbol oynuyorduk. Top elimden kaydı, filenin tam zıt yerine düştü. Arkadaşlar bana güldüler.

– Arkadaşların sana güldüler demek…

– Evet, hem de "Atış bu kadar güzel olur" diye alay ettiler.

– Arkadaşlarının bu sözü seni üzdü tabii…

– Hem de çok üzüldüm.

– Sanırım arkadaşların senin güzel basketbol oynadığını unutmuşlar. Hatırlıyor musun? Bundan birkaç ay önce yaptığınız basketbol maçında en yüksek puanı sen almıştın.

– Aaa! Evet, hatırladım; diye haykırdı Ahmed. Hem de arkadaşlarımın hepsi beni tebrik etmişti.

– O zaman? dedi Fatma Hanım.

– O zamaaan diyerek biraz durakladı Ahmed; sonra da:

– Belki de dedi, arkadaşlarım benimle alay etmek istemediler. Sadece şaka yaptılar.

Fatma Hanım güldü:

– Ben de aynen öyle düşünüyorum.

125. GÜN

SINAV STRESİ

Tema: Çocuğa Rehberlik Yapma

Ayşe yarı heyecanlı, yarı sıkıntılı bir halde annesine seslendi:

– Anne, sana daha önce büyük bir sınavımız olacağından bahsetmiştim ya, işte onun tarihi belirlendi. Tam on beş gün sonra olacak.

– Ooo! Çok güzel dedi Fatma Hanım. Zaten hazırlık yapıyordunuz.

– Neresi güzel anne? Bana göre sınav heyecan, sıkıntı ve kaygı demek. Hele böyle genel bir sınavda hiçbir güzellik göremiyorum.

– Demek sınavı heyecan, sıkıntı ve kaygıdan ibaret görüyorsun. Dolayısıyla sınavda bir güzellik bulamıyorsun.

– Evet aynen öyle. Peki, anneciğim senin sınava bakışın ne?

– Evladım, istersen senin veya benim bakışımla değil de, genel manada sınav hangi anlama gelir ona bakalım.

Sınav talebelerin ilgi, çalışma ve kabiliyetleri ile öğrendikleri bilgilerin değerlendirilmesidir. Ama hiçbir zaman şahsiyetinin değerlendirilmesi değildir. Yani sınav sonucu insanın iyi veya kötü insan olduğunu değil, üzerinde çalıştığı bilgileri iyi öğrendiğini veya iyi öğrenemediğini ortaya çıkarır.

– Tamam, dedi Ayşe. Bu da zaten insanı sıkıntı ve kaygıya sokmaya yetiyor.

– Talebe, bilinçli olarak sınava yaklaşmayı bilirse sıkıntı ve kaygı olmaz. Birincisi; sistemli bir çalışmayla, elinden gelenin en güzeliyle sınava hazırlanmak gerekir. İkincisi; sınava girmeyi kabul etmek bir cesarettir ve başarıdır. Üçüncüsü; talebe, sınavın tek ve son amaç olmadığını bilmeli "Her zaman bir şans vardır" kuralı ile hedefine yürümelidir. Bunları gerçekleştiren, rahatsız edici bir sıkıntı ve kaygıya düşmez.

– Anneciğim, öyle bir cümle söyledin ki… Sanki sıkıntı ve kaygının rahatsız etmeyeni varmış gibi…

– Evet ne güzel anladın! Bütün bu üç şarta dikkat ederek sınava giren talebeye, sıkıntı ve kaygısı rahatsızlık değil, gayret verir.

– Ne diyorsun anne? Şimdi tamamen karıştırdım.

– Şu hikâyeyi dinlersen daha iyi anlayacağını sanıyorum:

"Muzip bir balıkçı, bir deney yapıyor. Avlanmış balıkların konulduğu su tankına, bir gece Baracuda isimli canavar balığı bırakıyor. Normal şartlarda gece su tankına konulan balıkların, ertesi sabaha ancak %10'u sağ olarak ulaşabildiği, gerisi öldüğü halde; Baracuda'nın atıldığı tankta balıkların %90'nının yaşadığı görülüyor."

Bu durum kuşlar için de geçerli. Atmaca saldırılarının korkusuyla kuşlar uçuş yeteneklerini geliştirir. İşte sınavlar da getirdiği stresle sevilmeseler de insanın kabiliyetlerini ortaya çıkarıcı ve geliştiricidirler.

126. GÜN

ÇÖPTE KALEM

Tema: İsraf Yanlış

Fatma Hanım Ahmed'in çalışma masasının yanındaki çöp kutusunda büyük boyda kalem gördü:

– Oğlum! Kalemini çöp kutusuna düşürmüşsün.

Ahmed kaygısızca:

– Düşürmedim anne, attım dedi. Çünkü kalemtıraşla ağzını açıyorum açıyorum, hep kırık çıkıyor. Sinirlendim ve attım.

– Allah Allah dedi, Fatma Hanım. Ucu niçin kırık çıksın ki? Bir de ben açayım.

Kalemtıraşla kalemi sakin sakin açan Fatma Hanım, ucun hiç de kırık çıkmadığını gördü.

– Ahmed, kalem gayet sağlam. Sanırım sen çok telaşlı açtın, onun için kırık çıktı.

– Aman anne! dedi Ahmed. Ben zaten o kaleme sadece 500 kuruş vermiştim.

Fatma Hanım'ın canı sıkılmıştı:

– Neler söylüyorsun Ahmed? O kaleme hiç para vermesen bile, bir eşya olarak senin üzerinde hakkı var. Eşya bizim de olsa, onu israf etmeye hakkımız yok. O kalemi bulamayan ne kadar çocuk var kim bilir?

Ahmed bozulmuştu:

– Özür dilerim anne, düşünemedim. Bir daha eşyamı kullanırken daha duyarlı olurum.

❀ ❀ ❀

"Yiyiniz, içiniz fakat israf etmeyiniz.
Allah israf edenleri sevmez."

A'raf sûresi: 31

"Bir insan yerde bir iğne görüp de almazsa,
bütün medeniyete karşı ihanet etmiş olur.
Bir iğnenin üretiminde binlerce insanın alın
teri, göz nuru, el emeği vardır."

127. GÜN

18 MART ÇANAKKALE ZAFERİ

Tema: Milli Şuur

Akşam yemeğini yemişlerdi. Ahmed sofradan biraz telaşlı kalkmıştı.

– Anne, dedi. Yarın sınıfta Çanakkale Zaferi'nin yıldönümü dolayısıyla kutlama yapacağız. Ben şiir bulacaktım ama unuttum. Yardım edebilir misin?

– Evet yarın 18 Mart… Bizim için çok önemli, tarihi bir gün. Birçok dernek ve vakıflarda kutlama programları, şehidler için hatim duaları var.

– Bizim için 18 Mart niye çok önemli anne?

– Çünkü yavrum, bizler bugün vatanımızda rahat rahat yaşayabiliyorsak namusumuzu, dinimizi koruyabiliyorsak bunu vesile olarak 18 Mart 1915'de kazanılan Çanakkale Zaferi'ne borçluyuz.

Düşman, en gelişmiş silah ve cephanesi ile o güne kadar hiç görülmemiş zırhlı gemiler ile üstelik dünyanın her yerinden asker toplayarak Çanakkale önüne gelmişti. Maddi güç ve üstünlüklerine güvenerek "Çanakkale Boğazı'nı üç günde geçeriz" diyorlardı. Amaçları bu Müslüman necip milleti yok etmekti.

Ama hesapları tutmadı… Bırakın donanımlı silah ve cephaneyi; giyecek elbise, yiyecek ekmek bile bulmada zorluk çeken Mehmetçik her yerden akın akın Çanakkale'ye

koştu. İstiklal marşımızda Akif'in dediği gibi düşmana "Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar, Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var." diyerek haykırdı. İşte Mehmetçik o imanla, dünya tarihine altın harflerle "Çanakkale geçilmez" yazdırdı. Tam 250 bin şehid verdik bu destanı yazmak için. Yaşlısından bıyığı terlememiş gençlere kadar 250 bin şehid.

Mehmed Bey söze katıldı:

– Ne dersiniz? Önümüzdeki ay bir Çanakkale gezisi yapalım mı? Çanakkale şehidliklerini mutlaka ziyaret etmek lazım. Bambaşka, manevi bir atmosferin sizi çepeçevre kuşattığını görüyorsunuz.

– Harika olur dedi Ayşe. Ben de çok görmek istiyorum.

Ahmed sıkıntıyla bağırdı:

– Benim şiir ne oldu? Bana yardım edecek kimse yok mu?

Fatma Hanım bir kitap çıkardı:

– Bugün ben yardım edeyim ama bir daha işini son güne bırakma, anlaştık mı? Kitaptaki şiirlerden seçebilirsin.

Mehmed Bey:

– Seçtiğin bir şiiri sesli oku da dinleyelim, dedi.

Ahmed okumaya başladı;

Çanakkale Harbinde Namaz

İngiliz vakit vakit gemilerden, siperden…
Yine bolca gülle, bomba savurduğu bir gündü.
Hızlı hızlı geçiyordum, tehlikeli bir yerden,
Birdenbire gözlerime bir şey göründü.

Böyle büyük görünen şey küçük bir insandı,
Fakat bana çok dokundu, ayaklarım bağlandı.

Ateşlerin yaladığı bu düzlükten geçerken
Güllelerin cehennemlik yağmurundan kaçarken
Yolun biraz kenarında, tek başına bir nefer
Pervasızca bombalardan, ateşlerden, her şeyden

Kendisine, süngüsünden bir mihrapçık kurmuştu
Sonra onun karşısında namaza durmuştu.

Bir Müslüman nasıl olur, bu levhadan anladım
Hürmetlerle yavaş yavaş sokuldum beş on adım.

Başındaki kabalığın gölgesinde gömülen
Süzük gözler dikilmişti o süngüden mihraba
Hakk'ın büyük divanında, eli bağlı dururken
Artık o, can kaygısını almıyordu hesaba.

Allah Allah, bu ne yüksek imandır ya Rabbi
Bir Müslüman, ne büyük bir kahramandır ya Rabbi!

Kahramandır, çünkü toplar etrafında patlarken
Zerre kadar titremedi, namazını bozmadı
Dört yanına ateş saçan, türlü türlü afetten
Sanki onu koruyordu, bir meleğin kanadı.

Onun, böyle tevekkülü bana pek çok dokundu
Yüreğimi bir şey ezdi… İki gözüm sulandı."[17]

17. Ahmed Nedim

128. GÜN

BU RUH

Tema: Çanakkale'yi Geçilmez Yapan Ruh

Fatma Hanım seslendi:

– Çocuklar! Akşam namazının vakti bildiğiniz gibi çok kısa ve ezan okunalı on beş dakika oldu.

Fatma Hanım şaşırdı. Bugün Ahmed hiç ikiletmeden kalkıyordu.

– Biliyor musun anne? Bugün sınıfta şiirimi çok güzel okudum. Öğretmenimiz tebrik etti. Biraz durakladıktan sonra devam etti Ahmed:

– Fakat bir türlü anlayamıyorum. Biz bu rahatlık içinde namaza zorlanıyoruz. Şiirdeki Mehmedçik o ateş içinde namazını nasıl kılabiliyor?

Fatma Hanım gülümsedi:

– Çanakkale Harbi hep böyle kıssalarla dolu. Çanakkale'yi geçilmez yapan ruh da bu ruhtur zaten.

Çanakkale Savaşı'nı katılanlardan Mustafa Hulusi adındaki asker için de aynı şey anlatılır. Mustafa Hulusi, küçük yaşlardan beri namazına çok dikkat eden birisiymiş. Çanakkale Harbinde düşmanla çatışma halindeyken; Mustafa, bir ara ikindi namazının vaktinin çıkmak üzere olduğunu fark etmiş. Arkadaşlarına namaz kılmak için istihkâmdan çıkacağını söylemiş. Onların "Dur, vurulursun" sözlerine rağmen, bir çalılığın arkasında namaza durmuş. Tam bu arada, o Rabbisiyle baş başayken, bıraktığı arkadaşlarının üzerine bir top güllesi düşmüş ve Mustafa Hulusi hariç hepsi şehid olmuş.

129. GÜN

NAMAZ AĞACI

Tema: Namaza Alıştırma

Fatma Hanım elindeki A4 kâğıdını Ahmed'e gösterdi.

– Çok harika hazırlanmış bir namaz çizelgesi. Elma ağacı şeklinde düzenlenmiş. Bu ağacın dört haftayı temsil eden dört büyük dalı var. Günleri temsil etmek üzere, her büyük dalda yedişer adet küçük dal var. Küçük dallarda da beş vakit namazı temsilen, beşer adet yaprak var. Yani bir ay boyunca her vakit namaz için bir yaprak konulmuş. Her kıldığın namaz için bir yaprağı yeşile boyayacaksın. Sen şimdilik sabah, akşam ve yatsı namazlarını kıldığın için bu üç vaktin yaprağını yeşile boyarsın. Öğle ve ikindi namazlarının yapraklarını şimdilik sarıya boyayalım. İleride inşallah öğle ve ikindi namazlarını da kılmaya başlayınca hepsi yeşile döner.

Şayet bu dört haftalık çizelgeyi, günde üç vakit namazın karşılığı olan üç yaprağı hiç eskizsiz doldurarak tamamlarsan güzel bir sürpriz hediye alacaksın. Ne dersin?

Ahmed heyecanlandı. Çünkü biliyordu ki namazın tavizi yoktu. Sabah, akşam ve yatsı vakitleri hep evde olduğu için annesi zaten ona kıldıracaktı. Ama şimdi bu çizelgeyle sürpriz bir hediye alma şansı çıkmıştı. Hemen atıldı:

– Harika olur anne… Ama hediye sevdiğim bir şey olur değil mi?

Fatma Hanım güldü:

– Pazarlık yok, dedi. Sonra da çizelgeyi beraberce Ahmed'in kütüphanesinin üzerine yapıştırdılar.

Aylık Namaz Ağacı Çizelgesi

130. GÜN

NAMAZ NEDİR?

Tema: Namazı Sevdirme

Bu ayki ev okulu, araya sömestre tatili girmesi dolayısıyla çok ertelenmişti. Nihayet bugün Kâmilelerde toplanıyorlardı.

Kâmile ve annesi Şerife Hanım misafirleri sevgiyle karşıladılar. Ayşe, arkadaşına hediye olarak güzel bir başörtüsü almıştı. Kâmile teşekkürlerle memnuniyetini ifade etti.

Bugünkü ev okulu programında konu namazdı. Fatma Hanım söz aldı:

– Arkadaşlar! Beyin fırtınası oyununu biliyorsunuz… Size "**Namaz nedir?**" diye sorulunca namazla ilgili aklınıza gelen her şeyi yazmanızı istiyorum. İsterseniz oyuna anneleri de katalım. Süremiz on dakika. Mesela; benim aklıma ilk geleni örnek verecek olursam "**Namaz huzurdur.**" Anlaşılmayan bir husus yoksa başlayalım.

Fatma Hanım kağıtları dağıttı. Çocuklar, hatta anneler heyecanla yazmaya başladılar. Süre bitince herkes kendi kağıdını sıra ile sesli olarak okudu. Bazıları birbirinin aynı olsa da çocuklar çok harika kelime ve cümleler bulmuşlardı.

Fatma Hanım çok duygulanmıştı. Aynıları iptal ederek, en güzellerini tahtaya yazdı. Çocuklar da defterlerine geçirdiler.

Şerife Hanım söz aldı:

– Doğrusu ben çocukları tebrik etmek istiyorum. Gördüğüm kadarıyla biz annelerden daha güzel cümleler bulmuşlar. Namazın gerçek anlamını onların ağzından duymak çok sevindirici.

– Teşekkür ederim, aslında hepimizin duygularına tercümanlık yaptınız, dedi Fatma Hanım. Sonra da cümleleri tek tek okudu:

✔ Namaz aşktır.

✔ Namaz miraçtır.

✔ Namaz sevenin sevdiğiyle buluşmasıdır.

✔ Namaz duadır.

✔ Namaz cihaddır.

✔ Namaz kötülüklerden korunmadır.

✔ Namaz nefsi terbiyedir.

✔ Namaz Allah *(celle celaluhu)*'a sığınmadır.

✔ Namaz ruhun gıdasıdır.

✔ Namaz İslam'ın şartıdır.

✔ Namaz Allah *(celle celaluhu)*'a teşekkürdür.

✔ Namaz Allah *(celle celaluhu)*'ı sevmenin ifadesidir.

✔ Namaz anne kucağıdır.

Fatma Hanım elinde bir kitap göstererek:

– Arkadaşlar, dedi. İzin verirseniz ben de bu güzel cümlelere ilave olarak, askerde tatbikattayken dağ başında görevde olan bir gencin, namazla ilgili bir hatırasını okumak istiyorum.

Ve okumaya başladı:

"Sabah namazını kılmak için kalktığımda su aradım, bulamadım. Yanımızdaki sular donmuş. Ne yapalım diye

düşünürken, dereye inip oradan abdest almaktan başka çare olmadığını gördüm. Namazı kazaya bırakamazdım. Can bedende olduğu sürece soğuk ve buz olması abdest için engel olamaz. Soğuktan ellerim tir tir titriyordu. Hemen dereye indim. Baktım ki dere de don tutmuş. Suyun üzerindeki buzları kırarak abdest aldım ve karların üzerinde sabah namazımı kıldım. Vallahi hayatımda kıldığım en tatlı namaz o namazdı…"[18]

❀ ❀ ❀

"Namaz sancıma ilaç, yanık yerime merhem,
Onsuz ebedi hayat, benim olsa istemem"

N.F.K.

18. Çocuklarımıza Namazı Nasıl Sevdirelim, Ahmed Bulut, Timaş Yayınevi, Syf: 72.

131. GÜN

DUANIZ OLMASA NE EHEMMİYETİNİZ VAR

Tema: Duanın Önemi

Ayşe namazdan sonra uzun bir dua etti. Sonra da annesine döndü.

– Anne! dedi. Namazlarımdan sonra hep sınavda başarılı olmak için dua ediyorum. Allah *(celle celaluhu)* namazdan sonra yapılan duaları geri çevirmez değil mi?

– Elbette yavrum! dedi Fatma Hanım. Buna hip şüphen olmasın. Ancak Allahu Teâlâ *(celle celaluhu)* dualarımıza şu üç türden biriyle icâb eder. Yani duamızın karşılığını ya hemen verir, ya geciktirerek verir. Ya da dünyada değil de ahirette kat kat fazlasıyla verir. Burada önemli olan kulun aceleci olmaması, duasını ihlasla yaptıktan sonra kabul olunduğuna inanarak beklemesidir. Ayrıca unutmamalıyız ki her zaman için hayır gördüğümüzde şer, şer gördüğümüzde hayır olabilir. Nice anında icabet olmamış dualarımız vardır, belki bu bize rahmettir. Ama mü'mine düşen her anında duaya sarılmaktır. Dua müslümanın silahı, savunması hatta hayatıdır. Furkan suresi 77'de Mevla Teâlâ buyuruyor:

"Duanız olmasa ne ehemmiyetiniz var?"

Fatma Hanım'ın gözleri ışıl ışıldı.

– Özellikle, Bakara suresinin 186. âyeti beni her zaman çok etkiler, dedi.

Allahu Teâlâ *(celle celaluhu)* ne güzel buyurmuş:

"(Habibim!) ***Eğer kullarım sana beni sorarlarsa,*** (söyle) ***şüphesiz ben yakınım. Dua edenin duasını kabul ederim. O halde onlar da benim davetime uysunlar ve bana hakkıyla inansınlar ki, doğru yolu bulmuş olsunlar.***"

❀ ❀ ❀

"Dua, dua eller karıncalanmış,
Yıldızlar avuçta, gök parçalanmış.
Gözyaşı bir tarla, hep yoncalanmış..."

N.F.K.

132. GÜN

KALEM KAYBOLDU

Tema: Duyguları Kontrol

Ahmed okuldan üzüntülü gelmişti. Fatma Hanım'a döndü:

– Anne, bugün sınıftaki dolabımı, sıramı iyice aradım. Kalemim okulda da yok. Dün kütüphanemin her tarafını aramıştım zaten. Ablam da sen de görmediğinizi söylüyorsunuz. Kalemimi bulmaktan ümidi kestim.

– Evet bu durumda kalemin kaybolmuş gibi görünüyor.

– Anne, o kadar üzgünüm ki anlatamam. Kendimi dersе bile veremiyorum. O çok özel bir kalemdi. Biliyorsun babam yurt dışından getirmişti.

– Seni gayet iyi anlıyorum. Kalemin senin için çok özel ve değerliydi. Kaybettiğin için de dünden beri üzülüyorsun. Ama anlayamadığım nokta, üzülmenin kalemini geri getirmeyeceğini bildiğin halde, seni bu kadar tesiri altına almasına niye izin veriyorsun?

– Ne demek istediğini anlamadım, anne…

– Evladım, bir şeye üzüldüğünde çeresi varsa çaresine bakarsın, üzülmeye değmez. Çaresi yoksa zaten üzülsen de sonuç değişmez. O zaman üzüntünün seni esir alıp, strese sokmasına fırsat vermemek gerek.

– Yani kalemimi kaybetmeme bu kadar çok üzülmemem lazım.

– Evet, aynen öyle. Ancak tekrar böyle bir hadiseye meydan vermemek için, kendine ders çıkarman lazım.

– Ne gibi?

– Eşyanı, hele senin için özel anlamı olan eşyalarını çok dikkatli kullanmaya çalışmak gibi.

Fatma Hanım kısa bir duraklamadan sonra, masaya yöneldi. Eline kağıt, kalem aldı:

– Biliyor musun Ahmed? Az önce söylediğim veciz bir sözdür ve inan en az senin kadar hepimizin ihtiyacı olan bir söz. Bunu iri harflerle yazalım ve panayo asalım.

"Sorunun çözümü varsa üzülmeye değmez. Sorunun çözümü yoksa, üzülsen de sonuç değişmeyeceği için, yine üzülmeye değmez."

133. GÜN

SINAV KAYGISI

Tema: Kaygıyla Mücadele

Ayşe'nin sınavına bir hafta gibi kısa bir zaman kalmıştı. Başaramama korkusu onu ciddi bir şekilde kaygılandırıyor, strese düşürüyordu.

Oldukça sıkkın, tedirgin bir şekilde Fatma Hanım'a seslendi:

– Anne, sınava yaklaştıkça heyecanım ve kaygılarım artıyor. Çok korkuyorum.

– Evet, dedi Fatma Hanım. Üzülerek ifade etmeliyim ki seni ben de öyle görüyorum.

– Ama anne, sınavı kaybetmekten çok korkuyorum.

– Sınavı kaybetmiş olmanın altında yatan korku ne sence? Bunu hiç düşündün mü? Çünkü sen de biliyorsun ki bu sınavı kaybetsen bile üç ay ara ile tekrar tekrar girme şansın var. Seni asıl korkutan sınavı kaybetmek mi, yoksa başkalarının senin hakkında düşünecekleri mi?

– Sanırım anneciğim, asıl korkum başkalarının benim hakkımda düşünecekleri. Aptal, beceriksiz biri olduğum düşünülecek diye korkuyorum.

Fatma Hanım kızının ellerini avuçlarının arasında hafifçe sıktı. Gözlerinin içine ısrarla bakarak sordu:

– Bu bizim için de geçerli mi? Yani sınavı kaybedersen, sana bizim de bu gözle bakabileceğimizi mi düşünüyorsun?

Ayşe gülümsedi:

– Tabii ki hayır anneciğim… Ne senin ne de babamın, hatta Ahmed'in bile böyle düşünmeyeceğine eminim. Ama arkadaşlarımın veya başka yakınlarımızın bu şekilde düşünmelerinden korkuyorum.

Fatma Hanım rahatlamıştı:

– Ama birtanem!.. Bizler başkalarının düşüncelerinden sorumlu değiliz ki… Talebenin görevi başarılı olmak değil; çalışmak, elinden gelenin en iyisini yapmaktır. İstersen gel; sınav kaygısıyla baş etmek için, neler yapılması gerektiğini beraberce öğrenelim; hatta kâğıda yazıp odana asalım.

Fatma Hanım kütüphaneden bir kitap çıkardı ve okumaya başladı:

"✔ Sınav birinci amacınız olmalı, ama tek amacınız olmamalıdır.

✔ Sınav ölüm kalım savaşı değildir. Başarı yolunda merdiven basamaklarından bir tanesidir.

✔ Başaramazsanız, kesinlikle başka bir çıkış yolu vardır.

✔ Zihindeki endişe ve korkuların başarıya faydası yoktur. Sonuca katkısı olmayan şeyi düşünmek zaman kaybıdır. Hatta kaygı düzeyinin yükselmesi, beyinde stres hormonları salgısını arttırır. Aşırı salgılanan stres hormonları, öğrenme yeteneğini geriletir. Korku yerine, "Şimdi çalışma zamanı" deyip işinize bakmalısınız.

✔ Kaygıyı yenmede çözüm, sizi rahatlatan konuları düşünmektir. Özellikle geçmiş başarılarınızı düşünün.

✔ Sınavdan geçen kişiliğiniz değil bilginizdir. Başarısız olursanız kişiliğiniz zarar görmez."[19]

19. Nevzat Tarhan, Mutluluk Psikolojisi, Timaş Yayınevi Syf: 84

134. GÜN

EVİN GÜZELİ CAMİYE EN YAKIN OLAN

Tema: İslâm'ı Yaşamaya, Öğrenmeye Uygun Muhitleri Tercih Etme

Ezan okunuyordu. Fatma Hanım yavaşça pencereyi açtı. Câmilerden gelen Ezan-ı Muhammediyyeler dalga dalga salona yayıldı. Ezan duasını okuyan Fatma Hanım Akif'in mısrasını mırıldandı:

"Şu ezanlar ki dinin temeli

Ebedi benim yurdumun üstünde inlemeli."

Sonra da devam etti:

– Evin en güzeli bence câmiye en yakın olanı… Hele hele bu ev bir de İstanbul'un Fatih'inde ise, daha bir güzel diye düşünüyorum.

Ahmed:

– Anneciğim! biraz fazla abartmadın mı? dedi.

Fatma Hanım hafifçe kaşlarını çattı:

– Olur mu yavrum! İslamı yaşamaya uygun muhitlerde oturabilmek, câmiye yakın ev sahibi olabilmek bir insan için öyle büyük bir nimet ki, bu sözler onu ifadede yetersiz bile kalır.

Hazreti İbrahim, oğlu İsmail *(aleyhisselam)* ile annesi

Hacer validemizi kupkuru, kimsesiz bir belde olan Mekke'ye bırakırken demişti ki:

"***Ey Rabbimiz! Ben zürriyetimden bir kısmını*** *(İsmail (aleyhisselam) ve Hazreti Hacer'i)* ***ekin bitmez bir vadide, senin Beyt-i Muharrem'in*** *(Kabe'nin)* ***yanına yerleştirdim. Ey Rabbimiz!*** *(Bunu)* ***namazı dosdoğru kılsınlar diye*** *(yaptım).***"**[20]

Fatma Hanım devam etti:

– Câmiye yakın oturmak, İslami duyarlılığı olan güzel insanlardan müteşekkil bir cemaate dahil olmak çok büyük bir nimettir. Hele hele çocukları ezansız, câmisiz ve cemaatsiz ortamlarda büyütmek, onlara yapılabilecek en büyük kötülük ve ihanettir. Bu konuda Yahya Kemal Beyatlı'nın "Ezansız Semtler" isimli yazısını mutlaka okumanı isterim.

Bu arada Ayşe kapıda belirdi:

– Neymiş o mutlaka okunması istenen yazı?

Fatma Hanım güldü:

– "Ezansız Semtler…" Madem ki sen de geldin, ben size özetleyerek okuyayım. Beğeneceğinizi umuyorum…

Fatma Hanım kütüphaneden kitabı çıkardı ve okumaya başladı:

Ezansız Semtler

"Kendi kendime diyorum ki: Şişli, Kadıköy, Moda gibi semtlerde doğan, büyüyen, oynayan Türk çocukları milliyetlerinden tam bir derecede nasip alabiliyorlar mı? O semtlerdeki minareler görülmez, ezanlar işitilmez, Ramazan ve kandil günleri hissedilmez. Çocuklar, Müslümanlığın çocukluk rüyasını nasıl görürler?

20. İbrahim Sûresi: 37

İşte bu rüya, çocukluk dediğimiz bu Müslüman rüyasıdır ki bizi henüz bir millet halinde tutuyor. Bugünkü Türk babaları, havası ve toprağı Müslümanlık rüyası ile dolu semtlerde doğdular, doğarken kulaklarına ezan okundu, evlerinin odalarında namaza durmuş nineler gördüler, mübarek günlerin akşamları bir minderin köşesinden okunan Kur'an'ın sesini işittiler; bir raf üzerinde duran Kitabullah'ı indirdiler, küçücük elleriyle açtılar, gülyağı gibi bir ruh olan sarı sayfalarını kokladılar. İlk ders olarak besmeleyi öğrendiler; kandil günlerinin kandilleri yanarken, Ramazanların, bayramların topları atılırken sevindiler. Bayram namazlarına babalarının yanlarında gittiler, câmiler içinde şafak sökerken tekbirleri dinlediler, dinin böyle bir merhalesinden geçtiler, hayata girdiler…

Bugünün çocukları büyük ekseriyetle yine Müslüman semtlerde doğuyorlar, büyüyorlar, eskisi kadar derin bir tahassüs ile değilse bile yine Müslümanlığı hissediyorlar. Fakat fazla medenileşen üst tabakanın çocukları, ezansız yeni semtlerde alafranga terbiye ile yetişirken Türk çocukluğunun güzel rüyasını göremiyorlar…"

135. GÜN

SENİ SEVİYORUM

Tema: Sevgi İfadesi

Ayşe annesinin ellerinden tuttu, gözlerinin içine bakarak, yavaş bir sesle sordu:

– Anneciğim, beni seviyor musun?

Fatma Hanım şaşırmıştı:

– Elbette evladım, elbette seviyorum. O nasıl soru?

– Ne kadar seviyorsun?

– Çok seviyorum… Hem de pek çok… Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar.

– Ben de çoook seviyorum anneciğim, kelimelerle anlatamayacağım kadar.

Ayşe çoktan annesinin boynuna sarılmıştı. Bu sefer Fatma Hanım sordu:

– Peki, senin, benim bu sevgimden şüphen var mı?

Ayşe güldü:

– Olur mu anneciğim? Beni çok sevdiğinden gayet eminim. Hiçbir şüphem yok. Ama yine de senden "Seni Seviyorum" sözünü duymaktan çok mutlu oluyorum.

136. GÜN

BECERİKSİZ

Tema: Destekleme, Duygularını Karşılama

Ahmed çantasını fırlatır gibi vestiyere koydu. Fatma Hanım irkildi:

– Hayrola Ahmed biraz öfkeli gibisin?

– Biraz değil anne, çok öfkeliyim.

– Hem de çok öfkelisin.

– Evet… Bugün beden dersinde takla atamadım. Öğretmen de bana "Beceriksiz" dedi.

– Hımm… Sanırım öğretmenin seni iyi tanıyamamış. Belki takla atamamış olabilirsin, ama başka beden hareketlerini güzel yapıyorsun. Mesela tırmanma ipindeki tırmanışlarını veya barfiskdeki oyun hareketlerini öğretmeninin görme imkânı olsaydı, kesinlikle bu kelimeyi sana söylemezdi.

Ahmed çoktan barfikse sarılmış, öfkesi geçmişti.

137. GÜN

DUYGUSAL BECERİ

Tema: Doyumu Erteleyebilme– Duygusal Özdenetim

Ahmed, masanın üzerindeki değişik şekilleriyle harika bir görünüm arzeden çikolataları görünce sordu:

– Anne, ne kadar güzel görünüyorlar… Bu çikolatalardan alabilir miyim?

– Evet, bunlar el yapımı özel bir çikolata… Ancak sana iki teklifim var. Çikolatayı şimdi yemek istersen ancak bir tane alma hakkın olacak. Yok, dersini yaptıktan sonra almak istersen üç tane çikolata alabileceksin. Karar senin. Yani sabredersen üç çikolata, yok sabredemem dersen bir çikolata… Tercih senin.

Ahmed'in gözü çikolatalarda kalmıştı. Biraz bocaladı ama nihayetinde:

– İkinci teklifini kabul ettim anneciğim. Yani dersimi yapıyorum ve üç çikolata alıyorum.

Fatma Hanım çok sevinmişti:

– Aferin Ahmed… Aslında bu bir duygusal beceri, duygusal özdenetim sınavıydı. Tercihin, duygusal özdenetiminin kuvvetli olduğunu gösterdi.

– Anlamadım anne… O da ne demek?

– Duygusal özdenetim, hedef uğruna duyguları erteleyebilme becerisidir. Yani başka bir ifadeyle nefis terbiyesidir. Bunu başaranlar güvenli, sorumluluk alabilen, plan yapabilen ve proje üretebilen kişiler olur. Ama duygularını erteleme becerisi olmayanlar ise inatçı, kararsız, bencil, kıskanç, sinirli kişilerdir. Onun için doyumlarımızı ertelemeye çalışmak yani nefis terbiyesi yapmak çok önemli.

❀ ❀ ❀

"En büyük düşmanın
iki kaşının arasındaki nefsindir."

Hadîs-i Şerîf (Aclûnî)

138. GÜN

TELEVİZYON İSTİYORUM

Tema: Televizyonun Zararları

Ahmed evin içinde oflaya, puflaya dolanıyordu.

Fatma Hanım:

– Hayrola Ahmed? Çok ofladın.

– Evet anne… Çünkü çok canım sıkılıyor.

– Canın çok sıkılıyor.

– Evet, çünkü yapacak hiçbir şeyim yok. Oysa arkadaşlarımın evlerinde hep televizyonları var. Hiç canları sıkılmıyor.

– Ne biliyorsun canlarının sıkılmadığını?

– Çünkü ertesi günü hep neşeli neşeli akşamki seyrettikleri dizileri anlatıyorlar.

Bu sefer Ayşe söze karıştı:

– Ahmed haklı anne… Evde bir televizyonumuz olsaydı ne kadar iyi olurdu.

Fatma Hanım başını salladı:

– İyi olmazdı. Niye iyi olmazdı; isterseniz size değerli bir ilim adamı ve yazar Cemil Meriç'in sözleriyle cevap vereyim.

"Televizyon kültürü diye bir mefhum tanımıyorum. TV; aylak, şuuru iğdiş edilmiş, hiçbir zaman okumak ve düşün-

mek alışkanlığı kazanmamış, sokaktaki adam için icad edilmiş bir nevi afyondur. Kişiyi gerçek hayattan koparan ve bir hayal dünyasında yaşatan hissi bir istimna."

Ayşe itiraz etti:

– Ama anne, tv insanı eğlendiriyor; mutlu ediyor. Bu az bir şey mi?

– Tv insanı eğlendiriyor mu, yoksa yarı şiddet, yarı ahlaksız, yarı komedi içeren zik-zaklı sahneleriyle insanı daha mı gerilime sokuyor?

Ahmed söze girdi:

– Arkadaşlar okulda anlatırken bile gülüp eğleniyorlar.

– O zaman size bir fıkra anlatayım dedi Fatma Hanım:

Palyaço

"Bir psikatriye adamın biri girip muayene oluyor. Hiç mutlu olamadığından yakınıyor. Doktor ona:

– Şu karşıda bir sirk var. Oradaki palyaço insanları gülmekten kırıyor, arada oraya uğrayınız, tavsiyesinde bulunuyor. Hasta cevap veriyor:

– İyi ama doktor bey! "O palyaço benim zaten."

139. GÜN

HUZUR MU, EĞLENCE Mİ?

Tema: Eğlence Geçici Hazdır

Ailecek, davet edildikleri bir düğüne gittiler. Ahmed babasıyla erkekler tarafına, Ayşe de annesiyle hanımlar kısmına geçti. Eski bir Osmanlı konağı olması hasebiyle nezih bir yerdi. Bir hoca efendi sohbet veriyordu.

Fatma Hanım ile Ayşe kendilerine gösterilen masaya geçtiler. Sonra da gayri ihtiyari göz göze bakıştılar ve hoca efendinin devam eden sohbetini dinlemeye başladılar. Çünkü sohbet sanki akşamki konunun devamıydı:

*"…Evet, eğlence de insana bir haz, bir mutluluk verir. Ama eğlencenin bitmesiyle o haz, mutluluk yok olur. Zaten sürekli olan eğlenceler de insana haz verme özelliğini kaybeder. Ama namaz kılma, iyilik yapma, zikir gibi fiillerin verdiği haz, mutluluk kalıcıdır ki onun adına huzur denir. Huzuru asla geçici hazlara değişmeyelim. "Namaz kılıyorum, ama yine huzur bulamıyorum" diyenler olabilir. Cevaben diyoruz ki; namazı hakkıyla kılsalardı, huzuru kesinlikle bulurlardı. Çünkü iştiyakla kılınan bir namaz önce insanın mutluluk hormonlarını çalıştırır. Kalbi sıkıntıdan, kaygıdan kurtararak itminana ulaştırır. Mevla Teâlâ Hazretleri Rad sûresi 28. âyette: "**İyi bilin ki, kalpler ancak Allah'ı zikirle itminana erer**." buyurmuştur…"*

140. GÜN

SINAV GÜNÜ

Tema: Çalışmak Kazanmaktır

Ayşe heyecanla annesine döndü:

– Ne dersin anne? Yarın sınavdan kaybetmiş olarak mı çıkacağım, yoksa kazanmış olarak mı?

– Tabii ki kazanmış olarak kızım… Sen görünüşte sınavı kaybetmiş bile olsan, asılda kazandın. Çünkü elinden gelenin en iyisini yaptın, çalıştın. Unutma; çalışmak, kazanmak demektir.

❀ ❀ ❀

"Şüphesiz ki insan için kendi çalıştığından başkası yoktur ve elbette ki çalışmasını yakında görecektir. Sonra ona en değerli mükafat verilecektir."

Necm sûresi: 39-40-41

141. GÜN

KAZANDIM

Tema: Başarıyı Çok Büyütmeme

Ayşe imtihan salonundan kıpkırmızı çıkmıştı. Yüzü gülüyordu:

– Müjde anne, müjde kazandım!

Fatma Hanım kızına sarıldı:

– Tebrik ederim. Çok sevindim… Ama dün söylediklerimi tekrarlıyorum. Kazanmak yüksek not almak değil, çalışmaktır. Düşük not alıp sınavı kaybetmek bir düşüklük olmadığı gibi; yüksek not alıp kazanmak da büyük bir üstünlük değildir.

❀ ❀ ❀

"Güzelliğin afeti (belası) kibirdir."

Hadîs-i Şerîf (Beyhaki)

"...Allah büyüklük taslayanları asla sevmez."

Nahl sûresi: 23

142. GÜN

HOCAMIZIN SELAMI VAR

Tema: Kendine Örnek Olabilecek Şahsiyetleri Sevdirme

Fatma Hanım kızına döndü:

– Ayşeciğim! Hocamızın sana çok selamı var. Sınavını geçtiğin için tebrik ediyor.

– Sahi mi anne? Epeydir Hocaannemi görmedim, çok özledim. Aslında bu Cuma çıkışında seninle ben de gelip ziyaret edeyim mi?

– Çok iyi olur. Seni gördüğüne o da sevinecektir. Hem giderken de çiçekçiden bir gül alalım; sen hediye edersin.

143. GÜN

EV GRUBU

Tema: Gruba Dâhil Ederek Eğitme

Fatma Hanım oğluyla istişare yapıyordu:

– Ahmed, hani bizim, ablanın arkadaşlarıyla bir ev okulumuz vardı ya? Bunun benzerini uygulayan bir grup duydum. Beş çocukmuş bunlar… Hepsi de senin yaşında. Bu grup haftada bir gün bir çocuğun evinde toplanıyormuş. Başlarında yirmi yaşlarında bir genç varmış. Bugün çocuğunu o gruba gönderen bir hanımla tanıştım. Bana o kadar güzel şeyler anlattı ki: Osman ismindeki bu genç şakacı, çocuklarla güzel oyunlar oynayan, oldukça kabiliyetli ve şuurlu biriymiş. Namazı cemaatle kıldırmak için çocukları câmiye götürüyormuş. Bazen bir pastanede salep içiyorlar, bazen de parka gidiyorlarmış. Ayda bir havuzda yüzme programları varmış. Bütün bunların yanı sıra güzel dersler de yapıyorlarmış. Ne dersin? Sen de katılmak ister misin?

Ahmed atıldı:

– Havuz varsa isterim.

144. GÜN

HOCAANNE

Tema: Örnek Şahsiyetlerle Görüşme

Günlerden Cuma idi. Ayşe söz verdiği üzere Hocaanne'yi ziyarete gitti. Sohbetini dinledi… Sonra da özenerek aldığı gülünü hediye etti.

Hocaanne tam bir insan sarrafı, gerçek bir eğitimci idi. Ömrünü gençlerin yetişmesine adamış, bu dertle dertlenmiş bir sevdalı, bir aşk eriydi. Ayşe'yi çok içten bir sevgiyle karşıladı; alnından öptü. Getirdiği gül için çok teşekkür etti ve o müşfik sesiyle:

"Ayşe'ciğim, sen kendin zaten bir gülsün!" diye iltifatlar etti. Sonra da "Vuslat" isimli romanını imzalayarak hediye etti.

Hocaanne'sinden çok güzel dualar alarak ayrılan Ayşe sevinçten uçuyordu.

145. GÜN

KÜÇÜK BİR GEZİNTİ

Tema: Nitelikli Zaman Ayırma

Soğuk kış günlerinin ardından, bahar muştuları geliyordu. Hava ılıklaşmış, ağaçlar çiçek açmaya başlamıştı. Ahmed grup toplantısına gitmişti. Cumartesi olması dolayısıyla Ayşe de evdeydi. Fatma Hanım'ın aklına bir fikir geldi:

– Ayşe, benimle küçük bir gezintiye var mısın? Hava çok güzel görünüyor.

– Nasıl bir gezinti anne?

Fatma Hanım omuzlarını silkti:

– Mesela Haliç'e doğru, hatta Eminönü'ne doğru yürümek gibi. Hem biraz deniz havası alırız; hem de ana-kız başbaşa bir gezinti yaparız.

Ayşe sevinçle ellerini çırptı:

– Harika olur anneciğim. Sen bir tanesin.

146. GÜN

LALE BAHÇESİ

Tema: Nitelikli Beraberlik

Pazar günü ailece arabayla geziyorlardı. Fatma Hanım yol kenarlarındaki lalelerden çok etkilenmişti:

– İstanbul zaten çok güzel bir şehir, ama lâlelerle daha bir güzelleşmiş. Aman Allah'ım! Yollar lâle bahçesine dönmüş.

– Evet, dedi Ayşe… Gerçekten harika bir görünüm var.

Mehmed Bey bir teklif getirdi:

– İsterseniz, sizi belediyenin dünyanın en ünlü lâlelerini sergilediği lâle bahçesine götüreyim, ne dersiniz?

– Çok iyi olur dedi Fatma Hanım. Lâlelerin en güzel olduğu zaman şimdi. Çok özel bir çiçek olan lâlenin değişik cinslerini görmek isterim.

Ayşe sordu:

– Lâle neden çok özel bir çiçek, anne?

– Çünkü kızım, tasavvufta lâlenin özel bir anlamı var. Rumuz olarak gülün Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i, lâlenin de Allahu Teâlâ *(celle celaluhu)* Hazretleri'ni temsil ettiği kabul edilir. Bundan dolayı da Osmanlı İmparatorluğu'nda ecdad lâleyi çok önemsemiş, dünyaca ünlü lâle türleri yetiştirmiştir.

147. GÜN

YARDIM İSTEYEN YABANCILAR

Tema: Yabancılara Dikkat

Fatma Hanım elindeki gazeteyi canı sıkkın bir şekilde katladı.

– Çocuklar, size bir şey sorabilir miyim? dedi ve devam etti:

– Mesela ikiniz veya tek başınıza parkta oynarken yanınıza bir yabancı gelir ve "Anneniz kaza geçirdi, şu anda hastanede yatıyor; sizi istedi. Gelin götüreyim" derse ne yaparsınız?

Ayşe meseleyi anlamıştı:

– İnanmayız tabii ki… Hemen eve gider seni ararız.

– Aferin Ayşe dedi Fatma Hanım. Sonra da Ahmed'e döndü:

– Peki… Sen parkta oynarken bir bayan gelse, "Köpeğimi kaçırdım, yakalamama yardım eder misin?" dese ne yaparsın Ahmed?

Ahmed bocalamıştı:

– Yardım etmek isterim ama her halde etmemem lazım.

Fatma Hanım başını salladı:

– Yazık ki öyle çocuklar… Yardım etmemeniz, tanımadığınız kişilerin sözlerine güvenmemeniz lazım. Az önce

gazetede yine bu yollarla kaçırılan çocukları okudum. Çok üzücü… Sizden büyüklerin, sizden yardım istemesi normal bir davranış değil. Ayrıca tanımadığınız kişilerin size verdiği hediyeyi de kesinlikle almayın. Almak istiyorsanız da mutlaka bana veya babanıza sorun. Ayrıca kesinlikle kimsenin olmadığı, tenha yerlere gitmeyin.

Kapıyı da kesinlikle yabancılara açmayın. Gelen tamirci, elektrikçi bile olsa içeri almayın. Benim sizi evde bırakıp çıkmam gerektiği bir durum olursa, kapıyı arkadan kilitlemeyi ihmal etmeyin.

❀ ❀ ❀

"(Önce deveni) bağla, (sonra) tevekkül et."

Hadîs-i Şerîf (Münâvi)

148. GÜN

ÖZÜR DİLEDİM YA!

Tema: Duyguları Karşılama ve Empatiye Yönlendirme

Ayşe annesiyle dertleşiyordu:

– Biliyor musun anne, Tûba sanki bana küs gibi.

– Küs gibi derken?

– Yani, konuşuyor ama isteksiz… Sadece zarurette konuşuyor.

– Hımm! Demek sadece zaruretle konuşuyor.

– Evet; dün ona biraz sert konuşmuştum. Herhalde ondan…

– Demek dün biraz sert konuşmuştun…

– Ama anne, arkasından özür diledim. Bu kadar da büyütülmez ki…

– Özür dilediğin için unutması gerektiğini düşünüyorsun.

– Evet, aynen öyle.

Fatma Hanım gülümsedi:

– Bak yavrum, gel seninle küçük bir deney yapalım, dedi. Sonra da küçük bir tahta parçasıyla küçük iki çivi ve çekiç getirdi.

– Bak şimdi bu çivileri çakalım. Sonra da çıkaralım, ne olur dersin?

– Tabii ki tahtada izleri kalır.

– İşte kızım, yazık ki insan kalbi de biraz buna benzer. Evet, özür dilemek büyük meziyettir ama özür dileyecek işleri yapmaktan kaçmak daha büyük meziyettir. Boşuna dememişler: "Kılıç yarası geçer; ama dil yarası geçmez."

❀ ❀ ❀

"Allah-u Teâlâ çirkin konuşanı ve ne konuştuğunu bilmeyenleri sevmez."

Hadîs-i Şerîf

149. GÜN

ABLAMI KISKANIYORUM

Tema: Olumsuz Duyguların İfadesine Fırsat Verme

(Düdüklü tencerenin emniyet sübabı nasıl basınç altında tencerenin patlamasını önlüyorsa, özellikle olumsuz duyguları ifade edebilmek de çocuklar için aynı görevi görür.)

Ahmed hışımla annesine döndü:

– Anne, ben ablamı çok kıskanıyorum.

Fatma Hanım durakladı:

– Ablanı kıskanıyorsun ha? Hem de çok.

– Evet, çok kıskanıyorum. O her konuda daha başarılı.

– Demek onun her konuda daha başarılı olduğunu düşünüyorsun?

– Öyle… Bense beceriksizin biriyim.

Fatma Hanım hafifçe kaşlarını çattı:

– Kendinin beceriksiz olduğunu düşünüyorsun. Gerçekten buna inanıyor musun?

Ahmed biraz durakladı:

– Şey… Bilmiyorum ki… Sence ben beceriksiz miyim?

– Bu konuda benden önce senin görüşün önemli. Kendini bir muhasebe et bakalım. Gerçekten beceriksiz olduğunu düşünüyor musun? Beceriksiz olma genel ve ağır bir suçlama.

– Evet bazı konularda beceriksizim ama, becerebildiğim çok şeyler var.

– Hem de pek çok şeyler, öyle değil mi? Herkes her konuda başarılı olacak diye bir kaide yok. Senin çok iyi yaptığın halde, ablanın güzel yapamadığı işler yok mu?

Ahmed güldü; keyfi yerine gelmişti:

– Hem de çok şey var…

❀ ❀ ❀

"Kıskançlıktan şiddetle kaçının!
Çünkü kıskançlık, ateşin odunu
yiyip bitirdiği gibi, sevapları yer bitirir."

Hadîs-i Şerîf (Buhâri)

150. GÜN

MATEMATİK SINAVINDAN KORKUYORUM

Tema: Paslaşma Tekniği

[Çocuğun anlattıklarını dikkatle dinleme
Anlattıklarını kafada yeniden şekillendirme
Sonra da yeni kelimelerle çocuğa yeniden anlatma.]

Ahmed sıkıntılıydı.

– Anne, yarın matematikten sınavım var. Çok korkuyorum.

– Demek yarın matematik sınavın var ve başaramamaktan korkuyorsun.

– Evet, biliyorsun matematikle aram zaten pek iyi değil.

– Matematikle aranın çok iyi olmadığını biliyorum, ama epeydir güzel çalışıyorsun. Eskiye göre çok daha iyi olduğunu düşünüyorum.

– Haklısın eskiye göre çok daha iyiyim. Ama son konuyu bir türlü anlayamıyorum.

– Son konu ne ile ilgili?

– Kesirler… Kesirlerle işlem yapmayı anlayamadım.

– Sınavda soru kesirlerden çıkar diye korkuyorsun. Anladım… İstersen şimdi seninle kesirlere beraber çalışabiliriz,

ne dersin? Benim de unuttuğum bir konu; böylelikle kendimi yenilemiş olurum.

– Teşekkür ederim anneciğim, beni çok rahatlattın.

❀ ❀ ❀

"(İnsanlara) kolaylaştırın, zorlaştırmayın; müjdeleyin, nefret ettirmeyin."

Hadîs-i Şerîf (Buhâri)

151. GÜN

BİR ELMA YAPRAĞI DAHA BOYA

Tema: Namaza Alıştırmada Takip

Fatma Hanım en zorlu ve en önemli işinin namaz kılmayı çocuklar için bir meleke haline getirmek olduğunu biliyordu. Hayatın günlük telaşlı akışı içinde bu konuya özel bir duyarlılık gösteriyor, çocukları uzaktan hep takip ediyordu. Akşam vakti çoktan girdiği halde hiç kıpırdamayan Ahmed'e seslendi:

– Ahmed, namaz ağacının yapraklarını boyamayı unutmuyorsun değil mi? Bir ayın dolmasına az kaldı.

– Hiç unutur muyum anne… Gel bak ağacım ne güzel oldu.

Fatma Hanım Ahmed'in odasına girdi. Heyecanla:

– Evet, dedi. Ağacın çok harika gözüküyor. Haydi hemen akşamını da kıl, bir yaprak daha boya…

152. GÜN

HZ. YUŞA'I ZİYARET

Tema: Peygamberleri Sevdirme ve Nitelikli Beraberlik

Pazar sabahı beraber kahvaltı yapıyorlardı. Ahmed babasına döndü:

– Bugün bir işin var mı baba?

– Hayır oğlum, bugün önemli bir işim yok. Sizi gezdirebilirim. Hepimiz için uygun olabilecek bir yer tercih edin, gidelim.

Ayşe bilgiç bilgiç atıldı:

– Babacığım, imam sensin. En iyisi tercihi sen yap.

Mehmed Bey:

– O zaman sizi Yuşa *(aleyhisselam)*'a götüreyim. Hem Beykoz'da bol deniz havası alırız. Hem de gayet yüksek ve yeşillik olan Yûşa tepesinde bol oksijen alırız. Hepsinden önemlisi Allah *(celle celaluhu)*'ın nebilerinden Yuşa *(aleyhisselam)*'ı ziyaret edip ecir alırız; dua ederiz. Ayrıca Yuşa *(aleyhisselam)*'ın kabri gerçekten insanı manen çok etkileyen, ruhu okşayan çok güzel bir mekan.

Bu işe en çok Fatma Hanım sevinmişti:

– Harika bir fikir. Ben de çoktandır Yûşa *(aleyhisselam)*'ı ziyaret edemedik diye üzülüyordum. Hemen taze bir çay yapayım. Termosa koyarız; yanında da dün yaptığım

kurabiyeleri alırız. Araba yolculuğumuzda çay ve kurabiye servisleri benden.

Ayşe atıldı:

– Bilmeceler benden.

Mehmed Bey oğluna göz kırptı:

– Fıkralar da Ahmed'den olursa çok renkli bir gezi olur.

❀ ❀ ❀

"Biz hiçbir peygamberi Allah'ın izniyle kendisine itaat olunmasından başka bir şey için göndermedik! Eğer gerçekten onlar (günah işleyerek) nefislerine zulmettikleri zaman (Senin huzurunda tevbe etmek için sağlığında veya vefatından sonra) Sana gelseler ve Allah'tan mağfiret dileseler, o Rasûl de kendileri için bağışlanma talebinde bulunsa, elbette Allah'ı tevbeleri kabûl edici ve ziyade (acıyıcı) olarak bulurlar."

Nisa sûresi: 64 (Nesefî Tefsiri)

153. GÜN

FETİH KUTLAMALARI

Tema: Tarihle Özdeşleşme

Fatma Hanım eşine rica etti:

– Bugün İstanbul'un Fethi yıldönümü dolayısıyla belediye bir kutlama programı hazırlamış. Su gösterileriyle fetih canlandırılacakmış. Işık ve havai fişek gösterileri yapılacak; mehter eşliğinde geçit töreni olacakmış. Çocukları götürsen çok iyi olur…

Mehmed Bey'in canı sıkıldı:

– Ama birine randevum vardı, dedi.

Fatma Hanım üsteledi:

– Randevular bazı önemli hallerde iptal olabilir. Çocukları kutlamaya götürmen ve bu arada onlara Fatih'i anlatmanın çok önemli olduğunu düşünüyorum.

Mehmed Bey gülerek espri yaptı:

– Görüşlerinize aynen katılıyorum ve randevumu iptal ediyorum.

154. GÜN

ANNE KUZUSU

Tema: Anne ile Paylaşım

Ayşe okuldan geldiğinden beri dalgın ve sıkıntılı görünüyor ama konuşmuyordu. Fatma Hanım birkaç kez onu konuşturmaya çalıştıysa da başaramadı; oluruna bıraktı.

Fakat Ayşe'nin bunaltılı görünüşü daha da artmaya başlamıştı. Fatma Hanım bu sefer daha kararlı bir şekilde Ayşe'nin ellerinden tuttu. Gözlerinin içine bakarak:

– Ayşeciğim, konuşmamız gerektiğini düşünüyorum, dedi.

Ayşe hıçkırarak ağlamaya başladı. Hiçbir şey anlayamayan Fatma Hanım, kızını kucakladı.

– Ayşe, dedi. Lütfen neler olduğunu anlatır mısın?

Ayşe yavaşça başını kaldırdı:

– O zaman "Anne kuzusu" oluyor adım.

Fatma Hanım yanlış duyduğunu düşünerek:

– Efendim! dedi.

– "Anne kuzusu" anne, anne kuzusu!.. Günlük geçirdiği olayları annesiyle paylaşanlar anne kuzusuymuş…

Fatma Hanım o kadar şaşırmıştı ki kızına boş boş bakıyordu. Ayşe devam etti.

– Sıkıntılarımı, başımdan geçenleri sana anlatmadığım zaman çok bunalıyor, daralıyorum. Anlattığım zaman arka-

daşlarım tarafından "anne kuzusu" diye isimlendiriliyorum. Ne yapacağımı şaşırdım.

Fatma Hanım arkasındaki koltuğa yavaşça oturdu. Derin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştı.

– Arkadaşların sıkıntılarını veya sevinçlerini, anneleriyle paylaşmıyorlar da kimlerle paylaşıyorlar acaba? dedi ve devam etti:

– Bak kızım! Arkadaşların adına bu olaya çok üzüldüm. Demek ki onların anneleriyle iletişimleri kopuk. Büyükler bile sıkıntılarını, sorunlarını konuşma, paylaşma ihtiyacı duyarken, bir çocuktan konuşmaması nasıl beklenir? Veya çocuk annesiyle konuşmazsa, sıkıntılarını paylaşmazsa ne olur?

Unutma yavrucuğum! Bir çocuğun ilk ve en önemli arkadaşı annesi olmalıdır. Aksi takdirde bu, çocuk adına büyük kayıplara ve psikolojik sorunlara yol açıcıdır.

❀ ❀ ❀

"Kelimelerle anlatılamayan fedakarlık
ve karşılıksız sevgiyi târif et desen bana,
herhalde sadece 'ANNE' derdim ben sana"

"Anne, yavrum dese, yaşlar iner gözüne;
Anne, saçlarını serer yere yorgan yerine"

155. GÜN

SORUNLARIMIZ BİR BARDAK SUYA BENZER

Tema: Stresle Başetme

Çocuklar yatmıştı. Fatma Hanım salonda Kur'an okuyordu. Neden sonra Ayşe çıkıp geldi.

– Aaa Ayşe! Sen daha uyumadın mı?

– Hayır anne, bir türlü gözüme uyku girmedi. Yatağımda dönüp, duruyorum.

– Uyuyamadın demek! Kafanda takılan bir şey mi var?

– Bir şey olsa, çok şey var… Biliyorsun, bugünlerde arkadaşlarımla aramda ciddi sorunlarım var. Yarınki derslerimi de iyi hazırlayamadım.

Fatma Hanım güldü.

– İyi de kızım, şimdi sadece uyku vakti… Sorun çözme, ders çalışma vakti değil ki. İstersen gel, sana bununla ilgili güzel bir hikâye anlatayım. Belki uykunun gelmesine yardımcı olur.

Bir Bardak Su

"Bir hoca elinde bir bardak su ile derse girdi. Talebelerle birkaç dakika görüşüp konuştuktan sonra sordu:

– Bu bardağı birkaç dakikadır elimde tutuyorum. Sizce ne oldu?

– Hiçbir şey!

– Peki, bir saat boyunca tutsaydım ne olurdu?

– Kolunuz ağrımaya başlardı, dedi talebelerden birisi.

Hoca güldü

– Haklısın dedi, peki şimdi ben bu bardağı bir gün boyunca tutsam ne olur?

Talebeler gülüştüler…

– Herhalde kas spazmından hastaneye gitmek zorunda kalırsınız, dediler.

Hoca tekrar:

– Peki, oluşan bu sorunların bardaktaki suya faydası olabilir mi? diye sordu.

Talebeler yine tek ağızdan cevapladılar:

– Hayır.

– Peki, o zaman niye çekiyorum ki ben bunca ağrıyı, acıyı?

– Çekmeyin, Hocam çekmeyin! Bırakın bardağı düşsün, dert mi yani! deyiverdi talebelerden biri gülerek.

Hoca:

– Kesinlikle haklısın, dedi ve devam etti:

– İşte hayatın problemleri de böyledir. Onları kafanda birkaç dakika tutarsan bir şey yokmuş gibi görünür. Ama uzun süre taşırsan başın ağrımaya başlar. Daha uzun süre taşırsan daha yıpranırsın, hatta bitersin. Bir şey yapamaz hale gelirsin.

Hayatınızdaki mücadeleleri ve sorunları düşünmek tabii ki önemli… Ama daha önemlisi onları her günün sonunda, uyumadan önce yere bırakmaktır. Aynen bardak gibi. Kırmanız da gerekmiyor. Usulca başucunuzdaki sehpaya bırakıvermeniz yeterli…"

156. GÜN

ANNE SENİNLE UYUYABİLİR MİYİM?

Tema: 7–10 Yaşlarında Çocukların Yataklarını Ayırma

Ahmed, uyumak için odasına çekildikten on dakika kadar sonra elinde yastıkla salona geldi:

– Anne, bir türlü gözüme uyku girmiyor. Bu gece ben de senin yatağında uyusam olur mu? dedi.

Fatma Hanım oğlunun ellerinden tuttu:

– Demek uykun yok. Peki, benim yatağımda uykun daha da açılmayacak mı?

– Bilmiyorum, ama seninle uyumak istiyorum.

Fatma Hanım Ahmed'i yavaşça bağrına bastı:

– Ama evladım, benimle uyuma yaşını çoktan aştın. Biliyorsun çocuklar yedi yaşından sonra yataklarında kendi başına uyumalılar. Ki sen zaten bebekliğinden beri hep kendi yatağında yatmaya alışıksın. Öyle değil mi?

Bu sefer Ayşe atıldı:

– Hani birkaç ay önce babam yurt dışına gitmişti ya… Ben de annemle yatmak istemiştim; ama kabul etmemişti.

Ayşe durakladı sonra yeni aklına gelmişçesine sordu:

– Sahi anne, çocukların 7 veya 10 yaşından sonra anne veya babalarıyla beraber uyumaları neye göre yanlış?

Fatma Hanım böyle bir soru beklemiyordu. Kısa bir şaşkınlıktan sonra cevapladı:

– Tabii ki İslam'a göre kızım… Bizim için tek ölçü dinimizdir. Yoksa mantığımıza göre ölçüler koyarsak asla doğruyu bulamayız. Düşünsene… Herkesin düşünce şekli ve mantığı farklı. Herkes kafasına göre bir ölçü koysa ne olurdu?

Hâlbuki doğru tektir. O da herkesi hepimizi yaratan Allah'ın koyduğu doğrulardır. Bu doğrularda bildiğimiz veya bilemediğimiz pek çok güzellikler vardır. Ama asıl olan, o güzelliklerden dolayı değil, sadece Allah'ın doğrusu olduğu için onu kabul etmektir. Ayşe tekrar sordu:

– Anne! Çocukların on yaşından sonra anne ve babalarıyla veya kardeşleriyle beraber yatmama yasağında ne gibi güzellikler olabilir ki?

Fatma Hanım devam etti:

– Bence bu yasak, çocukta öz güven gelişimine, çocuğun bebeklik psikolojisinden kurtulup büyümesine ve sağlıklı bir kimlik yapısına kavuşmasına çok katkıda bulunur. On yaşına geldiği halde daha anne veya babasıyla yatmak isteyen bir çocuk bağımlılık duygusu geliştirmiş demektir.

Ama yine tekrarlıyorum…

Bizler, doğruları güzelliklerinden dolayı değil, bizi yaratanın emri olduğu için doğru bilir ve uygulamaya çalışırız. Mesela az önceki sorunuzun cevabına bakalım

İslam'a göre; kız ve erkek çocukların on yaşına basınca yataklarını anne, baba, kız ve oğlan kardeşlerinden ayırmak vaciptir. Yedi yaşından itibaren ayırmak gerekli ise de on yaşından itibaren vücub (vaciplik) ifade etmektedir.[21]

Fatma Hanım Ahmed'e döndü:

– Bu durumda bize düşen nedir? Yorumlarla yorulmadan teslim olmak… İstersen tespihimi senin odanda çekebilirim. Belki uykunun gelmesine faydası olur. Ne dersin?

Konunun uzamasıyla çoktan uykusu gelmiş olan Ahmed:

– İyi olur anne… diyerek odasına yöneldi.

❀ ❀ ❀

"Çocuklarınız yedi yaşına ulaştıkları zaman, yataklarını ayırın."

Hadîs-i Şerîf (Ebû Dâvûd)

21. Prof. Dr. İbrahim Canan Hazreti Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in Sünnetinde Terbiye, syf: 361

157. GÜN

İSİMLİ HAVLU

Tema: Temizliği Sevdirme

Ahmed, gerek yemek öncesi gerekse yemek sonrasında el yıkama işinde hâlen üşeniyordu. Yemekten sonra yine annesinin gözlerinin içine baktığını görünce lavaboya yöneldi.

Önce lavabodaki lavanta kokulu sabun dikkatini çekti. Ellerini güzelce sabunladı. Ama esas sürpriz havludaydı. Kurulamak için elini uzattığında sürprizi gördü. Annesi pamuk gibi yumuşacık bir havluya yeşil nakışla **Ahmed** yazdırmıştı.

158. GÜN

MİRAÇ GECESİ

Tema: Ruhların Miracı

Ayşe mis gibi kokular aldığı mutfağa doğru yöneldi. Fırından yeni çıkmış üzeri susamlı kandil simitlerini görünce:

– Hayrola anneciğim! Kandil simidi yapmışsın… dedi.

– Evet, kızım, unuttun mu? Bugün Miraç Kandili. Ahmed de sen de kandil simitlerini çok sevdiğiniz için ben kandillerde hep bu simiti yapmaya çalışıyorum; biliyorsun…

– Eveet! Hem de çok nefis olur simitlerin… Çoktandır kandil gelmeyince unutmuşum.

Ayşe eline aldığı simidi keyifli keyifli yerken sordu:

– Miraç kandilinde ne oldu anneciğim?

Fatma Hanım işini bırakarak sandalyeye oturdu… Anlatmaya başladı:

– Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Receb Ayı'nın yirmi yedisine denk gelen bir gece Kabe'de iken Cebrail *(aleyhisselam)* yanına geldi. Onu Burak isimli bir hayvanla Mescid-i Aksa'ya götürdü. Sonra da Miraç isimli merdivenle dünya semasına çıkardı. Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* o gece mekândan ve cihetten münezzeh olarak Allahu Teâlâ'yı gördü.

Ayşe heyecanla sordu:

– Gördü mü?

– Evet yavrum diye devam etti Fatma Hanım. Ömrü boyunca Allahu Teâlâ ile hep vuslat, yani beraberlik halini yaşayan Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Miraç'ta vuslatın doruğuna ulaştı. Miraç'tan dönüş de onun için hicranların en büyüğü oldu. Miraç'taki vuslat duygusunu en çok namazda duyduğu için "**Namaz mü'minin miracıdır**" buyurarak, inananları manevi miraca davet etti.

– Yani namazla biz de bir yerde miraç etmiş sayılıyoruz, öyle mi, anne?

– Evet kızım, aynen öyle… Miraç kelime olarak yükselme, çıkma demek. Allahu Teâlâ ayet-i kerimesinde:

"***Ve biz, ona şah damarından daha yakınız***"[22] diyor. Evet, Mevla bize çok yakın, ama biz ondan çok uzağız. İşte miraç bu uzaklığı kaldırmanın, bizi O'na yakın etmenin adıdır. Onun için Miraç gecesi mü'minler için çok önemli bir gece. Mevla ile yakınlığımızın ne derece olduğunu bu gece çok iyi muhasebe etmeliyiz.

22. Kâf Sûresi: 16

159. GÜN

OKUL–AİLE BİRLİĞİ TOPLANTISI

Tema: Okul ve Öğretmen ile Yakın İlişki İçinde Olma

Ahmed âni bir hareketle annesine döndü:

– Anne yarınki toplantıyı unutmadın değil mi?

– Okul-aile birliği toplantınızı mı kastediyorsun?

– Evet anne, diye devam etti Ahmed… Öğretmenimiz annelerinize tekrar hatırlatın diye sıkı sıkı tembih etti de.

Fatma Hanım gülümsedi:

– Senin okul-aile birliği toplantın olacak da ben unutacağım. Mümkün mü?

160. GÜN

TOPLANTI NETİCESİ

Tema: Olumluya Odaklanma

Ahmed heyecanla annesine sordu:

– Eee! Anne… Toplantı nasıl geçti?

– Çok güzel geçti yavrum. Öğretmeninizle detaylı konuştuk; arkadaşlarınızın anneleriyle tanıştık… Çok verimli geçti.

– Anne!.. Esas merak ettiğim; öğretmenimiz benim için ne dedi?

Fatma Hanım güldü:

– Neler demedi ki…

Ahmed iyice telaşlanmıştı:

– Anne, lütfen!.. Heyecandan bayılıp düşmemi mi bekliyorsun?

– Tamam, tamam… dedi Fatma Hanım ve devam etti:

– Öğretmenin senin için çok güzel şeyler söyledi. Güzel ahlaklı, arkadaşlarıyla uyumlu bir çocuk, dedi.

– Peki derslerim, derslerim için ne dedi?

– Derslerine, özellikle matematiğe karşı son zamanlarda daha çok gayret sarfettiğini gördüğünü ve bunun kendisini çok memnun ettiğini söyledi:

Ahmed'in keyfi yerine gelmişti. Gülerek:

– Ben gidiyorum, dedi.

Bu sefer annesi şaşırmıştı:

– Nereye gidiyorsun?

Çoktan odasına yönelmiş olan Ahmed seslendi:

– Matematik çalışmaya, anneciğim.

❀ ❀ ❀

"Pencereden baktıklarında çamuru, kiri değil pencerenin ötesini görebilen anne babalar, şahsiyetli, sağlıklı çocuklar yetiştirebilirler. Hayatın her alanında, olumsuzluklara takılıp kalmadan olumluya yönelebilmek eğitimin temel sırlarındandır."

161. GÜN

DÖRT HAFTA DOLDU

Tema: Verilen Sözü Tutma

Akşam bütün aile toplanmıştı.

Ahmed heyecanla:

– Nihayet beklenen gün geldi, dedi.

Sonra da arkasında gizlediği namaz ağacı resmini çıkardı.

– Unuttunuz mu yoksa? Tam dört hafta oldu ve benim elma ağacım yemyeşil yapraklarla doldu.

Fatma Hanım atıldı:

– Tabii ki unutmadık. Getir bakalım, yapraklarını tek tek kontrol edelim.

Mehmed Bey itiraz etti:

– Ama ben bir iki defa sanki yatsıyı kılamadın gibi hatırlıyorum.

– Ama babası, Ahmed sonra onları kaza etti. Zaten sadece iki defa olmuştu.

– Eee! Dedi Ahmed… Şimdi gelelim sürprize…

Mehmed Bey güldü:

– Evet sürprizi fazlasıyla hak etmişsin ama, elma ağacını bugün gördük; sürprizi de yarın görelim.

162. GÜN

SÜRPRİZ

Tema: Ödüllendirme

Ahmed çok heyecanlıydı. Sürprizi merak ediyordu. Babasının geliş saatini sabırsızlıkla beklerken zil çaldı. Koşarak kapıyı açtı. Sevincinden babasının boynunu atıldı:

– Aslan babam, bisiklet mi aldın! Hem de geçen ay alış-veriş merkezinde gördüğüm ve çok beğendiğim bisiklet.

– Evet dedi Mehmed Bey, beğendiğin bisiklet.

– Ama babacığım o bisikletin fiyatı yüksekti. Biraz pahalı bir hediye olmadı mı?

Mehmed Bey başını salladı:

– Olur mu evladım? Dünyanın en güzel hediyesi bile senin yaptığının karşısında değersiz kalır. Onun için bu hediye sana az bile. Ama bizim ödülümüz dünya imkânlarına göre bu kadar, gerçek ödülü sana Mevla Teâlâ verecek.

Ayşe atıldı:

– Durun bakalım, ben ne oluyorum? Beni çok çabuk büyütüverdiniz galiba. Artık namazları tam kılıyorum diye bana elma ağacı vermiyor musunuz?

– Neden olmasın? Dedi Fatma Hanım… Yalnız istersen senin elma ağacını, namazını geciktirmeden, hemen kılma adına düzenleyelim. Yani geciktirdiğin vakitlerde yaprakların sarı olsun… Vaktinde, hemen kıldıkların da yeşil olsun.

Eğer bir ayda yeşil yaprakların sayısı sarılardan çok gelirse ödülü hak edersin. Olur mu?

Ayşe birkaç saniye düşündü:

– Tamam, dedi; anlaştık…

❀ ❀ ❀

"Çocuklarınıza ikram edin,
terbiyelerini güzel yapın."

Hadîs-i Şerîf (İbni Mâce)

"Kişinin harcadığı dinarın (paranın) en efdali
ailesi için harcadığı dinardır."

Hadîs-i Şerîf (Müslim)

163. GÜN

ELMALARIN ANLAMI NE?

Tema: Güzel Ahlak, Sadakaya Teşvik

Ahmed, önündeki namaz ağacı çizelgesinde kıldığı akşam namazının yaprağını özenle boyadı. Sonra aklına takılan bir soruyla annesinin yanına gitti:

– Anne! dedi. Hani şu namaz ağacındaki elmalar var ya? Onlar ne anlama geliyor? Bunu daha önce de sormuştum. Onun sırası var demiştin ama çok merak ediyorum.

Ayşe atıldı:

– Onlar sadaka elması… Sahi, anne onu da dahil etsek olmaz mı?

Fatma Hanım güldü:

– Neden olmasın? Ahmed bu işi gayet güzel öğrendi. Elmayı ilave edebiliriz.

Ahmed yeni bir sorumluluk gelme korkusuyla yarı pişman, yarı şaşkın bakarken Fatma Hanım devam etti:

– Dikkat ederseniz günü temsil eden her dalda bir elma resmi var. Elmalar sadakayı temsil ediyor. Yani gün boyunca bir sadaka veren veya sadaka mukabili bir iş yapan bu elmaları kırmızıya boyayacak.

Ahmed sordu:

– Sadaka mukabili iş yapmak nedir?

Fatma Hanım:

– Çok güzel bir soru, dedi ve devam etti:

– Sadakalar maddi olduğu gibi manevi de olabilir. Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) buyurmuşlardır ki:

"Kardeşine karşı gülümsemen bir sadakadır. İyilikleri emretmek, kötülükleri nehyetmek sadakadır. Yolunu kaybeden birine yolunu buluvermen, gözü görmeyen bir kimse için görüvermen bir sadakadır. Yolda taş, diken gibi şeyleri atıvermen sadakadır."[23]

İnsanlara madden veya manen yardımda bulunmak, güzel davranmak, bir sadakadır.

❀ ❀ ❀

"Suyun ateşi söndürdüğü gibi,
sadaka da hataları siler."

Hadîs-i Şerîf (Tirmizi)

23. Tirmizi-Fezail 4675

164. GÜN

BU SARIK PAÇAVRA DEĞİL

Tema: Güzel Ahlak ve Okumaya Teşvik

Bu ay ev okulu toplantısı Ayşelerdeydi. Ayşe çok heyecanlıydı. Annesi çeşit çeşit pastalar, börekler yapmış; bu esnada da Ayşe'den yardım almıştı.

Nihayet misafirler gelmeye başladı. Ayşe arkadaşlarına güzel bir ev sahipliği yaptı. İkramdan sonra Fatma Hanım küçük bir kitap çıkardı:

– Çocuklar, çok harika bir hikaye buldum. İsterseniz sırayla herkes sesli olarak birer sayfa okusun. Sonunda da tek tek bu hikâyeden ne anladığımızı söyleyelim.

– Evet Tûba… Sen başla bakalım!

Bu Sarık Paçavra Değil

Herat şehri, yazın güzel günlerinden birini daha yaşıyordu. Pazar kurulmuştu… Uzak ve yakın köylerden akın akın gelen insanlardan bir kısmı ihtiyaçlarını almak için uğraşırken, diğer bir kısmı ise getirdiği mahsulleri satmaya çalışıyordu…

Pazar yeri bu… Koca bir alan ve alana açılan bütün sokaklar insanla doluydu… Yere bir yaygı yayan, üzerine sergisini açmış, avaz avaz bağırıyordu…

O ne kalabalıktı öyle… Satıcılar, avazları çıktığı kadar bağırırken, sattıkları malları ellerinde garip bir şekilde sallıyorlardı. Malını öven, bu maldan başka bir yerde bulunamayacağını iddia edenler öylesine çoklardı ki…

Satıcılar, getirdikleri mallarını bir an önce satabilmek; alıcılar ise, alacakları şeyleri aldanmadan alabilmek telaşı içindeydiler…

Pazar yeri bu. Onca kalabalığın, onca gürültünün içinde, nicedir görüşmeyen kimseler, ayaküstü ve bağırarak hal hatır soruyorlardı. Pazar yeri bu. Kim kime? Kimler yok ki?

Bakır güğümünün çıngıraklarını sallayarak soğuk şerbetler satanından; cambazlardan, kuşbâzlardan, ta dilencisine kadar her türlü insan vardı…

Daha çocuktu… Yaşıtların göre biraz büyümüş görünüyordu. Bu da, olgunluğundan, ağırbaşlı oluşundan ileri geliyordu…

Çocuktu… Üstüne giydiği elbise öylesine eskiydi ki… Ama tertemizdi. Başında beyaz tülbentten bir sarık vardı. Sarık ki, neresinden tutulsa elde kalacak gibiydi… O kadar eskimiş, o kadar yıpranmıştı ki, bir tarafından düğümlese, diğer taraftan lime lime çözülüyordu… Ama sakız gibi beyaz ve temizdi…

Çocuktu… Talebeydi… Üstelik yetimdi…

Pazar yerinde işi neydi?.. Kim bilir?.. Belki sadece yolu oradan geçiyor, belki de insanları incelemek için gelmişti…

Alış-veriş mi?.. Hayır… Bir tek kuruşu bile yoktu ki… Ne ile alış-veriş yapacaktı?.. Çocuktu, talebeydi, yetimdi…

Kalabalığın arasında, kendine yol açmaya çalışarak ağır ağır ilerliyordu. Birden, nereden peydahlandıysa, kar-

şısına bir dilenci çıktı… Onca insanın arasında, bula bula o çocuğu mu bulmuştu?.. Bulmuştu işte…

Dilenci, boynunu bükerek çocuğun karşısına dikildi:

– Delikanlı, diye inledi. Allah rızası için şu fakire bir şey vermek istemez misin?.. Öylesine açım ki…

Çocuk, ansızın içinde bir şeylerin eriyip gittiğini hissetti. Üzerinde bir tek kuruşu bile yoktu. Gözlerini yumdu. Sallanıyordu. Dilenciye verebileceği hiçbir şeyi yoktu. Adam, "Allah rızası için" demişti… Aman Yarabbi!.. Allah rızası için bir şey verememenin ne büyük bir ızdırap olduğunu anlıyordu… Ama hiçbir şeyi yoktu ki… Ne verebilirdi?.. Yüreğinin eriyip bittiğini sandı…

Çocuğun suskunluğunu gören dilenci, gitmek yerine, aksine bu isteği tekrarladı:

– Allah rızası için yiğidim… Çok açım…

Çocuğun kulaklarında pazar yerinin o korkunç gürültüsü dinmiş, başka bir uğultu başlamıştı… Ani bir kararla:

– Beni takip et, dedi.

Ve çocuk önde, dilenci arkada olmak üzere yürüdüler. Bir sokak, bir sokak daha… Derken bir köşe başında, içerden nefis yemek kokuları gelen bir aşçı dükkânının önünde durdular…

Çocuk, tezgâhta duran aşçıbaşına yaklaşıp, selam verdi. Sonra da, titrek bir sesle:

– Usta, dedi. Şu başımdaki ince sarık temizdir. Yıpranmış olması sizi yanıltmasın. Yumuşacıktır. Bulaşık yıkamaya, kap-kacak kurulamaya yarar sanırım…

Aşçıbaşı pek bir şey anlamadı:

– Eee? diye sordu. Yani ne söylemeye çalışıyorsun?

Çocuk, başını öne eğerek yutkundu:

– Yani… Şey… diye kekeledi. Ben bu tülbendi sana vereyim, sen de bana bir kap yemek ver…

Aşçıbaşı, bir çocuğa, bir de başındaki ince sarığa bakıp güldü…

– Yani bu paçavra karşılığında bir tabak yemek mi istiyorsun?

Çocuk, üzülerek başını öne eğdi. Aşçıbaşı da üzüldü. Çocuk, belli ki çok açtı. Ve dilenmek istemiyor, sarığını vererek bir kap yemek almak istiyordu. Bu tülbent o kadar eskiydi ki, bir bardak su bile etmezdi. Ama olsun; her şey karşılıklı mı olmalıydı? Aşçıbaşı, çocuğa acıdı. Ve bir tabak yemekle, bir parça ekmek verdi…

Kim bilir nasıl da iştahla yiyecekti… Ama o da ne?.. Çocuk aldığı yemeği kendisi yemedi. Kapıda bekleyen dilenciye verdi… Ve dilenci, kıtlıktan çıkmış gibi, yemeğe saldırdı. Silip süpürdü.

Dilencinin karnı doymuştu. Tabağı çocuğa uzatırken, dua etti. Çocuk da tabağı alıp tekrar tezgâhın önüne geldi. Tabakla birlikte, başından söküp aldığı tülbendi aşçıbaşına uzatırken:

– Allah senden razı olsun usta, dedi.

Aşçıbaşı, yerinde donup kalmıştı. Kendisine uzatılan şeyleri, uyurgezer gibi aldı. Birden aklı başına geldi. Çıkmak üzere olan çocuğa seslendi:

– Gel yiğidim, dedi. Ben sözümü geri aldım ve senden özür diliyorum. Bu tülbent sarıktır, paçavra değil!.. Bununla bulaşık yıkanmaz.

Çocuk gülümsedi:

– Alamam onu usta, dedi. Alırsam anlaşmamız bozulmuş olur… Bir kap yemeği, bu sarık karşılığında istemiştim. Siz de razı olmuştunuz. Eğer bunu geri alırsam, dilenci durumuna düşerim.

– Hayır yiğidim, diye ısrar etti aşçıbaşı. Ben helâl ediyorum… Bu sarıkla bulaşık yıkayamam. Onu geri almanı istiyorum.

Çocuk, aşçıbaşının gözlerine bakarak gülümsedi. Bu gülüşte mana âleminden pırıltılar vardı…

– İyi ya, dedi. Sevinirim. Bulaşık yıka diyen mi oldu? Onu dükkânında sakla. Ben senin yerinde olsam, o sarığı geri vermem.

Sonra da, "Allahaısmarladık" diyerek çıkıp gitti…

Aşçıbaşı, yerinde donup kalmıştı. Tek kelime bile söylemeden, çıkıp giden çocuğun peşi sıra bakakaldı.

Günler günleri kovaladı… Aşçı dükkânı, sadece Pazar kurulduğu günler iş yaparken, her gün arı kovanı gibi işlemeye başladı. Aşçıbaşı, bu işin sebebini tahmin edebiliyor ama kimseye bir şey söylemiyordu. Sadece gülümseyerek, duvara astığı sarığa bakıyordu.

Bu mübarek çocuğun, ileride evliyanın büyüklerinden Ubeydullah-ı Ahrâr hazretleri olabileceğini, zavallı aşçı nereden bilecekti?..[24]

24. Çocukken de Büyüktüler, Sadettin Kaplan, Alioğlu Yayınevi

165. GÜN

DÜN ÇOK GÜZELDİ

Tema: Sosyalleşme

Ayşe annesine döndü:

– Biliyor musun anne? Dünkü toplantı beni çok mutlu etti.

Fatma Hanım güldü:

– Beni de dedi. Özellikle arkadaşlarına gayet nazik, kibar bir ev sahipliği yapman çok hoşuma gitti.

Peki ya seni en çok mutlu eden ne oldu?

Bu sefer Ayşe gülmeye başladı:

– Beni en çok arkadaşlarımın getirdikleri hediyeler mutlu etti. Özellikle benim zevkime uygun şeyler seçmeye çalışmaları beni çok sevindirdi.

166. GÜN

KAVGACI ARKADAŞ

Tema: Güzel Ahlak

Ahmed sıkıntılıydı:

– Bugün sınıfımıza yeni bir arkadaş geldi. Hiç sevemedim, kavgacı birine benziyor.

Fatma Hanım şaşırmıştı:

– O nasıl söz Ahmed? Arkadaşın daha bugün geldiğine göre onu tanımıyorsun demektir. Tanımadığın biri hakkında bu sözleri söylemek biraz erken değil mi?

– Olur mu anne? O daha ilk günden hemen beni azarladı.

– Seni azarladı mı?

– Evet… Ben pencerenin önünde oturuyordum, yanıma geldi. "Çekilsene be oradan!" dedi.

❀ ❀ ❀

"Muhakkak ki ben güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim."

Hadîs-i Şerîf (Buhâri)

167. GÜN

ELMAYI BOYUYORUM

Tema: Cömert Olmak

Ahmed, namaz ağacı çizelgesinin başına giderken annesine seslendi:

– Bugün arkadaşım Ali kalemini unutmuş. Ben de yedek kalemimi ona hediye ettim. Gerçi çok sevdiğim bir kalemdi ama olsun.

Elmayı boyamayı hak ettim, değil mi?

– Tabii dedi Fatma Hanım. Hem de en kırmızısından… Sevdiği bir kalemi hediye edebilmek çok harika bir olay. Aferin!..

❀ ❀ ❀

"Cömert; Allah'a yakın, insanlara yakın, cennete yakın, cehenneme uzak olandır. Cimri; Allah'a uzak, insanlara uzak, cennete uzak, cehenneme yakın olandır."

Hadîs-i Şerîf (Tirmizi)

168. GÜN

PAKETİ TAŞIMAYA YARDIM

Tema: Yardımlaşma – Büyüklere Saygı

Ayşe annesine seslendi:

– Bugün eve gelirken komşumuz Zehra Teyze'nin elinde paketler vardı. Taşımasına yardım ettim. Bu da sadaka oldu mu?

Fatma Hanım tebessümle:

– Tabii ki oldu, dedi. Elmanı boyayabilirsin.

Annesi ile ablasını dinleyen Ahmed hemen söze karıştı:

– Bugün otobüste ben de bir teyzeye yerimi verdim. O zaman bu da sadaka sayılır.

– Elbette, dedi Fatma Hanım. Hem saygı, hem de yardım ifade eden güzel bir davranış…

169. GÜN

ARGO KELİMELER

Tema: Arkadaş Seçimi

Ahmed annesine seslendi:

– Anne, sınıfa gelen yeni arkadaş var ya? Ağzı çok bozuk, hep argo kelimeler kullanıyor.

– Eyvah! dedi Fatma Hanım. Bu çok kötü bir haber işte.

– N'oldu anne?

– Yani yavrum, kötü özellikleri olan arkadaş, bulaşıcı hastalığı olan insan gibidir. Ondan kaçmak lazım. Farkında olmadan o kötü özellikler aynen sana geçer. Bunun için de zaten Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*):

"Kişi, arkadaşının dini (yolu) üzeredir. Öyleyse kişi kiminle arkadaş olduğuna dikkat etsin"[25] buyurmuştur.

❀ ❀ ❀

"Allah-ü Teâlâ çirkin konuşan ve ne konuştuğunu bilmeyenden nefret eder."

Hadîs-i Şerîf (Tirmizi)

25. Tirmizi, (nr: 2378)

170. GÜN

HERKES KENDİ KABINDAN KONUŞUR

Tema: Güzel Ahlak

Ahmed dertliydi:

– Anne! Yeni gelen arkadaş var ya… Bugün bana resmen hakaret etti. Dondum kaldım; cevap bile veremedim. Ama yarın gidince ben de ağzının payını vereceğim.

– Demek sana hakaretine çok içerledin?

– Evet anne, hem de çok! Yarın bana söylediğini aynen iade edeceğim.

– Ama evladım! Sen onun kullandığı kelimeleri ağzına alabilir misin? Veya, onun gibi davranmak sana yakışır mı?

– Ama anne, çok üzülüyorum.

– Seni çok iyi anlıyorum, yavrum… Lâkin ona hakaret etmen senin üzüntünü gidermez ki… Üstelik bu şekilde onun seviyesine düşmüş olursun. İzin verirsen bir kıssa anlatmak istiyorum:

"Adamın biri Hazreti İsa'ya hakaret eder. Hazreti İsa'nın cevap vermediğini gören arkadaşları hayretle sorarlar:

– Niçin cevap vermediniz?

Cevap çok ilginçtir:

– Çünkü; herkes kendi kabından konuşur. Onun kabında olan benim yanımda yoktu."

171. GÜN

DAĞINIKLIK BENİ RAHATSIZ EDİYOR

Tema: Ben Diliyle Duyguları İfade

Fatma Hanım darmadağın olmuş salona şöyle bir baktı;

– Çocuklar bu dağınıklık beni çok rahatsız ediyor. İçimi sıkıntı, kasvet kaplıyor, dedi.

Ayşe başını kaldırdı:

– Haklısın anneciğim, galiba biraz fazla dağıtmışız.

– O zaman hemen toplamaya başlayalım, dedi Fatma Hanım.

Sonra da kendisi evi toplamaya başladı. Ayşe ile Ahmed de çok gönüllü görünmemekle beraber annelerine yardım için kalktılar.

172. GÜN

BALIK SEVMİYORUM

Tema: Dengeli Beslenme

Yemekte balık vardı. Ahmed sızlandı:

– Anne balık sevmediğimi biliyorsun.

– Evet, biliyorum... Ama yemen gerektiğini de biliyorum. Sana daha önce de çok anlattım. Balık hepimiz için hele hele çocuklar için vazgeçilmez bir besin. İstersen senin tabağına ben servis yapmayayım. Sen kendi tercihine göre al.

– Almama tercihim yok mu?

Başını salladı Fatma Hanım…

Ahmed tabağına küçük bir parça aldı. Herkesin baktığını görünce:

– Söz dedi, bir dahaki sefere biraz daha fazlalaştıracağım.

173. GÜN

SELAMLAŞMA

Tema: Selamlaşmanın Önemi

Ahmed hariç bütün aile evdeydi. Bir müddet sonra o da geldi ve seslenmeden elindeki gazeteyle koltuğa geçti.

Mehmed Bey oğluna dönerek:

– Hayrola Ahmed, dedi. Selam-sabah yok mu?

– Affedersin baba, unutmuşum.

Fatma Hanım araya girme gereği duydu:

– Çocuklar dedi; selamın anlamını biliyor musunuz?

Ayşe biraz düşündü:

– Ben biliyordum ama unutmuşum.

Fatma Hanım sorusunu kendisi cevapladı:

– Selam demek, dünya ve ahret sıkıntılarından emin olmak demek. Yani bir kişi diğer bir kişiye selam verirse, "Allah seni dünya ve ahret sıkıntılarından uzak etsin" diye dua etmiş oluyor. Selam zaten Allahu Teâlâ'nın isimlerinden biridir. Kullarını her türlü tehlikelerden selamete çıkaran demektir.

– Bilmiyordum anne, dedi Ahmed. Ama manasını öğrendim ya, bir daha selam vermeyi unutmam.

– Öyleyse sana selamla ilgili bir müjde daha vereyim. Tebessümle verilen selam bir sevgi ifadesidir. Selam, veren-

le alan arasına sevgi tohumları atar. Sevgili Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurmuşlar ki:

"*İman etmedikçe cennete giremezsiniz! Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız. Yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz bir şeyi size söyleyeyim mi? Aranızda selamı yayınız***"**[26]

Fatma Hanım gülerek ayağa kalktı:

– Şimdi hepinize bir soru… Kim bilirse kocaman bir çikolata kazanacak.

"Hangi sünneti yerine getirmek, hangi farzı yerine getirmekten daha faziletlidir?"

Mehmed Bey şaşırmıştı:

– O nasıl soru hanım? Farzdan daha faziletli bir sünnet olabilir mi?

Fatma Hanım güldü:

– Bir tane var, düşünün dedi.

Cevabı bilen çıkmayınca Fatma Hanım:

– Sanırım çikolata bana kaldı, dedi. Cevabı veriyorum:

"**Selam verme sünneti, selam alma farzından daha faziletlidir**."

❀ ❀ ❀

"Selam vererek evine giren Allah
(celle celaluhu)'ın emniyetindedir."

Hadîs-i Şerîf (Deylemi)

26. Müslim, İman, 93 (nr. 54)

174. GÜN

ANNESİNİ SEVMİYORMUŞ

Tema: Anne Sevgisi ve Dünyadaki Cennet, Hanede Saadet

Ahmed elindeki kartı annesine uzattı. Kartın kenarları el işi kâğıdıyla çevrelenmiş, kalp resimleriyle süslenmişti. El yazısıyla "Anneciğim seni çok seviyorum" yazıyordu.

Fatma Hanım heyecanla kartı okudu:

– Ben de seni çok seviyorum, dedi. Fakat Ahmed'de bir durgunluk vardı.

– Hayrola Oğlum! Sanki seni neşesiz görüyorum.

– Evet, dedi Ahmed. Bugün ilginç bir olay oldu. Çok etkilendim.

– Paylaşmak ister misin? dedi Fatma Hanım.

Ahmed arkasındaki koltuğa yavaşça yerleşti:

– Bugün faaliyet dersinde annelerimize sevgimizi ifade eden bir kart hazırlıyorduk. Yeni gelen arkadaş bir şey yapmadan oturuyordu. "Sen niye yapmıyorsun?" diye sordum. "Niye yapayım ki? Annemi sevmiyorum" dedi. Şaşırmıştım… "Anneni sevmiyor musun, neden?" dedim. Ağlamaya başladı. "Çünkü o da beni sevmiyor" dedi.

Fatma Hanım donup kalmıştı. Neden sonra kendine geldi.

– Şimdi anlaşıldı arkadaşının neden o kadar kavgacı, geçimsiz olduğu, dedi.

Ahmed, şaşkın ve soran gözlerle baktı annesine…

– Çünkü evladım, bir çocuğun annesiyle ilişkisi, hayatının ilk ve temel stajıdır. Hayatı boyunca diğer insanlarla kuracağı ilişkiler, asılda annesi ile arasındaki ilişki üzerine bina olur.

Kısacası; annesini sevmesini öğrenemeyen bir çocuk, sevgi deposu boş kalmış bir çocuktur. Dolayısıyla diğer insanları da sevemez.

Annesiyle çatışmalı, kavgalı olan bir çocuk, hatta yetişkin; hayatı boyunca karşılaştığı insanlara karşı da hep çatışmalı, kavgalı olur.

Ahmed çok etkilenmişti:

– Bu konuda çok şanslı olduğumu düşünüyorum. Allah'a şükürler olsun ki, beni çok seven, benim de çok sevdiğim bir annem ve babam var.

– Haklısın yavrum, bu çok büyük bir nimet. Ancak ben o arkadaşının annesinin de çocuğunu sevmediğini düşünmüyorum. Evlat sevgisi fıtratta var çünkü. Çocuğunu sevmeyen anne olamaz. Ama sevgisini ifade edemeyen çok anne vardır. Yazık ki sandıkta kilitli kalmış, yani kalpte gizli kalmış bir sevgi de bir şey ifade etmiyor. Zaten Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müminlerin kardeş olduklarını ve sevgilerini birbirlerinin yüzlerine izhar etmelerini bildirmiş.

Ahmed doğruldu:

– Anne, zaten o arkadaşın babası da problemli herhalde. Geçenlerde, babası ile annesinin sık sık kavga ettiklerini, babasının çok sinirli olduğunu söylemişti.

– Şimdi mevzu anlaşıldı… Anlaşamayan, iletişimleri kopuk, huzursuz bir aile tipi… Çok üzüldüm; kalplerin sahibi olan Allahu Teâlâ inşâallah hepsinin kalbini muhabbetle birleştirsin. Çünkü bir ailede geçimsizlik, huzursuzluk varsa o aile bireyleri için hayat zindan olur. Aslında cennetteki ebedi güzelliklerin, dünyada sureta da olsa bir misali vardır. İşte huzurlu, mutlu bir yuva da cennetteki huzurun sureti mesabesindedir. Yani bir başka deyişle; dünyadaki cennet, hanede saadet…

Mutlu bir yuvayı tasvir eden güzel bir hikâye vardı, istersen anlatabilirim.

Ahmed ellerini çırptı:

– Çok sevinirim anne! Hem hatırlarsan, eskiden her akşam yatarken bana masal, hikâye anlatırdın. Uzun zamandır anlatmıyorsun. Eskiyi yaşamaya ne deniliyordu?

– Nostalji demek istiyorsun her halde diyerek güldü Fatma Hanım ve devam etti:

– Öyle olsun, nostalji yapalım…

"En Güzel Şey"

Ülkenin en başarılı ressamlarından biri kabul ediliyordu ama, baş eserini henüz yapamadığını düşünüyordu.

Ve bir gün, "En güzel şey"in resmini yapmaya karar verdi. Aradığını bulmak için dalgın dalgın yürürken, yolda karşılaştığı yaşlı bir adama sordu:

"Dünyanın en güzel şeyi nedir?"

Yaşlı adam ressama bakarak:

"İnançtır, oğlum; dünyanın en güzel şeyi inançtır" dedi.

Ressam yoluna devam etti. Az ileride yeni nikâh salonundan çıkmış bir çift gördü. Mutluluktan uçan geline sordu:

"Sizce dünyanın en güzel şeyi nedir?"

"Aşk, diye fısıldadı yeni gelin… Aşksız bir hayat düşünemiyorum."

Aldığı bu iki cevaptan sonra yoluna devam eden ressamın karşısına yorgun bir asker çıktı bu sefer. Aynı soruyu ona da sordu. Yorgun asker başını iki tarafa sallayarak:

"Dünyanın en güzel şeyi barış ve huzur, dedi. Barış ve huzurun olmadığı yer cehennemden sanki bir köşedir."

Kafası karışmıştı ressamın. "İnanç, Aşk, Barış ve Huzur" resimle nasıl anlatılabilirdi ki?

Dalgın bir halde evinin önüne geldi; zile bastı. Kapı açılıp içeri girdiğinde "Buldum dedi; dünyanın en güzel şeyini buldum."

"Babacığım" diye kollarına atılan çocuğunun gözlerinde inancı gördü ve onu kendisine bağışlayan Rabbine şükretti. "Hoş geldin" diyen eşinin gözleri aşkla parlıyordu. Ve evi, barış ve huzur içinde sıcacıktı.

Hiç zaman kaybetmeden kalemini eline aldı ressam. Kısa bir sürede en güzel resmini tamamladı. Tablonun adı "**Yuvam**"dı.

175. GÜN

CUMA GÜNÜ TIRNAK KESMEK

Tema: Peygamber Efendimiz'e İttiba

– Ahmed! Bugün Cuma; tırnaklarımızı keselim mi?

Ahmed omuzlarını çekti:

– Anne tırnaklarım çok uzun değil, hafta sonu keserim.

Fatma Hanım yavaşça oğlunun çenesinden tuttu:

– Peki, dedi… Çocukları çok seven Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sevgisini kazanmak, dolayısıyla yetmiş şehid sevabı almak istemez misin?

Ahmed durakladı:

– Sahi, Cuma günleri tırnakları kesmek sünnetti, değil mi? dedi.

Fatma Hanım devam etti:

– Evet ama önce Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetine niyet etmek; sonra da onun tırnaklarını kestiği şekilde kesmek şartıyla.

– Yani, dedi Ahmed…

Fatma Hanım elindeki tırnak makasını uzattı:

– Yani, bizim yaptığımız şekilde… Önce sağ elin işaret parmağından başlayarak, küçük parmakla bitirmek; sonra da sol elin küçük parmağından başlayıp, sağ elin başparmağının tırnağını keserek tamamlamak.

Ahmed tekrar sordu:

– Peki ayak tırnakları? Onlar da aynı mı?

Fatma Hanım devam etti:

– Ayak tırnakları farklı… Sağ ayağın küçük parmağından başlanır, sırayla sol ayağın küçük parmağında bitirilir.

Ahmed'in gözleri parladı:

– Ne kadar ilginç anne! Zaten tırnaklarımızı kesmek zorundayız. Ama biz bu işlemi sünnet niyetiyle yaparsak, fazladan şehid sevabı alıyoruz. Ne kadar güzel bir dinimiz var…

❀ ❀ ❀

"Kim sünnetlerimi yaşatırsa beni sevmiştir. Beni seven kimse de cennette benimle beraber olur."

Hadîs-i Şerîf (Nesâi)

176. GÜN

BERAAT GECESİ

Tema: Allah'a Yakarış

Ayşe neşeyle annesine döndü:

– Anne!.. Bugün kutlayacağımız kandilin ne güzel adı var. Söylerken bile insana sevinç veriyor.

Kızından duyduğu sözler Fatma Hanım'ın çok hoşuna gitmişti.

– Haklısın yavrum, beraat çok güzel, çok müjdeci bir kelime. Hele Beraat Gecesi, Rahmet-i İlâhiyenin bütün arzı sardığı, müminlerin affa mazhar olduğu, Kur'an-ı Kerim'de "Leyle-i Mübarek" yani Mübarek Gece diye övülen bir gece. Üstelik on beş gün sonra gelecek Ramazan-ı Şerif'e Müslümanları hazırlamak, günahlarını affetmek için verilmiş çok güzel bir hediye.

Ayşe biraz düşündü:

– O zaman, bu gece çok çok dua etmek lazım.

– Evet kızım, halis gönülle, hem de duaların asla geri çevrilmeyeceğine inanarak dua etmek, yalvarmak lazım. Beraat Gecesi bizler için çok büyük bir fırsat… Allahu Teâlâ bir Hadis-i Kudside ne güzel müjde vermiş:

"Beni dua ile zikredin; ben de sizi icabet ve ihsan ile zikredeyim."[27]

27. Ruhul Furkan 2/46

177. GÜN

SANCIDAN İNCİYE

Tema: Sevgi İfadesi – Hediyeleşme

Fatma Hanım, küçük ama şık ambalajlı bir hediye paketi uzattı Ayşe'ye.

– Ayşeciğim, bu hediyeyi sana çoktandır almak istiyordum, nasip Beraat Gününe imiş. Bakalım beğenecek misin?

Ayşe paketi açmasıyla beraber keskin bir çığlık attı:

– Anne, inanamıyorum!.. Bu bir isridye.

– Evet, dedi Fatma Hanım. Hem de karnında incisi olan bir isridye; kabuğu açıp inciyi çıkaracaksın. Sonra da kutudaki hazırlanmış kolyesine geçireceksin. İşte sana incili kolye, hem de taze inciden…

Gülmeye başladılar. Neden sonra Ayşe sordu:

– Anne, bu çok harikulade bir olay. Bu isridyenin içinde inci tanesi nasıl olmuş? Yoksa isridye bu inciyi yutmuş mu?

Fatma Hanım cevapladı:

– İsridye inci değil, kum veya çakıl yutuyor. İçine giren bu yabancı maddeden rahatsızlanan isridye sancılanmaya başlıyor. Sonra da korunma yöntemi olarak bu davetsiz misafirin üzerini sedefle kaplıyor. İsridyenin gönderdiği salgılarla toz tanesini kaplayan sedef, inciyi oluşturuyor. Yani neticede isridye, tozun kendisinde açtığı sancıdan bedel inci kazanıyor.

Fatma Hanım biraz durakladı. Sonra da üstünü vurgulaya vurgulaya sözlerini tamamladı:

– **Demek ki incili olmanın yolu sancılı olmaktan geçiyormuş**.

Kızının, anlayamamış gözlerle baktığını gören Fatma hanım devam etti:

– Yâni, bir konuda başarılı olmak istiyorsak, önce onunla dertlenmemiz, bütün himmetimizle ona yönelmemiz lâzım. Başka bir ifadeyle emeksiz yemek olmaz. Aynen sancısız incinin olmadığı gibi…

178. GÜN

BEN YAPABİLİRİM

Tema: Özgüvene Destek

Ayşe biraz düşünceli görünüyordu:

– Biliyor musun anne, dedi. Hocamız bize bugün bir grup çalışması verdi. Bana da grubun sözcüsü olmamı tekli etti. Ama ben kabul etmedim.

Fatma Hanım şaşırmıştı.

– Kabul etmedin mi? Peki neden?

– Yapamayacağımı düşündüm. Bu konuda kendime güvenmiyorum. Ama hocamız "Hemen karar verme, yarına kadar biraz düşün" dedi.

– Peki grubun sözcüsü olabilmen için kendinde eksik gördüğün hususlar neler?

– Ne bileyim anne… Çok güzel konuşamadığımı düşünüyorum.

Fatma Hanım kızının omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine bakarak:

– Bense telaffuzunun gayet güzel olduğunu düşünüyorum. Hocan da aynı şekilde düşünüyor olmalı ki sana bu görevi vermek istemiş.

Bak Ayşe!.. Hayatta mutlu ve başarılı olabilmenin önde gelen şartlarından biri kendimize güvenebilmemizdir. Kendine güvenen insanlar her zaman "**Ben Yapamam**" değil

"**Ben Yapabilirim**" demeye çalışırlar. Çünkü her "Ben yapamam" cümlesi kendi gücümüzü yavaş yavaş kaybettirir. Hâlbuki "Ben yapabilirim" dediğimiz zaman, beynimiz olumlu mesaj alır ve bize güç göndermeye başlar. Zaten "yapabilirim" diyen insanlar, zorluklarla mücadele edebilen, güçlü kararlı kişilerdir.

Fatma Hanım durakladı ve gülerek devam etti:

– Ancak bir noktayı asla ihmal etmemek lazım.

Ayşe meraklanmıştı:

– Neyi ihmal etmemek lazım?

– Allah'ın izniyle, demeyi… Yani "Allah'ın izniyle ben yapabilirim" demeliyiz.

❀ ❀ ❀

"Özgüven; kendine değil, herkesin yaratıcısı olan Allah'a güvenmenin, dayanmanın adıdır."

179. GÜN

HİKÂYE ÜRETİYORUZ

Tema: Düşünme ve Fikir Üretebilme Becerilerini Geliştirme

Fatma Hanım çocuklarına seslendi:

– Ahmed, Ayşe!.. Bugün oyun saati için harika bir fikrim var. Kelimelerle hikâye üretme oyunu… Ne dersiniz?

– On tane küçük kart hazırlayıp, her karta ayrı bir kelime yazacağız. Sonra herkes sıra ile kartlardan birini çekecek ve çıkan kelimeyi cümlede kullanarak hikâye başlatacak. Mesela ilk kartı ben çekmiş olayım ve kartımda çıkan sözcük de "ağaç" olsun. Hikâyeyi ağaçla başlatmam lazım.

"Evimizin önünde kocaman bir çınar ağacı vardı. Onun altında geçirdiğim çocukluk hatıraları o kadar güzeldi ki… şeklinde bir hikayeyi başlattığımı düşünelim. İkinci olarak kartı Ayşe çeksin. Ona da "Ali" kelimesinin çıktığını düşünelim. Ayşe bu kelime ile öyküye devam edecek. Mesela "Kardeşim Ali ile ne oyunlar oynardık" şeklinde devam edebilir. Sonra Ahmed bir kart çekip çıkan kelimeyle öyküye devam edecek. Kart bitene kadar böyle sürüp gidecek.

Ayşe ellerini çırptı:

– Çok harika bir oyun. Hele kelimeleri biraz zıt seçersek güldürücü hikâyeler bile çıkabilir ortaya…

180. GÜN

SORUMLU AİLE

Tema: İş Bölümü, Sorumluluk Bilincini Geliştirme

Pazar günü olması dolayısıyla bütün aile bireyleri evdeydi. Akşam gelecek misafir için oldukça telaşlı görünen Fatma hanım:

– Bugün çok işim var diye sızlandı. Markete gidilecek; pasta, börek yapılacak, ev toplanacak, kütüphane düzeltilecek, çöp dökülecek…

Mehmed Bey gülümsedi:

– Ayıp ettin Hanım… Biz sorumlu bir aileyiz. Sorumlu bir ailede iş bölümü olur ve herkes kendine düşen görevi yapar. Biz de şimdi iş bölümü yaparak sana yardımcı oluruz. Ben kütüphaneyi düzelteyim; sonra da ev toplamada sana yardım edebilirim.

Ayşe atıldı:

– Ben de pasta-börek yapımında yardımcı olabilirim.

– Bana da çöp dökme ve markete gitme kaldı herhalde, dedi Ahmed gülerek…

181. GÜN

YATAĞIN HARİKA GÖRÜNÜYOR

Tema: Sorumluluk Bilincini Geliştirme

Fatma Hanım Ayşe'nin yatağın topladı.

Aslında bunu Ayşe'nin yapması gerekiyordu. Ama henüz bu alışkanlığı tam kazanamamıştı. Fatma Hanım bu sorumluluğu hatırlatma amacıyla yatağın başucundaki duvara bir kart yazıp astı:

"Yatağın çok harika görünüyor."

❀ ❀ ❀

"İnsanı ayakta tutan iskelet ve kas sistemi değil, inançları ve sorumluluklarıdır. Haklarımızı sorumluluklarımızı yerine getirdiğimiz sürece korunur."

182. GÜN

SÂLEP YAPAR MISIN?

Tema: Sabrı Öğretme

Ders çalışmakta olan Ahmed annesine seslendi:

– Anneciğim! Çok canım çekti. Bana bir sâlep yapabilir misin?

– Memnuniyetle, dedi Fatma Hanım. Ama şu anda meşgul olduğum için on beş dakika kadar beklemen gerekiyor.

– Ama anne, hemen olamaz mı?

– Hemen mi? dedi, Fatma Hanım. Sonra da gülerek devam etti:

– Tamam, acele edeceğim küçük bey. Üç dakika geçti. On iki dakika sonra salebin hazır olacak.

❀ ❀ ❀

"Sabrın îmana göre durumu,
başın vücuda göre durumu gibidir."

Hadîs-i Şerîf (Deylemî)

183. GÜN

İÇİM SIKILIYOR

Tema: Kötümser Bakıştan, İyimser Bakışa Yönelme

Ayşe bugün eve oldukça sıkıntılı ve kaygılı gelmişti. Fatma Hanım neden sonra kızını konuşturmayı başardı:

– O kadar kötü bir gündü ki anne! Bütün terslikler beni buldu, dedi. Sabah dersimi veremedim. Üstelik hazırladığım ev ödevimi de evde unutmuşum. Bütün bunlar yetmezmiş gibi servis şoförümüz de gelirken yolu uzattı. Beynim fırlayacak gibi kafam ağrıyor. İçimi sıkıntılar bastı.

Fatma Hanım Ayşe'nin başını avuçları içine aldı:

– Demek beynin fırlayacak gibi başın ağrıyor ha? İstersen başına biraz masaj yapayım.

– Teşekkür ederim anneciğim, çok iyi olur.

Fatma Hanım gülümseyerek devam etti:

– Demek bütün bu olanları terslik olarak görüyorsun?

Ayşe şaşırmıştı:

– Sence bunlar terslik değil mi?

– Baktığın pencereye göre değişir, dedi Fatma Hanım. Olumsuz yani kötümser pencereden bakarsan ters görürsün. Olumlu, yani iyimser pencereden bakarsan ters zannettiklerinde birçok güzellikler bulabilirsin.

– Çok hoşsun anne! Bugün bu anlattığım olaylarda nasıl güzellik bulunabilir ki?

Sakin sakin devam etti, Fatma Hanım:

– Anlatayım, dedi. Mesela; sabah dersini veremediğini söyledin. Yenilgi olmadan başarı olmaz. Bugün veremediğin bu ders, yarınki dersini çok iyi hazırlamana bir kamçı olabilir.

Sonra ev ödevini unuttuğunu söyledin. Bu hatan sana öyle bir tecrübe kazandırır ki bir daha bu ve buna benzer konularda çok dikkatli olursun. Böylece sorumluluk bilincin daha gelişmiş olur. Bir de servisin çok dolandığını söylemiştin. Değişik ve uzun yoldan gelmekle yolunuz uzamış ama bu vesileyle gezmiş olmuşsunuz. Yoldaki farklılıklara dikkatini çekseydin yolculuğun zevkli bile olabilirdi.

Fatma Hanım gülerek sözlerini tamamladı:

– Dolayısıyla beynin fırlayacak gibi de başın ağrımazdı.

Meşhur bir kıssa vardır. "İki arkadaş hapishane penceresinden dışarıya bakar. Biri, pencerenin önündeki çamuru görürken; diğeri başını kaldırarak, ışıldayan güneşi görür."

Evet, güneşi görüp içimizi onun ışıltısıyla doldurmak varken; neden çamura takılıp kalalım? Ve içimizi karartalım?

184. GÜN

HANGİ CAMDAN BAKIYORSUN

Tema: Olumlu Düşünme Sanatı

Dışarıda kapalı, yağmur bekleyen bir hava vardı. Fatma Hanım kızıyla beraber pencereden dışarıyı seyrediyordu. Birden Ayşe'ye döndü:

– Ayşeciğim, şimdi seninle bir oyun oynayacağız. Şu an pencereden dışarıyı gözlemleyip, kötü ve olumsuz yanlarını bana söyler misin?

Ayşe bir müddet düşündü ve saymaya başladı:

– Hava oldukça kapalı… Muhtemelen birazdan yağmur yağacak. Böyle havalarda şimşek çakıp yıldırım düşebilir. Yağmurla beraber yollarda çamur olur; insanların ayakkabıları kirlenir; üstleri ıslanır.

– Peki Ayşe! Şu an içinde nasıl bir duygu hissediyorsun?

– Sıkıntı, karamsarlık diye cevapladı, Ayşe…

Fatma Hanım aradığı cevabı bulmuştu:

– Sence içindeki bu duyguları kim belirledi?

Ayşe şaşırmıştı. Fatma Hanım devam etti:

– Dışarıyı kötümser bakışla görmen dolayısıyla tabii ki sen…

Peki, şimdi de dışarıyı olumlu bakışla gözlemlemeye çalışsan. Bak birazdan tatlı tatlı yağmur yağacak. Yağmuru

seyrederken sıcacık çaylarımızı yudumlamamız, cama vuran yağmur tanelerinin sesini dinlememiz güzel olmaz mı?

– Evet çok güzel olur, dedi Ayşe. Aslında yağmurda şemsiyeleri alıp küçük bir gezi yapmak da çok zevkli olur.

– Bence de diye devam etti Fatma Hanım… Yağmurun ilk yağışındaki toprak kokusuna bayılıyorum. Biliyor musun? Biz çocukken yağmur yağdığında sokağa fırlar, koro halinde:

Yağ yağ yağmur
Teknede hamur
Ver Allahım ver!
Sicim gibi yağmur

Diye şiirler okurduk.

Dalmıştı Fatma Hanım. Sonra tekrar Ayşe'ye döndü:

– Peki, şimdi içinde nasıl bir duygu hissediyorsun?

Ayşe gülmeye başladı:

– Tabii ki neşe, sevinç…

– Gördün mü kızım? Aynı manzara az önce seni sıkıntı ve karamsarlığa sokarken, şimdi sevinçle dolduruyor. Değişen ne? Değişen sadece bakış tarzın. Manzara aynı ama sen ona hangi camdan baktın? Kötümserlik camından mı yoksa iyimserlik camından mı?

185. GÜN

GÜLÜMSEMENİN GÜCÜ

Tema: İyimserlik İçin Önce Gülümsemek Öğrenilmeli

Fatma Hanım panoya küçük bir hikâye astı:

Gülümsemenin Etkisi

Küçük bir kız sokakta oynarken, oradan geçmekte olan, kendisini yalnız hisseden hüzünlü bir yabancıya gülümsedi.

Bir gülümseme adamın kendisini daha iyi hissetmesine sebep oldu. Bu hava içinde yakın geçmişte kendisine yardım eden bir dostunu hatırladı ve en yakın telefondan dostunu arayarak kendisine teşekkür etti.

Arkadaşı bu teşekkürden o kadar keyiflendi ki, her öğlen yemek yediği lokantada, garsona yüklü bir bahşiş bıraktı.

Garson ilk defa böyle bir bahşiş alıyordu. Akşam eve giderken, kazandığı paranın bir parçasını her zaman köşe başında oturan fakir adamın önüne bıraktı.

Fakir adam öyle ama öyle minnettar oldu ki, iki gündür boğazından aşağı lokma geçmemişti. Karnını ilk defa doyurduktan sonra, bir apartman bodrumundaki tek odasının yolunu ıslık çalarak tuttu. Öyle neşeliydi ki, bir saçak altında titreşen köpek yavrusunu görünce kucağına alıverdi.

Küçük köpek gecenin soğuğundan kurtulduğu için mutluydu. Sıcak odada sabaha kadar koşuşturdu. Gece yarısından sonra apartmanı dumanlar sardı. Bir yangın başlıyordu. Dumanı koklayan köpek öyle bir havlamaya başladı ki, önce fakir adam uyandı, sonra bütün apartman halkı.

Anneler, babalar dumandan boğulmak üzere olan yavrularını kucaklayıp, ölümden kurtardılar.

Bütün bunların hepsi bir tebessümün sonucuydu.[28]

❀ ❀ ❀

"Gülümsemek, kâlpleri açan, gönülleri sükûnete erdiren en güzel insânî vasıflardan biridir. Peygamber Efendimiz (sallallahü aleyhi ve sellem)'in mübarek yüzünden hiç tebessüm eksik olmamıştır ve müslümanları hep güler yüzlü olmaya dâvet etmiştir."

28. Çocuğunuzun Duygusal Zekâ Gelişimi İçin Küçük Sağlam Adımlar, Kudret Eren Yavuz, Timaş Yayınevi, syf: 213

186. GÜN

BÜYÜK MİSAFİR

Tema: Ramazan-ı Şerife Hazırlık

Evde büyük temizlik vardı. Perdeler iniyor; duvarlar siliniyordu. Ahmed oldukça telaşlı görünen annesine sordu:

– Hayrola anne! Ne bu telaş?

– Misafir geliyor oğlum; hem de büyük misafir.

– Büyük misafir mi? O da kim oluyor?

Fatma Hanım güldü:

– O, on bir ayın sultanı oluyor. Gönüllere, evlere; aşk, vecd, rahmet saçan, bereket dağıtan bir sultan Ramazın-ı Şerif Ayı… Allahu Teâlâ'nın Müslümanlara en büyük lütuflarından biri… İbadet ayı; Kur'an, istiğfar, aşkı artırma, vuslatı yakalama ayı.

Bu arada içeri giren Ayşe söze karıştı:

– Ramazan ayından bahsediyorsunuz galiba… O kadar heyecanlıyım ki, içim içime sığmıyor. Ramazan geliyor diye çok seviniyorum.

Fatma Hanım'ın gözleri ışıltıyla parlamıştı:

– Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Ramazan-ı Şerif geldiği için sevinen kişiyi cehennem ateşinin yakmayacağını müjdelemiş.

– Evet, dedi Ayşe. Hem de Ramazan ayında yapılan bir

farzın, diğer aylarda yapılan yetmiş farza denk olduğunu buyurmuş. Bu yıl ben İnşâallah, Ramazan'ın tamamını oruçla geçireceğim.

❀ ❀ ❀

"Ramazan-ı Şerîfin gelmesine sevinenin cesedini Allah cehenneme haram kılar."

Hadîs-i Şerîf (Heysemî)

187. GÜN

TATİL GELDİ

Tema: Tatil Boş Durmak Değil

Okullar kapandığı için çok sevinçli olan Ahmed heyecanla:

– Ohh bee! dedi. Sabah servise yetişme yok; test çözme yok. Yaşasın tatil!

Ayşe güldü:

– Ne demek istiyorsun? Servis yok, test yok, hep yatacak mısın yani?

Ahmed omuzlarını çekti:

– Tabii ki hep yatacağım anlamına gelmez. Ama bir güzel dinleneceğim.

Fatma Hanım karşılarına geçip oturdu:

– Evet, tatil bir dinlenmedir. Ama dinlenme yatmak veya boş durmak değildir. Çünkü boş duran insan daha çok yorulur. Dolayısıyla tatilde meşgaleleri değiştirmek, yıl boyunca yapmaya fırsat bulamadığın şeyleri yapmaya çalışmak asıldır.

Ayşe atıldı:

– Okumak istediğim bir çok kitap vardı. Ben ilk önce onları sıraya koyacağım.

– Çok güzel, dedi Fatma Hanım. Tatili güzel değer-

lendirebilmek için güzel bir plan program yapmak lazım. Programlı yaşamak ömrü bereketlendirir. Bu yıl Ramazan-ı Şerif tatile denk geldiği için çok seviniyorum. Sizinle inşallah önce Ramazan için bir program hazırlarız. Sonra da bayramın arkasından ayrı bir program yapar dolu dolu bir tatil geçiririz.

– Ama gezmeli, eğlenceli bir tatil programı olacak bu değil mi, diye sordu Ahmed…

Fatma Hanım güldü:

– Elbette canım… Bol bol gezmesi, eğlenmesi aynı zamanda eğitimi de olan bir program.

Size konumuzla ilgili güzel bir Hadisi şerif hediye edeyim. İsterseniz beraberce panoya yazalım.

"Beş şey gelmeden evvel, beş şeyin kıymetini bil!..

İhtiyarlıktan önce gençliğin, hastalıktan önce sağlığın, fakir olmadan önce zenginliğin, meşguliyetten önce boş zamanın, ölmeden önce hayatın…"[29]

29. Tirmizi; Taberâni, Mu'cemu'l Kebir, no: 2 – 11

188. GÜN

İLK TERAVİH

Tema: Ramazan ve Teravih Coşkusu

Ailece teravih için yola çıktılar. Yollar bayram edasıyla dolup taşmıştı. Fatih Camî'ne doğru yöneldiler.

– Aman Allah'ım, dedi Ayşe. Sanki bayram!

Mehmed Bey tebessümle başını salladı:

– Evet, Ramazan ayı her yönüyle Müslümanlar için başlı başına bayramdır; kaynaşmadır, yardımlaşmadır. Tek yürek, tek vücud Mevla'nın kapısını çalmadır.

Ahmed heyecanla atıldı:

– Yarın hayatımın ilk orucunu tutacağım. Babacığım, geçen yıl arkadaşım Ali ilk orucunu tuttuğunda babası, merdivenlerden onu omuzlarında taşıyarak çıkarmış. Sen de beni yarın omuzlarında taşır mısın?

Güldü Mehmed Bey:

– Neden olmasın; taşırım tabii, dedi.

Bu sefer Fatma Hanım söze karıştı:

– Benim aslanım büyümüş de oruç tutacakmış artık. Acaba ilk orucunun sahurunda ne yemek istiyor?

Ahmed kısa bir müddet düşündü:

– Kaşarlı börek dedi… Sonra da sütlü mısır gevreği…

189. GÜN

İLK ORUÇ

Tema: Empati

Yazın sıcağıyla beraber öğleye doğru Ahmed hem acıkmış, hem de susamıştı.

– Anneciğim, açlığı hiç bu kadar yakından tanımamıştım. Sen hep israf etmemenizden; bir yudum su, bir lokma ekmeğe hasret nice insanların olduğundan bahsediyordun. Şimdi daha iyi anladım. Üstelik bizim açlığımız uzun süreli değil, sadece bir öğün yemiyoruz. Ya Afrika'daki çocuklar! Hem aç, hem susuz…

– Evet, dedi Fatma Hanım. "**Açın halinden tok anlamaz, ancak aç olan anlar**" derler. Bunun ne kadar doğru olduğunu görüyoruz. Gerçekten de oruç ibadetinde çok büyük hikmetler var.

❀ ❀ ❀

"Hayır ve bereket ayı olan
Ramazan ayı size geldi."

Hadîs-i Şerîf (Müslim)

190. GÜN

RAMAZAN MUKABELESİ

Tema: Kur'an-ı Kerim Okumak

– Çocuklar, dedi Fatma Hanım… Ramazan Ayı niye bu kadar değerli biliyor musunuz? İçinde bin aydan daha kıymetli olan Kadir Gecesi gizli de ondan… Peki, Kadir Gecesi niye bin aydan daha kıymetli?

Ayşe ile Ahmed'in merakla bakıştıklarını gören Fatma Hanım devam etti…

– Çünkü, mübarek kitabımız Kur'an-ı Kerim, Kadir Gecesi'nde indirilmeye başlanmış. Yani Ramazan Ayı'nın bu kadar değerli olmasının sebebi Kur'an-ı Kerim'in büyüklüğüdür. Ramazan-ı Şerif Kur'an ayıdır. Kur'an-ı Mübin'i her zaman okumak, güzeldir; her harfi için büyük müjdeler vardır. Ama Ramazan Ayı'nda okunan Kur'an-ı Kerim'e verilen ecrin sınırı yok.

Onun için Ramazan'da her yerde hatim ve mukabele meclisleri görürüz. Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de Cebrail *(aleyhisselam)* ile beraber Ramazan'da hep mukabele yaparmış. Biliyorsunuz mukabelede bir kişi sesli okur, diğerleri de gözleriyle takip ederek dinlerler.

Ben de diyorum ki; üçümüz beraber bir mukabele yapsak… Mesela her gün Ahmed bir sayfa, Ayşe sen de dört sayfa okusan… Geri kalan on beş sayfayı da ben okusam siz takip etseniz nasıl olur?

Ahmed ve Ayşe ikisi birden:

– Olur dediler… Hem Kur'an-ı Kerim okuyuşumuzu bu vesileyle geliştirmiş oluruz.

Fatma Hanım'ın gözleri dolmuştu:

– Hem de dedi evimizde, meleklerin bile imreneceği bir manzara oluşturmuş oluruz.

❀ ❀ ❀

"Bir kul, Kur'ân-ı Kerîm'i hatmettiği (tamamını okuduğu) zaman, hatim ânında ona altmış bin melek salat (dua) eder.

"Kur'an ehli, Allah'ın ehlidir (en yakınıdır.)"

Hadîs-i Şerîf (Suyutî)

191. GÜN

İFTAR ANI

Tema: Tefekkür – Dua

Fatma Hanım özenerek güzel bir iftar sofrası hazırlamıştı. Ahmed ile Ayşe heyecanla sofranın kurulmasına yardım ettiler. Şimdi hepsi sofranın başına oturmuş, iftar topunun atılıp ezanın okunmasını bekliyorlardı.

Ayşe heyecanla anlatmaya başladı:

– Biliyor musunuz? İftar anında içimi öyle bir mutluluk kaplıyor ki… Sevinçten uçuyorum. Sofrada her şey var. Çeşit çeşit yiyecekler, içecekler, tatlılar… Hele o iri iri hurmalar… Açsınız, susuzsunuz ama Allah'ın emrini bekliyorsunuz. Sonra da iftar topunun atılmasıyla beraber yemeye başlıyorsunuz.

– **Evet, dedi Fatma Hanım. Hem insan kendi kendisinin âmiri olmadığını anlıyor. Bir sahibimiz var. Her şeyimizle yaşantımızı tanzim eden bir Rabbimiz var.**

Mehmed Bey söze karıştı:

– Ve O Rabbimiz iftar vaktinde yapılan duaları geri çevirmeyeceğini vaat ediyor. Dualarımıza başlayalım mı?

192. GÜN

RAMAZAN GECELERİNİN İNCİSİ MAHYALAR

Tema: Ramazan-ı Şerifi Sevdirmek

Ailecek Süleymaniye Camii'ne teravih namazı kılmaya gidiyorlardı. Süleymaniye'nin göklerde inci edasıyla dizilmiş mahyası çok muhteşem görünüyordu. Işıltılar içinde "**Ey Oruç Tut Bizi**" yazıyordu.

Ahmed hayretler içinde sordu:

– Gökteki bu yazı da ne?

Mehmed Bey gülümsedi:

– O yazının ismi mahya. Minareden minareye gerilen tellere ışıklarla yazılan güzel sözlere mahya denir. Osmanlı'dan kalma adet olan mahyalar Ramazan gecelerinin incisidir. Eskiden elektrik olmadığı halde mumlarla, yağ kandilleriyle yazarlarmış yazıları… Bu işin özel ustaları varmış.

Bu sefer Ayşe karıştı söze:

– Baba! "Ey Oruç Tut Bizi" ne demek?

Mehmed Bey kızının omuzlarından yavaşça tuttu:

– Ey oruç! Bizi bütün haramlardan, çirkin işlerden, nefsin azgınlıklarından, şeytanın sapıklıklarından koru. Bizi muhafaza et… Yani, Allah'ın razı olmadığı şeylere karşı bizi tut…

193. GÜN

SİZİ ÇOOOK SEVİYORUM

Tema: Sevgi İfadesi

Sabah, Ayşe ile Ahmed annelerine Cuma kartı vermişlerdi. Üzerine de "Seni çooooooook seviyoruz" yazmışlardı. Fatma Hanım onlara cevap olarak şiirimsi cümleler yazmaya çalıştı.

"Rabbimin bahşişleri
Ben de sizi
Çok seviyorum…
Sizin için hep güzeli,
Hayrı temenni ediyorum…
İnanın ki!
Sizi birazcık görmesem
Çok özlüyorum.
Çünkü sizi,
Çok, çooooooooook seviyorum."

❀ ❀ ❀

"Îman etmedikçe cennete giremezsiniz,
birbirinizi sevmedikçe de
îman etmiş olmazsınız."

Hadîs-i Şerîf (Müslim)

194. GÜN

HATIRA DEFTERİ

Tema: Günlük Yazmaya Teşvik

Fatma Hanım Ayşe ve Ahmed için çok güzel iki hatıra defteri aldı. Üzerinde küçük kilitleri olan defterler özel tasarımlarıyla oldukça cazibeli görünüyorlardı.

– Ramazan hediyesi, inşâallah beğenirsiniz diye takdim etti hediyelerini.

Ayşe:

– Ne güzel bir defter bu, diye çığlık atarken; yazı yazmayı çok sevmeyen Ahmed kendi kendine mırıldandı:

– Defter güzel de, içine ne yazacağız?

– Tabii ki günlüklerinizi, dedi Fatma Hanım. Hem biliyor musunuz, ileride bu günlüklerinizi okumak sizi öyle mutlu edecek ki… Tatile de girdiğiniz için yazmaya çok vaktiniz olur diye düşündüm. Güzel düşünmüş müyüm?

– Tabii ki anneciğim, dedi Ahmed. Hem zaten öğretmenimiz de "Günlük sizi çok geliştirir, Kelime hazineniz artar; ifadeniz güzelleşir. Ayrıca sıkıldığınız anlarda sıkıntınızı dağıtır; size arkadaşlık yapar" demişti.

195. GÜN

ONLAR DA ÇOCUKTU / EBÛ YUSUF

Tema: Büyük İnsanların Çocukluk Hayatlarından Örneklerle Özdeşleşme

– Anne! dedi Ahmed… Osman Ağabey aradı. Bizim ev grubu toplantımız yarın Alilerdeymiş. İftara davet ediyorlarmış.

– İyi, çok güzel diye karşılık verdi Fatma Hanım… Ramazan içinde bir gün de biz davet edeceğiz.

– Tamam da anne, bir sorun var. Ben ödevimi daha hazırlayamadım ki… Osman Ağabey, geçmişte yaşamış bir büyük insanın çocukluk hayatını bulup okumamızı istemişti.

– "Büyüklerin Çocuklukları" diye mırıldandı Fatma Hanım… Sonra da Ayşe'ye döndü:

– Ayşe! Ben sana geçen ay böyle bir kitap almıştım, hatırladın mı?

– Evet anne, sanırım hatırladım. Kütüphanemde olması lazım, getireyim.

Ayşe odasına geçerek kitabı aldı ve kardeşine uzattı:

– Kimin hayatını seçeceksin? İstersen kur'a çek. Yani gözünü kapatarak bir sayfayı seç.

– Olur dedi, Ahmed ve heyecanla kitabın rastgele bir sayfasını açtı:

– Ebû Yusuf çıktı. Kim bu?

– Oku da kim olduğunu beraber öğrenelim dedi, Fatma Hanım gülerek...

Ahmed okumaya başladı.

Ebû Yusuf

İmam-ı Ebû Yusuf çok küçük yaşta yetim kalmıştı. Annesiyle birlikte yapayalnızdı. Çok fakirlerdi.

Annesi, Ebû Yusuf'u bir çamaşırcının yanına çırak olarak verdi. Artık evlerinin geçimi Ebû Yusuf'un üzerinde idi. Aldığı gündelikle evi geçindiriyordu.

Ebû Yusuf, gerçi çamaşırcının yanında çalışıyordu, fakat aklı fikri okumakta, yeni yeni bilgiler öğrenmekteydi. Âlimleri ve ilim öğrenmeyi o kadar seviyordu ki, onların dersini ve sohbetini uzaktan bile olsa dinlemeye can atıyordu.

Ebû Yusuf, övgüsünü işittiği İmam-ı Azam Ebû Hanife'nin Kûfe Mescidinde ders verdiğini öğrenmişti. Bir gün çamaşırcının yanından kaçarak mescide gitti ve Ebû Hanife'nin dersini dinlemeye koyuldu. Büyük âlimin dersini dikkatle dinliyor, dinledikçe kendisinden geçiyor, zamanı unutuyordu. O gün bir daha çamaşırcının yanına gitmedi. Ertesi gün de aynı şekilde kaçarak mescide gitti ve ders dinledi.

Annesi durumu öğrenince çok kızdı. Bir daha işten kaçmamasını öğütledi. Fakat Ebû Yusuf'un gönlüne ilim ateşi düşmüştü, duramıyordu. Yine kaçmaya başladı. Annesi her defasında mescide giderek onu kolundan tutuyor ve çamaşırcının yanına getiriyordu. Fakat hemen ertesi günü Ebû Yusuf yine mescide gidiyordu.

Bir gün annesi, Ebû Yusuf'u yine mescitte yakaladı. Ebû Hanife her gün gelerek dersini dinleyen Ebû Yusuf'un bu şekilde ilim meclisinden koparılışına seyirci kalmadı. Ebû Yusuf'un annesine, çocuğu bırakmasının ve ders için izin vermesini söyledi.

Ebû Yusuf'un annesi kızmıştı. Serzenişte bulundu ve şöyle dedi:

"Ya İmam, senin aşın ekmeğin hazır sayılır. Hâlbuki biz karnımızı doyurmak için uğraşıp didiniyoruz."

Ebû Hanife şöyle dedi:

"Sen bu çocuğu bırak! O, şu anda fıstık yağıyla kavrulmuş pelte yemeyi öğreniyor!"

Fıstık yağıyla kavrulmuş pelte o zamanın en lüks yiyeceklerinden biriydi. Geleceğe işaret eden bu hikmetli sözleri anlayamayan Ebû Yusuf'un annesi biraz daha içerledi:

"Bizimle alay mı ediyorsun? Bunun fıstık yağıyla kavrulmuş pelte neresinde? Baksana, bu çocuk çamaşırcının yanında bir ekmek parası kazanmak için gündelikçi olarak çalışıyor."

Ebû Hanife, çamaşırcının vereceği parayı kendisinin vereceğini söyledi. Ebû Yusuf'un annesi razı oldu. O günden sonra Ebû Yusuf geceli-gündüzlü Ebû Hanife'nin dersini dinlemeye başladı.

Ebû Yusuf çok genç yaşta devrin meşhur âlimleri arasında yer aldı. İmam-ı Âzam'ın bu değerli talebesi, aldığı dersleri düzenli bir şekilde not etmişti. Bu notlarını, yani Ebû Hanife'den aldığı ilmi bütün dünyaya yaymak için uğraştı. Hanefî mezhebi üzerine değerli kaynak kitaplar yazdı.

Çağının en meşhur bilgini olan Ebû Yusuf, Harun Reşit zamanında "Başkadı" oldu. Bir gün, Halife Harun Reşit'in davetlisi olarak saraya gitmişti. O gün yemekte kendisine fıstık yağıyla kavrulmuş pelte ikram edildi. Bunu gören Ebû Yusuf yıllar önce henüz çocuk iken hocasının söylediklerini hatırladı. Ebû Hanife'nin sözleri yıllar sonra gerçekleşmişti.[30]

30. Onlar da Çocuktu, Burhan Bozgeyik, Timaş Yayınevi

196. GÜN

ODAN ÇOK HARİKA

Tema: Takdir

Ayşe tatile gireli daha düzenli olmaya başlamıştı. Hele bugün biraz daha özenmiş; yatağını daha güzel düzeltmeye çalışmış, pijamalarını katlayıp kaldırmıştı.

Bu olumlu farklılık Fatma Hanım'ın dikkatini çekmişti.

– Ayşeciğim odan çok harika görünüyor! Yatağını ne kadar güzel düzeltmişsin… Pijamaların da katlanıp kaldırıldıkları için çok mutlu görünüyor. Laf aramızda eşyalar yerli yerine konulunca odan bir hayli genişlemiş.

197. GÜN

RAMAZAN DAVULU

Tema: Ramazan Ayını Sevdirme

Sahur yapıyorlardı. Ramazan davulcusu kapıya gelmiş, "güm, güm" diye davula vura vura apartmanı çınlatıyordu.

Ahmed ile Ayşe heyecanla kapıya koştular. Mehmed Bey, Ahmed'e davulcuya vermesi için bahşiş verdi. Babasının tembihi üzere:

– Davulcu amca, bize okşama yapar mısın? dedi.

Bahşişi alan davulcu, davuluna vura vura okumaya başladı:

Bu aya hürmet gerek
Nimete şükür gerek;
Mübarek Ramazan'da
Hakka ibadet gerek
Dum dum dum dum…

Davulumun içi pekmez
Yerim yerim hiç eksilmez
Bir bahşiş vermezseniz,
Davulcu buradan gitmez…

Davulcu gittikten sonra heyecanla annesine döndü Ayşe:

– Anne, gerçekten Ramazan ayı, sahurunda çalınan davuluyla, hatim meclisleriyle, iftar toplarıyla; yemek davet-

leriyle ruhlarda derin hazlar uyandıran güzeller güzeli bir ay. Bittiği için çok üzülüyorum.

– Haklısın yavrum. Gerçekten her Ramazan çıkışında ben de değişik bir üzüntü duyarım. Tıpkı çok sevdiğin birini yolcu etmen, uğurlaman gibi. Ama bir ay oruçtan bedel verilen Ramazan Bayramıyla da teselli buluyoruz. Ramazanı uğurlarken bayram hazırlığına başlıyoruz.

– Evet dedi Ayşe… Yarın bayram dolayısıyla memleketimize gideceğimiz için çok sevinçliyim. Dedemleri, akrabalarımızı çok özledim.

– Hepimiz özledik. Özellikle bayramda sıla-i rahim çok önemli.

– Sıla-i rahim ne demek anne?

– Sıla-i rahim; doğup büyüdüğün yeri, hısım ve akrabayı, eşi-dostu ziyaret etme, onlarla alâkayı devam ettirmedir. Ölmüş yakınlarının kabirlerini ziyaret de buna dâhildir. Ve Hadis-i şerifte de sıla-i rahimin ömrü bereketlendirip uzatan sebeplerden biri olduğu buyrulmuştur.

198. GÜN

BAYRAM

Tema: Bayramın Önemi

Ve bayram sabahı. Herkes neşeli, huzurlu. Bayramlıklarını giyen Ayşe ile Ahmed, anne baba, dede ve anneannenin ellerini öptüler. Özellikle dede ve anneanneden uzun uzun dualar aldılar. Tabii bayram harçlıkları ve hediyeler ayrı.

Ayşe, mutfakta kahvaltı hazırlayan annesine heyecanla:

– Anne dedi… Bayram ne kadar güzel bir şey… İçim içime sığmıyor; çok sevinçliyim.

– Elbette yavrum! Kurban ve Ramazan bayramları gerçekten Allahu Teâlâ'nın bize en güzel hediyelerinden. Hele günümüzün yoğun atmosferi içinde kendini bile unutan insanoğluna eşiyle-dostuyla beraber olma, mutlu olma fırsatı.

– Bayramı burada geçirmemiz o kadar iyi oldu anne… Anneannemler de bizi çok özlemişler. Dün geldiğimizde sevinçten nasıl ağlıyorlardı, görmedin mi?

Hem, ben de onları çok özledim. Laf aramızda anneannemin kendi elleriyle yaptığı o güzelim ev baklavasını da özlemiştim.

Ahmed içeri girdi:

– Eee anne… Bugün bayram programımız ne?

– Kahvaltıdan sonra kabristana gidip babaannen, deden ve dayının kabirlerini ziyaret edeceğiz. Sonra da am-

can, halan ve teyzenleri bayramlaşmaya gideriz. Bayram programı demek, ziyaret ve misafir ağırlamak demek…

Ahmed sesini iyice kısarak:

– Çocuklar için de bol bol bayram harçlığı demek anneciğim, dedi.

Gülüştüler…

Biraz sonra dede ve anneanne de dâhil bütün aile kabristandaydı. Kabristandaki kalabalığı gören Ayşe hayretini dile getirmeden edemedi.

– Allah Allah! Bu bayram gününde kabristan ne kadar kalabalık.

Fatma Hanım acı acı gülümsedi:

– Evet, yavrum, gerçekten çok kalabalık. Dünyada kalanlar, ahrete gönderdikleri yakınlarını bayramlaşmaya gelmişler. Hem de bayram hediyeleriyle beraber.

– Bayram hediyeleri de ne anne?

– Hatimleri, duaları… Bak çoğunun elinde ya Kur'an-ı Kerim, ya da dua kitabı var. Kabirlerin başlarında okuyor ve hediyelerini takdim ediyorlar. Biraz sonra bizim de yapacağımız gibi…

– Çok acayip bir şey, dedi Mehmed Bey… Şu manzara ölüm ile hayatın ne kadar iç içe olduğunu gösteriyor.

– Evet, güzel ifade ettin, diyerek devam etti Fatma Hanım…

– Hayatın iki büyük gerçeği olan ölüm ve yaşam iç içe… Şu anda belki bedenler birbirini görmüyor ama ruhlar bizim anlayamadığımız farklı bir alâka ile görüşüyor ve bayramlaşıyor…

VE, VE 199. GÜN

HAFIZLIK İCAZETİ

Tema: Hedefi Sevdirme

– Ayşeciğim, dedi Fatma Hanım. Biliyorsun, bugün seninle hafızlık icazet ve dua cemiyetine gideceğiz. Davetiyeyi kütüphaneye koymuştum. Getir de adres ve saatine bakalım.

Ayşe davetiyeyi getirdi.

– Ne kadar güzel bir davetiye böyle! Yeşil kurdelesi de çok zarifmiş. Davetiyeyi sesli okuyayım mı anne?

– Oku bakalım, senin ağzından dinlemek benim için daha güzel.

Ayşe, sesini düzeltti ve okumaya başladı:

"Kur'an ehli, Allah (celle celaluhu)'ın ehlidir." (Hadis-i Şerif)

"Rabbi Teâlâ'nın ehli, Sevgili'nin sevgilisi
Yürüyen, yaşayan; canlı Kur'an'dır hafız,
Kur'anla yekpâre, yekvücut olandır hafız.

Ne büyük saâdet hafıza
Mahşer günü bir nida:

"Gelsin hafızlar; takılsın başlarına pırlanta taçlar."

Rasûl'ün (sallallahu aleyhi ve sellem) arkasından yürür hafızlar.

Mahşerde sultanlar gibi karşılanır ***Hafızlar****.*

Rasûlüllah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile aynı safta olmak duası ile **Yürüyen Kur'an** kervanına katılan hafize kızlarımız bu kutlu duaya teşriflerinizi bekliyor.

Tarih: 25 Mayıs 2011 Çarşamba Saat: 13:00
Yer: Mihrimah Düğün Salonu.

Fatma Hanım telaşlandı:

– Hemen hazırlanalım. Bir saat kalmış.

Bir saat sonra geldiler salona. Kapıdan güler yüzlü genç kızlar, gül sularıyla karşıladılar ve kendilerine ayrılan masaya buyur ettiler. Çok nezih bir ortamdı. Önce slâyt gösterisi başladı. Salâvatlar ve aşr-ı şerifler eşliğindeki slâyt gösterisi Ayşe'nin çok ilgisini çekmişti.

Sonra da hafızlar yeşil renkli elbise ve örtüleriyle ellerinde Kur'an-ı Kerimleri, melekler gibi süzülerek sahneye yürüdüler. Bir kişi davetiyedeki şiiri okuyarak hafızların üzerine gül yaprakları attı. Fatma Hanım çok duygulanmıştı. Gözlerinden ince ince yaşlar süzülüyordu. Hafızlar, kızı Ayşe'den ancak birkaç yaş büyük gözüküyorlardı. Neden sonra kendine geldi ve çantasından defterini çıkararak programdan notlar almaya başladı.

Hafızlık nedir? diye sordu birisi. Ve hafızlar sıra ile cevap vermeye başladılar:

"– Hafızlık nedir sorusuna her hafızın verecek ayrı bir cevabı vardır. Hafızlık bitince başlayan bir sevda serüvenidir.

– Hafızlık; bazen İlahî Kelam'ın yazılı olduğu mushafı ıslatan iki damla gözyaşıdır.

– Hafızlık; bedenin bir parçası gibidir. Gözün, kulağın gibi, kalbin gibi ayrılmaya asla göz yumamayacağın bir nazlı sevgilidir.

– Hafızlık; bence "Hafız olmayanlar nasıl yaşıyor acaba diye düşündüren, varlığı yokluğunu eriten" bir aşk destanıdır.

– Hafızlık, her ayetinde ayrı hikaye yaşadığın bir hayat özetidir.

– Hafızlık; üzüntüyü sevince, kederi feraha, kaygıyı huzura çeviren bir manevi iksirdir. Hafızlar, Kur'an'da fani olmuş peygamber varisleridir.

– Hafızlar; Kur'an ile yorulup, Kur'an ile dinlenen mana erleridir.

-Hafızlar; Kur'an okudukça değerlenen, değerlendikçe devleşen Kur'an aşıkları, Kur'an sevdalılarıdır.

– Hafızlar; Tevrat'ta "Kitapları göğsünde ümmet" ifadesi ile övülmüş, Allahu Teâlâ Hazretlerinin "El-Hafız" ismi şerifinin tecellileridir.

Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kelamıyla hafızlar, Allah'ın *(celle celaluhu)* seçkin kulları, ümmetin en şereflileridir.

– Hafızlık; İlahi lafzın hıfzını, mananın muhafızlığına götüren bir sır perdesidir.

– Hafızlık; en yalnız kaldığında bile seni bırakmayan, senden asla ayrılmayan sıcacık, sımsıcacık 6666 tane dost elidir.

– Hafızlık; ağızda bitmeyen bir tat, şuranda tâ şuranda hissettiğin, yudum yudum içtiğin, gücüne güç katan bir sevda şerbetidir."

Böylece devam etti program… Dinleyenleri aşk ve vecd içinde bırakmıştı. Son olarak hafızlar, günlük defterlerinden hafızlıklarıyla ilgili birer hatıra okudular. Yarı güldüren, yarı ağlatan bu hatıralar herkesin beğenisini kazanmıştı.

Arkasından kürsüye Müdüre Hanım çıkarak "Şimdi de, tam bir hafız aşığı; ilmî hizmetleriyle önümüzde, manevi

destek ve dualarıyla arkamızda varlığını hep hissettiğimiz gerçek bir dava insanı Fatma Temir Hocamızı sohbet için kürsüye davet ediyorum" dedi.

Fatma Hocahanım mütevazi bir şekilde kürsüye çıktı. Önce hafizeleri, sonra hocaları, sonra da hafızların annelerini tebrik etti. Ruhları okşayan bir uslüp ile hafızlığın önemini anlattı. Sonra çocuk yetiştirmenin önemine geçti.

"Sevgili Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurmuşlardır ki: Âdemoğlu öldüğü vakit bütün ameli kesilir. (Amel defteri kapanır.) Ancak üç ameli müstesna;

1. Sadaka-i cariye (Mescid, medrese, çeşme, kuyu vb yapma)

2. İnsanların faydalanacağı ilim (İlim adamı yetiştirme, kitap yazma)

3. Kendisine dua eden (Arkasında bıraktığı kız veya erkek) evlat."[31]

Sevgili kardeşlerim! Asıl olan çocuğu büyütmek değil, yetiştirmektir. Cennetin ayakları altına serilen annelerden olmamız için çocuklarımıza çok önem vermemiz lazım. Günümüzde çocuk yetiştirmek sanki ateşin içinde gül yetiştirmek haline geldi. Eğer anneler bu dertle dertlenirse; Hazreti İbrahim *(aleyhisselam)*'in ateşini güle çeviren Rabbim, çocuklarımızı ateş gibi saran fesadın, isyanın içinden bir gül gibi çıkarmaya elbette kâdirdir.

Sancılı olan incili olur. Sancılı anne olalım ki inciler yetişsin.

Allahu Teâlâ Kehf Suresinin 46. Ayet-i kerimesinde buyurur ki:

"O mal ve oğullar bu değersiz hayatın süsüdür; baki

31. Müslim, 8-405/3084

kalacak iyi ve güzel işler ise Rabbinin yanında sevapça da hayırlıdır, gaye edinilme bakımından da hayırlıdır."

Değerli kardeşlerim! Dikkat edelim! Ayet-i kerimede adı geçen mal ve oğullar az önce hadis-i şerifte amel defterini kapatmayan mal ve evlatlardan değil. Ya nedir? Sadece dünyalık olan mal ve dünyalık olan oğul yani ahretine faydası olmayan, belki zararı olan; değersiz olan dünyanın süsü olmaktan öte gitmeyen mal ve oğul… Neden kız değil de oğul?

Erkek çocuğunu kızdan daha çok sevme, günümüzde de yer yer görülen bir cahiliye âdetidir. Bu erkek çocuk sevgisi aslında mal sevgisinin ta kendisidir.

Mala mülke düşkün olan insanoğlu malım dışarı gitmesin (kız evlenince malı dışarıya götürecek) diye erkek çocuğu daha sever. Onun için ayet-i kerimede mal ve oğullar (Allah yolunda kullanılmayan mal ve Allah yolunda yetiştirilmeyen oğul) ancak değersiz dünyanın süsüdür, diyor.

Arkasından "Baki kalacak güzel işler" derken, dikkat edin "Bakiyat" kelimesi müennes olarak gelmiş. Müfessir diyor ki; burada kız evlada işaret var. Yani iyi ve güzel işler yapmak saliha bir kız yetiştirmek; hem sevap, hem de gaye bakımından daha hayırlıdır.

Güzeller güzeli Peygamber Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e bir kadın geldi:

"Ya Rasulallah üç kızım var" dedi.

Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ***"Allah yolunda üç kız yetiştiren cennette bana komşudur"***[32] buyurdu.

Başka bir hanım:

"Ya Rasulallah! Benim iki kızım var" deyince Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*

32. İbn Mâce, Edeb 3 (2 / 1210, 3669. H)

"***İki kız yetiştiren de cennette bana komşudur***" buyurdu.

Bir başka hanım boynunu büktü:

"Ey Allah'ın Sevgilisi. Benim sadece bir kızım var. Ben bu müjdeden mahrum muyum?" diye sordu

Sevgili Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* gülümsedi. "***Sen de bu müjdeye dâhilsin***."....."[33]

Fatma Hanım artık yazamıyordu. Sohbete kendini öyle kaptırmıştı ki elindeki kalemin durduğunu bile fark etmemişti.

Nihayet sohbet bitti. Fatma Hocahanım hafızlara icazet plaketlerini verdi. Alınlarından tek tek öptü. Müdüre Hanım da bu arada hafızlara hediye olarak Necip Fazıl'ın "**Utansın**" şiirini gür bir ses tonuyla okudu.

Sonra da hafızların anneleri adına bir sözcü çıkıp, hafızlığı yaptıran hocalara haklarını asla ödeyemeyeceklerini, kendilerine çok müteşekkir olduklarını dile getirdi. Osmanlı usulü olması hasebiyle hocalara çam sakızı çoban armağanı misalince birer bohça hazırladıklarını söyleyip kabul etmelerini istirham etti. Çok özenle hazırlanmış, süslü ambalajlar içindeki bohçalar hocalara hediye edildi.

Okunan aşr-i şeriften sonra Fatma Hocahanım icazet duasını yaptı. Ruhlara işleyen, sükûnet içinde feyizli bir dua oldu.

Bu arada hafızlara takı merasimi başladı. Kimi para, kimi altın takıyor, kimi de hediye veriyordu.

Ayşe şaşırmıştı:

33. İhya 2/53

– Anne evlenen kızlar gibi para mı takılıyor?

– Evet kızım, dedi Fatma Hanım. Hafızlar, evlenen kızlardan daha çok hak ediyorlar hediyeyi, takıyı.

En son olarak garson hanımlar masalara yemek servisini yaptılar. Böylelikle cemiyet sona erdi.

Ve nihayet eve geldiler. Fatma Hanım cemiyetten çok etkilenmişti; fakat kızında bir durgunluk vardı. Aslında Ayşe'yi, olumlu yönde etkilenmesi düşüncesiyle icazete götürmüştü ama sanki netice tersini gösteriyordu.

Fatma Hanım odasına çekilen kızının yanına geldi:

– Ayşeciğim, seni biraz durgun görüyorum.

– Düşünüyordum anne…

– Düşünüyor muydun? Paylaşmak ister misin?

Ayşe seslenmedi… Kalkıp annesine doğru yürüdü. Annesinin gözlerinin içine baktı, baktı… Sonra ağlayarak kollarına atıldı. Bir yandan hıçkırıyor bir yandan da "**Anne, ben hafız olmak istiyorum!**" diyordu. Bu sefer ağlama sırası Fatma Hanıma gelmişti. Kızını bağrına basarken mırıldanıyordu; "**Şükürler olsun Allahım! Sana sonsuz şükürler olsun…**"

Ana-kız birkaç dakika birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Ayşe başını kaldırarak:

– Anne dedi, Müdüre Hanım'ın hafızlara hediye ettiği şiirden çok etkilendim. Ben de sana hediye etmek istiyorum. Okuyabilir miyim?

– Tabi yavrum, hem de çok sevinirim.

Ayşe kütüphanesinden "**Çile**"yi aldı ve sesini yükselterek okumaya başladı.

UTANSIN

Tohum saç, bitmezse toprak utansın,
Hedefe varmayan mızrak utansın.
Hey gidi küheylan koşmana bak sen,
Çatlarsan doğuran kısrak utansın.

Eski çınar şimdi noel ağacı
Dallarda iğreti yaprak utansın.
Ustada kalırsa bu öksüz yapı
Onu sürdürmeyen çırak utansın.

Ölümden ilerde varış dediğin,
Geride ne varsa, bırak utansın!
Ey binbir tanede solmayan tek renk
Bayraklaşmıyorsan, bayrak utansın!
N.F.K

Okuyucu Köşesi

Mevlâ'mızın hikmet nimeti ve kudret eli daim üzerinizde olsun diyor ve güzel eserlerinizden dolayı sizi tebrik ediyorum.

Dernek çalışması altında **"Çocuk ve Aile Eğitimi"** dalında hizmet veren, uyguladığımız üç senelik bir eğitim neticesinde başarı ile bitirenlere sertifika veren bir eğitimciyim.

Daha önceki yıllarda **"Çiçeklerimiz Solmasın"** adlı eserinizi müfredata koyduk ve çok verim gördük.

"Çocuğum ve Ben"i çok daha fazla beğendik. Gelecek sene ders müfredatımıza koymayı düşünüyoruz. Küçüklere yönelik düşündüğümüz projemizde de aynı kitabın bize çok yardımcı olacağını, etkinliklerimize çok katkılar sağlayacağını düşünüyoruz.

Böyle değerli bir eser çıkardığınız için size çok teşekkür ediyor; devamında Rabbimizden muvaffakiyetler diliyorum.

Emine ÜÇÜNCÜ

Okuyucu Köşesi

Eğitim serinizin tamamını tekrar tekrar okudum. Kitaplarınızın okuduğum diğer eğitim kitaplarından en büyük farkı; bütün konuları bir öz olarak toplaması ve akıcı bir üslûpla yazılmış olması. Özellikle "Çocuğum ve Ben"de hem bir hikâye kitabı okur gibi dinleniyorsunuz, hem de eğitiliyorsunuz.

9 yaşındaki kızımla beraber her gün akşam bir bölümü büyük bir zevkle okuyoruz. Yani anlayacağınız **"199 Günde Çocuğum ve Ben"** bizim arkası yarınımız oldu.

Kreşte çalışan eğitimci bir arkadaşım kitaplarınızla velilere ders veriyor. Ve çok güzel neticeler alıyor.

Allah sizden razı olsun diyor, çalışmalarınızın devamını bekliyoruz.

Ayşenur ÖZKAN ve Annesi

Okuyucu Köşesi

Tüm anne ve adaylarına bu dört eğitim serisini okumalarını içtenlikle tavsiye ediyorum.

Kitaplar alışageldiğimiz kalıplaşmış türlerden farklı bir üslûp sergiliyor. Özellikle **"Çocuğum ve Ben"**de çocuk eğitiminde bilinmesi gereken teorilerin pratik örneklerle sunulması kitaba büyük bir farklılık kazandırmış.

Çocuklarımla iletişimimde beni yönlendiren, eksiklerimi gösteren bir ayna ve dara düştüğümde hemen başvurabileceğim bir rehber olarak görüyorum.

Dâim Duâcınızım.
Vildan KAYA

Şerife Tortop Hanım'ın Kaleminden

EĞİTİM SERİSİ

ANNE-BABA VE EĞİTİMCİLERE
9 ANAHTAR

Çocuk, Allah'ın insana en büyük hediyesi ve emanetidir. Bu ilahi emaneti bozmadan, örselemeden; potansiyel olarak taşıdığı üstünlüklere, güzelliklere ulaştırmak anne baba ve eğitimcilerin vazifesidir.

Bu ulvi vazifeyi yerine getirebilmek için bir takım bilgi, beceri donanımı ve pedagojik formasyon gereklidir.

Kitabımızın çocuk eğitminde ufkumuza geniş bir pencere açacağını düşünüyoruz. Asıl olan bu pencerede önce kendimizi sonra çocuğumuzu seyretmektir.

İşte; çocuğu tanıyıp çözmede, yetişkinliğe hazırlamada anne baba ve eğitimcilere 9 anahtar....

ERKAM YAYINLARI
İkitelli Org. San. Bölgesi Mah. Atatürk Bulvarı Haseyad 1. Kısım No: 60/3-C
Başakşehir / İstanbul Tel: 0212 671 07 00 - Faks: 0212 671 07 48
www.erkamyayinlari.com • www.kampanyakitaplari.com

Şerife Tortop Hanım'ın Kaleminden

EĞİTİM SERİSİ

EĞİTİCİ VE EĞLENDİRİCİ
99 ÇOCUK OYUNU VE BİLMECELER

Çocuk ve oyun, ayrılmaz ikili...

Dünyayı çocuksuz, çocuğu oyunsuz düşünmek mümkün mü?

Oyunsuz büyüyen çocuğa "yarımdır" diyor uzmanlar...

Oyun çocuğun eşi, arkadaşı, gelişimi, iletişim dili...

Oyunu unutan çocuklarımız bilgisayar mahkumu oldu. Teknoloji harikası olarak icad edilen bu kutu yazık ki çocuğa çocukluğunu yaşatmayan, mânen öldüren bir virüs kutusu olup çıktı.

İşte bizi "Çocuk Oyunları" üzerinde çalışma yapmaya teşvik eden asıl sebep budur. Çocukluğun, belki de insanlığın kaybolmaya yüz tutmuş bu yitiğini çıkarmak, tekrar kazandırmak.

ERKAM YAYINLARI
İkitelli Org. San. Bölgesi Mah. Atatürk Bulvarı Haseyad 1. Kısım No: 60/3-C
Başakşehir / İstanbul Tel: 0212 671 07 00 - Faks: 0212 671 07 48
www.erkamyayinlari.com • www.kampanyakitaplari.com

Şerife Tortop Hanım'ın Kaleminden

EĞİTİM SERİSİ

ÇİÇEKLERİMİZ SOLMASIN

0-7 YAŞ EĞİTİMİ

Bu küçük eser onbeş yıllık bir hasretin mahsûlüdür. On beş yıllık sönmeyen ümitlerin, acı dolu bekleyişlerin mahsulü... Eskiler "Annenin kıymetini bilmek için anne olmak gerek" derler. Doğruluğunu anne olunca anladım. Ancak biz de diyoruz ki; anne olmanın kıymetini de anne olamamanın acısıyla yananlar, hasreti gerçek manada yaşayanlar daha iyi bilir. Bir çocuk büyüyene kadar günde belki yüzlerce defa "Anne" diye seslenir. Dolayısıyla bu annelerin yeryüzünde en çok duydukları bir kelimedir. Ama, acaba dünyada kaç anne çocuğunun "Anne, anneciğim" deyişindeki tılsımı duymuş, tâ kalbinin derinliklerinde titreme hissetmiştir? Kitabın yazılışındaki birinci gaye; annelere ve anne adaylarına hayatın en büyük mutluluğu olarak anne olmanın, evrensel boyutunu hatırlatmaktır. İkinci gayemiz ise; yeryüzünde en değerli varlıklarımız olan çocuklarımızı kendisiyle barışık, Rabbiyle barışık ve Rabbi'nin çizdiği sınırlar dahilinde çevresiyle barışık birer ferd olarak topluma kazandırmaktır. Daha Öz bir ifadeyle niyetimiz, "Yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennem ateşinden nefsinizi ve ailenizi koruyun" emr-i ilâhisine ittiba etmektir.

ERKAM YAYINLARI

İkitelli Org. San. Bölgesi Mah. Atatürk Bulvarı Haseyad 1. Kısım No: 60/3-C
Başakşehir / İstanbul Tel: 0212 671 07 00 - Faks: 0212 671 07 48
www.erkamyayinlari.com • www.kampanyakitaplari.com

Şerife Tortop Hanım'ın Kaleminden

EĞİTİM SERİSİ

VE ÇOCUĞUM BÜYÜDÜ

Ergenlik, çocukluktan yetişkinliğe geçişin adıdır. Bir takım problemler yaşanmadan bu geçişin gerçekleşmesini beklemiyoruz. Ancak daha az sıkıntılarla atlatılabileceğini düşünüyoruz.

Anne baba, zaten ergenlik sıkıntıları içinde olan gence ilave bir sıkıntı olmak yerine, bu fırtınalı devresinde onu sükuna erdirecek bir liman olmalıdır. Unutulmamalı ki, gencin en büyük ihtiyacı iyi bir rehberlik ve dostluktur.

İyi bir rehberlik için de iyi bir bilgi, beceri donanımı ve usül şarttır. Bu manada kitabımızın, anne baba ve eğitimciler kadar gençler için de faydalı olacağına inanıyoruz.

ERKAM YAYINLARI

İkitelli Org. San. Bölgesi Mah. Atatürk Bulvarı Haseyad 1. Kısım No: 60/3-C
Başakşehir / İstanbul Tel: 0212 671 07 00 - Faks: 0212 671 07 48
www.erkamyayinlari.com • www.kampanyakitaplari.com

Şerife Tortop Hanım'ın Kaleminden

EĞİTİM SERİSİ

İÇİMİZDEKİ ÇOCUK DA BÜYÜSÜN

"Çocuğunuzun gözlerinin içine bakın ve orada kendi içinizdeki çocuğu görmeye çalışın. İçinizdeki çocuk da sizden sevgi, ilgi ve eğitim bekliyor."

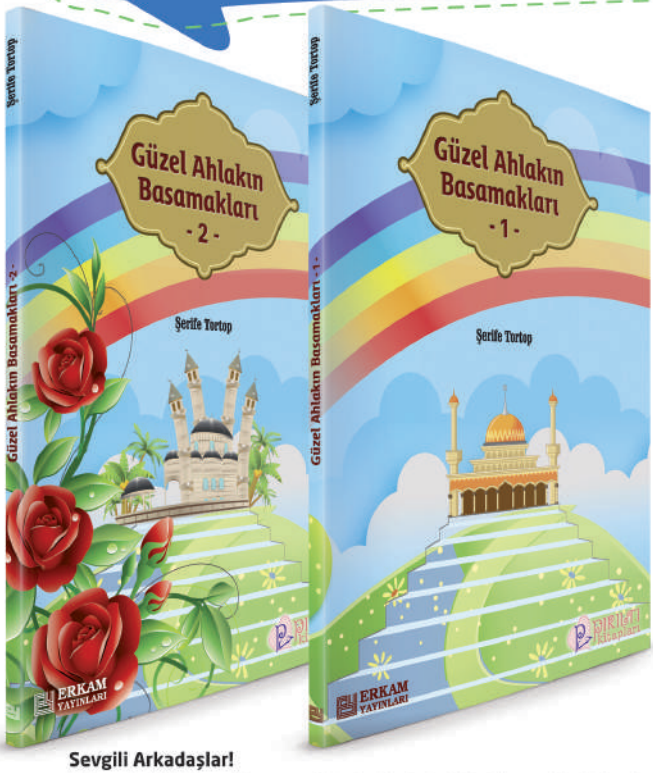
Dışımızdaki çoçuklar kadar "İçimizdeki büyümemiş, gelişmemiş çocuklar" da eğitime muhtaç. Dahası, içimizde ki çocuğu büyütmeden, dünyaya gelmelerine vesile olduğumuz çoçuklarımızı yetiştirme, eğitme şansımız hiç yok.

Onun için, artık **"İçimizdeki Çocuk da Büyüsün"** diyor; "Çocuğumuzla beraber kendimizi eğitme" yolculuğunda hepimize hayırlı, neşeli seyirler temenni ediyorum.

ERKAM YAYINLARI

İkitelli Org. San. Bölgesi Mah. Atatürk Bulvarı Haseyad 1. Kısım No: 60/3-C
Başakşehir / İstanbul Tel: 0212 671 07 00 - Faks: 0212 671 07 48
www.erkamyayinlari.com • www.kampanyakitaplari.com

8-13 yaş arası çocuklara değerler eğitimi için...

Adım adım, basamak basamak ilerleyen bu kitaplar "Sevdirerek eğitmeyi" esas alan, çocuğa gerek evde kendi başına, gerekse bir eğitim-öğretim kurumunda ders kitabı olarak okutulacak tarzda tanzim edilmiş, pırıl pırıl bir set...

Sevgili Arkadaşlar!

Sizler gönül bahçemizin en nadide çiçekleri, Rabbimiz'in en büyük hediyesi ve emanetisiniz. Ciğerparelerimiz, ümidimiz, neşemiz, her şeyimizsiniz. Ancak geleceğin büyükleri ve emanetçileri olarak sizlerin güzel yetişmenizi arzuluyoruz. En güzel terbiye edici olan Rabbimizin yardımı ile güzel ahlakı basamak basamak hayatımıza yerleştirmeyi hedefleyen rengârenk iki yeni kitabımızla sizinle beraberiz. Kitabımızın konularını güzel mesajlar veren, Asr-ı Saadetten, Osmanlı tarihinden veya hayatın içinden merakla okuyacağınız hikayelerle, ayet, hadis, güzel söz, atasözü ve deyimlerle zenginleştirdik. Eğlenceli ve eğitici testler, değerlendirmeler, çeşit çeşit bulmaca ve etkinlikler de heyecanınıza heyecan katacak. Ümit ediyoruz ki kitabımızla çalışırken içinizdeki güzel duyguları keşfedecek ve bunu hayata dökmenin hazzını yaşayacaksınız. Hepinizi güzel ahlakın basamaklarında hayırlı ve neşeli yolculuklar temennisi ile Allah'a emanet ediyoruz.

İstanbul Merkez: Tel: (0212) 671 07 00 Faks: (0212) 671 07 48

Cağaloğlu: Tel: (0212) 513 35 80 • **Üsküdar:** Tel: (0216) 310 66 82 • **İlam:** Tel: (0216) 428 39 60/148 • **Antalya:** Tel: (0242) 311 12 20 • **Balıkesir:** Tel: (0266) 245 00 44
Manisa: Tel: (0236) 239 38 71 • **Bursa Merkez:** (0224) 221 64 77 • **Bursa Osmangazi:** Tel: (0224) 223 50 48 • **Kayseri:** Tel: (0352) 220 3 300
İzmir: Tel: (0232) 400 4 004 • **Kocaeli:** Tel: (0531) 218 71 68 • **Denizli:** Tel: (0258) 241 00 66 • **Ankara:** Tel (0312) 345 11 02 Faks: (0312) 345 11 03
Konya: Telfaks: (0332) 353 72 73 • **Malatya:** Tel: (0536) 283 19 44 • **Trabzon:** Tel: (0462) 333 14 14

Çocuğum ve Ben

Bir genç! "Annemi sevmiyorum; onu sevebilmek için ne yapmalıyım?" diye soruyorsa... Nice Anneler, hep evlatlarının hayırsızlığından, vefasızlığından dem vuruyorsa... Bir şeyler ters gidiyorsa; bir yerlerde yanlışlıklar yapılıyor demektir. Ne dersiniz? Allahü Teâlâ'nın fıtratta koyduğu annelik cezbesini, annelik sevdasını bir takım yanlışlarımıza kurban mı ediyoruz yoksa? Annelik gibi bir sermayeyi bozuk para gibi harcayıp bitiriyor muyuz yoksa? Gayemiz, yapılması gerekenlerle yaptıklarımızı kıyaslamak... Kendimizi muhasebe etmek; önce kendimizi sonra çocuğumuzu tanımak, keşfetmek. Yani içe dönmek... Ümit ediyoruz ki bakışlarımız içe dönerse, orada fıtratta verilen annelik cezbesini, annelik sevdasını bulacağız. İşte o sevda, o cezbe bize, nasıl annelik yapacağımızı öğretecek.

www.kampanyakitaplari.com

9 786053 024385